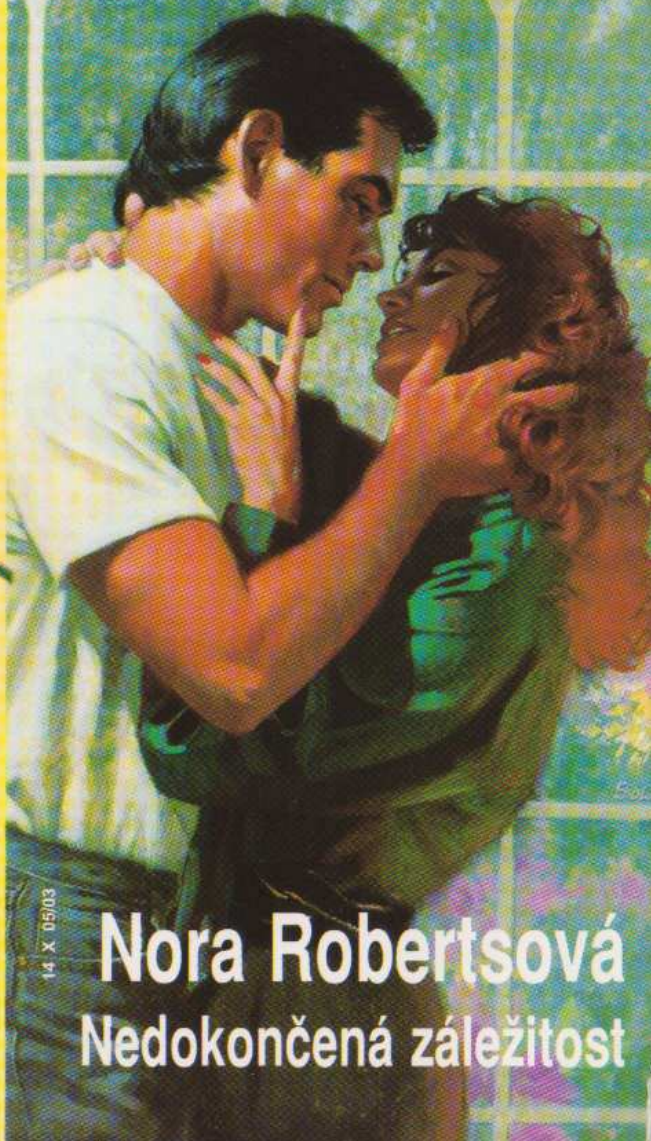

Nebespečné vztahy

HARLEQUIN®

Polibky

14 X 05/03

Nora Robertsová
Nedokončená záležitost

Název originálu: Unfinished Business

První vydání: Silhouette Books, 1993

Překlad:

Eva Podhorská

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

© 1992 by Nora Roberts

© For the Czech Republic edition by Arlekin – Wydawnictwo

Harlequin Enterprises Sp. z o.o., Warszawa 2003

Vydavatel: Arlekin – Wydawnictwo Harlequin

Enterprises Sp. z o.o., Warszawa

Tento titul vychází v edici Nebezpečné vztahy

ISSN 1644-647X.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II B. V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Cover: Cover Studio COMPTExT, Warszawa

Sazba: Sdružení MAC s.r.o., Praha

Tisk: LITOGRAFIA ROSÉS, S. A. Barcelona, Spain

CENA 79 Kč / 95 Sk

ISBN 83-238-1276-4

Nora Robertsová

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

47 Kč

HARLEQUIN®

Čas jen pro mě

Amsterdam • Atény • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York
Paříž • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

PRVNÍ KAPITOLA

Co tady dělám?

Tahle otázka se Vanesse honila hlavou, když ujížděla dolů po *Main Street*. Ospalé městečko Hyattown se za těch dvanáct let změnilo jen málo. Ještě pořád se choulilo na úpatí hor, obklopené ze všech stran pastvinami a hustými lesy. Ovocné sady, plné jabloní, a stáda krav, chovaných pro mléko, byla vidět až u samého okraje města, a v jeho centru úplně chyběly semaforey, kancelářské budovy i čilý dopravní ruch.

Místo toho tu stály solidní staré domy s neoplocenými dvory, všude si hrály děti a na šňůrách ve větru vlálo prádlo. Přesně takhle to tu vypadalo, než jsem odsud odjela, pomyslela si Vanessa s úlevou i překvapením. Chodníky byly pořád hrbolaté a plné výmolů a beton popraskaný od kořenů vzrostlých dubů, které se právě začínaly zelenat. Keře forzátií doslova přetékały žlutými květy a azalky byly úplně obsypané poupaty. Krokusy, první nesmělí poslové jara, už zastínily narcisy a rané tulipány. A lidé tráвили sobotní odpoledne prací na zahrádkách – stejně jako v době jejího dětství.

Někteří zvedli hlavu, zřejmě překvapení neznámým projíždějícím autem. Občas někdo zamával – jen ze zvyku, ne proto, že by ji poznal. A pak se dál věnovali sázení nebo sekání trávy. K Vanesse zavanula otevřeným oknem její svěží vůně, dolehl k ní štěkot psa a křik a smích hrajících si dětí.

Dva staříci v kšiltovkách, kostkovaných košilích a montérkách stáli před městskou bankou, zabraní do živé debaty. Skupinka kluků supěla na kolech nahoru do kopce. Pravděpodobně měli namířeno do Lesterova obchodu pro něco studeného k pití nebo pro cukroví. Sama šlapala do stejného vršku bezpočtukrát. Jako kdyby to bylo před sto lety, pomyslela si s důvěrně známým, podivně svíravým pocitem v žaludku.

Co tady dělám? napadlo ji znovu. Byla teď úplně jiný člověk – na rozdíl od města, do kterého se vracela. Někdy sotva poznávala sama sebe.

Chtěla uvěřit, že dělá správnou věc, když sem jede zpátky. Ne domů, přemítala v duchu. Neměla ponětí, jestli je tohle její domov. Ani jestli by si vůbec přála, aby tomu tak bylo.

Bylo jí tenkrát sotva šestnáct, když ji její otec odvezl z těchhle tichých, klidných ulic na pouť po velkoměstech a koncertních sálech. New York, Chicago, Los Angeles, Londýn, Paříž, Bonn, Madrid. Bylo to úžasně vzrušující, všechna ta záplava světla, zvuků a nádherných památek. Ale především ji tu na každém kroku doprovázela hudba.

Ve dvaceti letech se díky podnikavosti svého otce a vlastnímu talentu stala jednou z nejmladších a nejúspěšnějších koncertních pianistek v zemi. V osmnácti vyhrála prestižní Van Cliburnovu soutěž, přestože všichni ostatní účinkující byli skoro o deset let starší. Hrála pro královský dvůr a večerela s prezidenty. Získala pověst úchvatné a temperamentní umělkyně.

A teď, ve svých osmadvaceti, se Vanessa Sextonová vracela zpátky do města svého dětství. A k matce, kterou dvanáct let neviděla.

Zajela autem k chodníku a zastavila. Svíravý pocit v žaludku už skoro nevnímala, protože ji v poslední době pronásledoval téměř pořád.

I dům jejího mládí vypadal skoro stejně, jako když ho opustila. Solidní cihlové zdi byly sice trochu zvětřelé, ale okenice někdo čerstvě natřel teplou, tmavě modrou barvou. Podél kamenné zídky, která lemovala chodník, rostly keře pivoněk a kousek dál pak skupinky azalek.

Vanessa zůstala sedět, rukama pevně svírala volant a jen stěží ovládla zoufalou touhu jet dál. Pryč.

Jednala v poslední době až příliš často impulzivně. Koupila si mercedes kabriolet, zrušila svůj poslední koncert, odmítla desítky nabídek na schůzku.

A přitom jako dospělá měla ve zvyku veškerý svůj čas si pečlivě plánovat a před každým rozhodnutím – ať se týkalo čehokoli – zvážit všechny možné důsledky. Vanessa byla sice od přírody impulzivní člověk, ale naučila se, jak je důležité dát vlastnímu životu řád. Návrat

sem, do místa jejího dětství, rozhodně ale jeho součástí nebyl, len znovu otevřel staré rány a vyvolal bolestné vzpomínky.

Ale kdyby teď odjela pryč, nikdy by nedostala odpovědi na své otázky.

Úmyslně si nedopřála už žádný další čas k přemýšlení, vystoupila z auta a šla si do kufru pro zavazadla. Nemusím tu přece zůstat, když se nebudu cítit dobře, připomněla si. Mohla jet, kam se jí zlíbilo. Byla dospělá, znala světa a finančně dobře zabezpečená. Kdyby se rozhodla založit si někde domov, mohla by si vybrat kterékoli místo na světě. Od smrti jejího otce před šesti měsíci neměla už žádné závazky.

A přesto se rozjela právě sem. Potřebovala to – aby se dozvěděla odpovědi na otázky, které ji celá ta léta mučily.

Přešla chodník a vystoupala nahoru po pěti betonových schodech. Srdce jí sice bušilo jako o závod, ale šla vzpřímeně. Její otec by nikdy nesnesl svěšená ramena. To, jak se chovala a vypadala, bylo stejně důležité, jako její hraní. S bradou hrdě zvednutou a rovnými rameny vykročila nahoru po cestě.

Když se otevřely dveře, zastavila se, jako kdyby jí nohy najednou někdo přikoval k zemi. Nehnuté sledovala, jak matka vychází ven na verandu.

Hlavou jí prolétlo tisíce vzpomínek. Jak se poprvé vracela domů ze školy a utíkala plná pýchy po těchhle schodech za matkou, která na ni už nedočkavě čekala ve dveřích. Jak se tudy s nářkem belhala, když spadla z kola, aby jí máma vyčistila ránu a utišila bolest. Jak na tuhle verandu doslova dotančila, když dostala první pusu. Tenkrát jí matka vyčetla všechno z očí a vůbec na nic se neptala.

A pak tady stála naposledy. Tentokrát neměla namířeno sem, ale odcházela pryč. A matka nestála na verandě, aby jí zamávala na rozloučenou.

„Vanesso.“

Loretta Sextonová zůstala stát a sepnula nervózně ruce. V tmavě kaštanových vlasech neměla jediný šedivý pramínek. Byly kratší, než si Vanessa pamatovala, a měla jimi orámovaný celý obličej, mimochodem téměř bez jediné vrásky. Připadala jí menší, ale ne svraštělá a scvrklá stařím. Spíš naopak. Jako kdyby doslova omládlá.

Vanessa si v duchu vybavila svého otce. Hubeného, bledého, starého.

Loretta se chtěla ke své dceři rozběhnout, ale nemohla. Žena, stojící na cestě, nebyla tou holčičkou, kterou ztratila a po níž tolik toužila. Vypadá jako já, napadlo ji a stěží se ubránila slzám. Je jen silnější a jistější sama sebou.

Vanessa vyšla nahoru po vrzajících dřevěných schodech a v duchu se morálně připravovala na to, co přijde – jako to dělávala pokaždé, než vstoupila na koncertní pódium. Zastavila se až lesně před matkou.

Byly skoro stejně vysoké. To zjištění je obě trochu šokovalo. Zadívaly se na sebe, ale neobjaly se.

„Vážím si toho, že jsi mi dovolila přijet.“ Vanessa se okamžitě v duchu proklínala za ten upjatý tón. Ale nemohla si pomoci.

„Jsi tady vždycky vítaná.“ Loretta si odkašlala. „Bylo mi líto, když jsem se dozvěděla o smrti otce. Muselo to pro tebe být těžké.“

„Ano. Ale jsem ráda, že ty vypadáš dobře.“

„Já...“ Co by měla říct? Čím by mohla vynahradit těch dvanáct ztracených let? „Měla jsi... dobrou cestu? Nebyl na silnicích hustý provoz?“

„Ne, jen ve Washingtonu. Byla to příjemná jízda.“

„Ale stejně jsi určité unavená. Pojd' dál a posaď se.“

Všechno se tu změnilo, uvědomila si Vanessa, jakmile vešla za matkou dovnitř. Pokoje byly světlejší a vzdušnější, než si je pamatovala. Z reprezentativního, impozantního domu se stal útulný domov. Tmavé tapety vystřídaly nové, v teplých, pastelových barvách. Místo koberců byly všude dřevěné podlahy, občas ozdobené pestrobarevnou předložkou. Starožitný nábytek byl dokonale zrestaurovaný a všude to vonělo čerstvými květinami. Je to domov ženy, uvědomila si Vanessa. Ženy s vytríbeným vkusem a neomezenými finančními možnostmi.

„Asi by sis chtěla jít nejdřív nahoru vybalit, vid'?“ Loretta se zastavila u schodů. „Nemáš hlad?“

„Ne, vůbec ne.“

Loretta jen mlčky přikývla a vykročila nahoru po schodech. „Říkala jsem si, že určitě budeš chtít bydlet ve svém starém pokoji.“

Na okamžik se odmlčela a pak dodala: „Udělala jsem v něm nějaké úpravy.“

„Jistě,“ podotkla Vanessa neutrálním tónem.

„Ale pořád je odtud výhled na zadní dvůr a zahradu.“

„Určitě je hezký.“

Loretta otevřela dveře a Vanessa za ní vešla dovnitř.

Nebyly tu žádné panenky v naškrobených šatičkách, plyšová zvířátka, ani plakáty a pečlivě orámovaná vyznamenání a diplomy na stěnách. Zmizela i úzká postel, ve které kdysi snila své dívčí sny, a stůl, u kterého se potila nad francouzskými slovesy a geometrií. Už to nebyl pokoj pro dívku, ale pro hosta.

V oknech kvetly macešky a na elegantním starožitném psacím stole stála skleněná váza s fréziemi. Z misky na sekretáři se linula vůně potpourri. V rohu byla velká, pohodlná postel s prošivanou dekou a načechranými polštáři.

Loretta nervózně prošla pokojem, uhladila deku a setřela pomyslný prach z prádelníku. „Doufám, že se tu budeš cítit dobře. Kdybys cokoli potřebovala, stačí říct.“

Vanessa měla dojem, jako kdyby se právě ubytovala v nějakém drahém, přepychovém hotelu. „Je to krásný pokoj. Děkuju.“

„Dobře.“ Loretta znovu sepnula ruce. Bože, jak zoufale toužila se své dcery dotknout. Obejmout ji. „Chceš, abych ti pomohla vybalit?“

„Ne,“ odpověděla až příliš rychle. „Zvládnou to sama,“ dodala s nepatrným úsměvem.

„Koupelna je hned –“

„Pamatuju si.“

Loretta se zarazila a zadívala se bezmocně, okna.

„Samozřejmě. Budu dole, kdybys něco potřebovala.“ Nakonec přece jen podlehla své touze a uchopila Vanessin obličej do dlaní. „Vítej doma.“ Pak rychle odešla a tiše za sebou zavřela dveře.

Vanessa se posadila na postel a přitiskla si ruku na žaludek. Svíravý pocit ještě o něco zesílil.

Rozhlédla se kolem sebe po pokoji, který kdysi býval jejím.

Jak to, že celé město vypadalo, jako kdyby se vůbec nezměnilo, a tady je všechno úplně jiné? Možná, že je to s jeho obyvateli stejné.

Třeba vypadají navenek jako dřív, ale ve skutečnosti jsou to cizí, neznámí lidé.

Stejně jako ona.

12

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

Už se ani trochu nepodobá té dívce, která tady kdysi žila. Nebo ano? Poznala by samu sebe?

Vstala a postavila se před zrcadlo v rohu místnosti. Tvář a postava byly stejné. Podrobovala se pečlivému zkoumání před každým koncertem, aby se ujistila, že vypadá dokonale. Očekávalo se to od ní. Vlasy vyčesané nahoru nebo spletené do drdolu, nikdy rozpuštěné. Obličej nalíčený, ale jen nenápadně. Elegantní, na míru ušitý kostým. Taková byla Vanessa Sextonová.

Teď měla vlasy trochu rozčuchané větrem, ale nebyl tu nikdo, kdo by ji viděl nebo posuzoval. Měly stejný tmavě kaštanový odstín jako ty matčiny. Byly jen o poznání delší. Kolem očí byly vidět stopy únavy, ale na tom nebylo nic neobvyklého. Ráno si dala s líčením obzvlášť záležet. Použila růž na tvář i rtěnku. Oblékla si kostým v ledově růžové barvě, s krátkým, přiléhavým sakem a širokou sukní. V pase jí byla trochu volná, ale v poslední době jako kdyby úplně ztratila chuť k jídlu.

Ale tohle všechno je jen pouhý image, pomyslela si v duchu. Navenek sebevědomá dospělá žena...

Kéž by tak mohla vrátit čas zpátky a být znovu šestnáctiletým děvčetem, plným nadějí, snů a hudby – i přes napětí, které doma tenkrát panovalo.

Zhluboka si povzdychla a pustila se do vybalování.

Když byla ještě dítě, představoval pro ni tenhle pokoj jediné opravdové útočiště. Ale teď už nejsem žádná malá holčička, připomněla si Vanessa. Copak sem nepřijela, aby znovu našla vztah ke své matce? Když bude sedět sama tady v pokoji a přemýšlet nad minulostí, ničemu ani nikomu to neprospěje.

Když Vanessa scházela dolů po schodech, dolehl k ní ze zadní části domu slabý zvuk hrajícího rádia. Uvědomila si, že vychází z kuchyně. Matka vždycky dávala přednost populární hudbě před klasickou, a Vanessina otce to nesmírně rozčilovalo. Teď právě poslouchala nějakou starou Presleyho baladu.

Vanessa zamířila za tím zvukem a zastavila se ve dveřích místnosti, která kdysi bývala hudebním salonem.

Starý klavír, který sem byl předtím vtěsnaný, zmizel. Stejně tak i velká, masivní skříň, napěchovaná notami. Teď tu stály malé, křehce vypadající židle se sametovým polstrováním. Stolek u okna zdobila překrásná stará dóza na čaj a starožitná mísa s nějakou zelenou rostlinou, které se tu očividně dobře dařilo. Na stěnách visely akvarely v úzkých rámech a před okny stála viktoriánská pohovka.

Celé místnosti vévodilo nádherné, prvotřídní pianino z růžového dřeva.

Vanessa při pohledu na něj nedokázala odolat a bezděčně k němu zamířila. Zlehka, tiše si jen pro sebe zahrála prvních pár akordů Chopinovy dudy. Klávesy se pohybovaly ztuhle. Bylo zřejmé, že je nástroj úplně nový. Koupila ho matka, když se dozvěděla, že se jí vrátí dcera? Mělo to být gesto, pokus o překlenutí dvanácti let vzájemného odloučení?

Tak snadné to nebude, pomyslela si Vanessa smutně.

Otočila se a vykročila směrem ke kuchyni.

Loretta tam právě dokončila přípravu zeleninového salátu a dávala ho do světle zelené porcelánové mísy. Matka si vždycky potrpěla na hezké věci, vzpomněla si Vanessa. Jemné, křehké věci. A tahle záliba ji očividně neopustila, uvědomila si, když se rozhlédla kolem sebe. Svědčilo o tom krajkové prostírání na stole, miska na cukr z bledě růžového porcelánu nebo sbírka starožitného skla na polici. Otevřela okno a příjemný jarní vánek rozvlnil tenké záclony nad dřezem.

Když se otočila, Vanessa si všimla, že se jí lesknou oči, ale usmála se a hlas se jí ani trochu nezachvěl. „Vím, že jsi říkala, že nemáš hlad, ale napadlo mě, že bys třeba měla chut' na trochu salátu a ledový čaj.“

Vanessa opětovala její úsměv. „Děkuju. Dům vypadá moc hezky. Připadá mi najednou nějaký větší.“

Loretta vypnula rádio. Vanessa toho litovala, protože to znamenalo, že teď bude jen na nich dvou, jak zaplní ticho. „Předtím tu bylo příliš mnoho tmavých barev,“ podotkla Loretta. „A moc těžkého nábytku. Mívala jsem občas pocit, jako kdyby na mě všude číhal a snažil se mě vytlačit pryč z pokoje.“ Na okamžik se rozpačitě odmlčela a pak dodala skoro omluvně: „Pár kusů jsem si nechala –

ty, které patřily tvojí babičce. Jsou nahoře na půdě. Myslela jsem si, že by se ti jednou třeba mohly hodit.“

„Možná,“ odpověděla Vanessa s pokrčením ramen. Když matka postavila na stůl mísu se salátem, posadila se. „Co jsi udělala s klavírem?“

„Prodala jsem ho.“ Loretta vzala do ruky džbán s čajem. „Už dávno. Zdálo se mi zbytečné ho tady nechávat, když na něj neměl kdo hrát. A vždycky jsem ho nenáviděla.“ Znovu se zarazila a postavila džbán na stůl. „Promiň.“

„Nemusíš se omlouvat. Rozumím ti.“

„Ne, myslím, že ne.“ Loretta na ni vrhla dlouhý, pátravý pohled. „Nemůžeš mi rozumět.“

Vanessa nebyla zatím ještě připravená tohle téma dál rozvádět. Mlčky vzala do ruky vidličku.

„Doufám, že je pianino v pořádku. V hudebních nástrojích se moc nevyznám.“

„Je krásné.“

„Ten člověk, který mi ho prodal, tvrdil, že je prvotřídní. Víím, že potřebuješ cvičit, tak mě napadlo... Kdyby ti nevyhovovalo, stačí jen –“

„Je v pořádku.“ Chvíli mlčky jedly, dokud Vanessa neprolomila napjaté ticho. „Ve městě se vůbec nic nezměnilo,“ začala zdvořile. „Bydlí paní Gaynorová ještě pořád na rohu ulice?“

„Ano.“ Loretta si v duchu vydechla úlevou a ochotně se pustila do povídání. „Je jí už skoro osmdesát, a ještě pořád si chodí každý den vyzvednout poštu – ať prší nebo svítí sluníčko. Brackenridgeovi se asi před pěti lety odstěhovali. Někam na jih. Jejich dům koupila moc milá rodina. Mají tři děti. Nejmladší právě letos začalo chodit do školy. A vzpomínáš si na toho kluka od Hawbakerových? Jmenuje se Rick. Někdy jsi ho hlídala.“

„Pamatuju si, že mi platili dolar za hodinu a já měla dojem, že z toho malého uličníka s příšerným předkusem a prakem v ruce snad zešílím.“

„Právě toho mám na mysli,“ přikývla Loretta s úsměvem. „Teď studuje – na stipendium.“

„Tomu skoro nemůžu uvěřit.“

„Když přijel loni na Vánoce domů, přišel mě navštívit. Ptal se na tebe.“ Na okamžik se odmlčela a hlasitě si odkašlala. „Joanie je ještě pořád tady.“

„Joanie Tuckerová?“

„Teď se jmenuje Joanie Knightová,“ opravila ji Loretta. „Před třemi lety se provdala za mladého Jacka Knighta. Mají krásné miminko.“

„Joanie,“ zašeptala Vanessa. Joanie Tuckerová, která byla odjakživa její nejlepší kamarádkou, důvěrnicí a spolupachatelkou při všech lumpárnách. „Tak ona má dítě.“

„Holčičku Laru. Bydlí na farmě za městem. Určitě bys ji ráda navštívila, vid’?“

„Ano.“ Vanessa si uvědomila, že poprvé našla se svou matkou společné téma. „Ano, chtěla bych ji vidět. Jejím rodičům se daří dobře?“

„Emily před osmi lety zemřela.“

„Bože.“ Vanessa se bezděčně dotkla matčiny ruky. Emily Tuckerová byla matčinou nejbližší přítelkyní. „To je mi moc líto.“

Loretta se zadívala na jejich spojené ruce a oči se jí zalily slzami. „Ještě pořád mi moc chybí.“

„Byla to ta nejhodnější žena, jakou jsem poznala. Kdybych tak –“ Ale na lítost bylo už příliš pozdě. „Doktor Tucker je v pořádku?“

„Ano.“ Loretta několikrát zamrkala, aby se zbavila slz, a snažila se nedát najevo, jak ji mrzí, když Vanessa odsunula ruku pryč. „Moc se trápil, ale jeho rodina a práce mu pomohly žal překonat. Bude moc rád, až tě uvidí, Van.“

Nikdo jiný jí nikdy takhle neříkal. Když tu přezdívku teď uslyšela z matčiných úst, dojalo ji to.

„Ještě pořád má v domě ordinaci?“

„Samozřejmě. Ale ty vůbec nic nejíš. Máš chuť na něco jiného?“

„Ne, je to moc dobré.“ Povinně snědla trochu salátu.

„Chceš se něco dozvědět o Bradovi?“

„Ne.“ Vanessa si vzala další sousto. „Ani ne.“

Když si Loretta všimla, jak nepatrně našpulila rty a svařtila obočí, zahřálo ji to u srdce. Teď se Vanessa mnohem víc podobala dceři, kterou ztratila – než ta cizí, zdvořilá žena, kterou byla ještě

před chvílí. „Brady Tucker pokračoval v rodinné tradici a vykročil v otcových šlépějích.“

Vanessa se málem zadusila salátem.

„On je doktor?“

„Přesně tak. Získal moc pěkné, důležité postavení v nějaké newyorské nemocnici.“

„Vždycky jsem si myslela, že Brady skončí buď jako profesionální hráč baseballu nebo ve vězení.“

Loretta se rozesmála. „Nebyla jsi sama. Kupodivu se z něj stal docela úctyhodný mladý muž. Ale byl až příliš hezký pro své vlastní dobro. Myslím, že je pro ženu těžké odolat vysokému, tmavovlasému, pohlednému muži jako je on. Obzvlášť, když je to uličník.“

„Výtržník by bylo asi to správné slovo.“

„Nikdy nic opravdu špatného neudělal,“ podotkla Loretta. „Ne, že by Emily a Hama kvůli němu párkrát pořádně nebolela hlava. Vlastně asi dost často.“ Rozesmála se. „Ale na svou sestru dával vždycky za všech okolností bedlivý pozor. Kvůli tomu jsem ho měla ráda. A z tebe byl celý pryč.“

Vanessa se zamračila. „Brady Tucker byl pryč ze všeho, co nosilo sukně,“ podotkla pohrdavě.

„Byl mladý.“ Všichni jsme byli tenkrát mladí, pomyslela si Loretta a zadívala se upřeně na tu hezkou* vyrovnanou cizí ženu, která byla její dcerou. „Emily mi prozradila, že prý několik týdnů bloumal po domě jako tělo bez duše, když js... když jste s otcem odjeli do Evropy.“

„To bylo už dávno.“ Vanessa vstala a tím tohle téma rázně uzavřela.

„Seberu talíře.“ Loretta je začala rychle sklízet ze stolu. „Nechtěla bys vyzkoušet pianino? Ráda bych tě slyšela v tomhle domě zase hrát.“

„Dobře.“ Vanessa se otočila ke dveřím.

„Van?“

„Ano?“

Osloví mě zase někdy *marně* přemítala v duchu. „Chci, abys věděla, že jsem moc pyšná na všechno, čeho jsi dosáhla.“

„Opravdu?“

„Ano.“ Loretta se na svou dceru zkoumavě zadívala a přála si, aby našla odvahu rozevřít náruč a přivinout si ji k sobě. „Jen bych chtěla, abys byla šťastnější.“

„Já jsem šťastná.“

„A pověděla bys mi, kdyby tomu tak nebylo?“

„Nevím. Už se vlastně moc neznáme.“

Je aspoň upřímná, pomyslela si Loretta. I když tahle pravda bolí. „Doufám, že tady zůstaneš dokud to nenapравíme.“

„Jsem tu, protože potřebuju znát odpovědi na několik otázek. Ale ještě nejsem připravená ti je položit.“

„Dopřej tomu čas, Van. A věř mi, že jsem pro tebe vždycky chtěla jen to nejlepší.“

„Můj otec říkal totéž,“ poznamenala tiše. „Je zvláštní, že teď, když jsem už dospělá, nemám sama nejmenší tušení, co tím nejlepším vlastně je.“

Zamířila halou směrem k hudebnímu salonu. Její nitro zaplavil důvěrně známý svíravý pocit

Než se posadila k pianu, ze zvyku vyndala z kapsy sukně jeden prášek a spolkla ho.

Začala Beethovenovou *Měsíční sonátou*. Hrála ji z paměti a snažila se do ní dát všechno. Cítila, jak ji pomalu opouští nervozita. Bože, kolikrát jsem tu skladbu v tomhle pokoji už hrála, napadlo ji. Hodinu za hodinou, den za dnem. Protože ji měla ráda, ale taky proto, že se to od ní očekávalo.

Ve vztahu k hudbě měla vždycky smíšené pocity. Hluboce ji milovala a cítila v sobě potřebu ji tvořit a interpretovat, ale zároveň ji k hraní vedla téměř zoufalá touha potěšit otce, dosáhnout toho stupně dokonalosti, který od ní očekával. Jenže to byl nedosažitelný cíl, napadlo ji teď.

Otec nikdy nedokázal pochopit, že je pro ni hudba láskou, ne povoláním. Nerozuměl tomu, že jí přináší útěchu, je pro ni prostředkem sebevyjádření, ale ne životním cílem. Několikrát se **inu** to snažila vysvětlit, ale pokaždé se rozzlobil, i tak to vzdala. Ona, která byla pověstná svou **vášnivou**, temperamentní povahou, se ve

vztahu **k otci** celý život nepřestala chovat jako poslušné dítě. Nedokázala mu vzdorovat.

Přešla k Bachovi, zavřela oči a nechala se unášet konejšivými tóny hudby. Hrála skoro hodinu, Úplně pohlcená nádherou těch skladeb. Tomuhle **její** otec nikdy nerozuměl. Že může hrát jen pro potěšení. A že vždycky z duše nenáviděla, když musela sedět na jevišti v záři reflektorů **i** hrát pro tisíce lidí.

li achá vystřídal o poznání živější Mozart. \ když dozněl poslední akord, za jejími zády se u/val tichý potlesk. Otočila hlavu.

Na jedné z elegantních židlí seděl nějaký muž.

Přestože jí svítilo sluníčko do očí a od doby, kdy ho viděla naposledy, uběhlo už dvanáct let, Vanessa ho okamžitě poznala.

„To je neuvěřitelné.“ Brady Tucker vstal a vykročil směrem k ní. „Naprosto neuvěřitelné.“ S úsměvem k ní natáhl ruku. „Vítej doma, Van.“

Vstala. „Brady,“ zašeptala a pak mu vši silou vrazila pěst do břicha. „Ty ničemo.“

Zhroutil se na nejbližší židli a zalapal po dechu. Když se trochu vzpamatoval, zadíval se na ni. „Taky tě moc rád vidím.“

„Co tady k čertu děláš?“

„Tvoje matka mě pustila dovnitř.“ Několikrát se zhluboka nadechl a pak vstal. Musela trochu zaklonit hlavu, aby mu viděla do očí. Byly pořád stejně nádherně modré, i když v obličeji očividně zestárl. „Nechtěl jsem tě při hraní rušit, tak jsem si tiše sedl. Nečekal jsem, že to takhle schytám.“

„Měl jsi.“ Těšilo ji, že ho zaskočila a aspoň trochu mu oplatila bolest, kterou jí kdysi způsobil. Má pořád stejně svůdný hluboký hlas, napadlo ji a jen kvůli tomu měla sto chutí ho udeřit znovu. „Nezmínila se o tom, že jsi ve městě.“

„Žiju tady. Přistěhoval jsem se zpátky před rokem.“ Pořád stejně špulila rty. Zoufale si přál, aby se aspoň tohle změnilo. „Smím ti říct, že vypadáš báječně, nebo bych se před tebou měl mít radši na pozoru?“

Naučila se už ovládat nervozitu a zůstat za každých okolností aspoň navenek klidná a vyrovnaná. Posadila se a pečlivě si uhladila sukni. „Ne, klidně mi to můžeš říct.“

„Dobře. Vypadáš úžasně. Možná jsi jen trochu pohublá.“

Znovu našpulila rty. „To je názor lékaře, doktore Tuckere?“

„Vlastně ano.“ Odvážil se posadit vedle ní na stoličku k pianu. Okamžitě ho obklopila její jemná, okouzující vůně. Nečekal, že na něj bude mít tak silný vliv. Ale i když seděla vedle něj, poznal, že je od něj na míle vzdálená – jako kdyby je od sebe dělil celý oceán.

„Vypadáš dobře,“ podotkla a v duchu si přála, aby to nebyla pravda. Měl pořád stejně štíhlou, atletickou postavu, husté černé vlasy a nádherně dlouhé řasy. A ruce silné a krásné jako tenkrát, když se jí poprvé dotýkal. Ale to bylo už hrozně dávno, připomněla si a složila ruce do klína.

„Matka říkala, že pracuješ v New Yorku.“

„To už je minulost,“ podotkl a byl najednou nervózní jako osmnáctiletý kluk. Ne, vlastně ještě mnohem víc. Před dvanácti lety totiž přesně věděl, jak si s ní poradit. Nebo si to aspoň myslel. „Vrátil jsem se, abych pomohl otci s jeho praxí. Rád by za rok nebo dva šel do důchodu.“

„Neumím si to představit. Že jsi tady zpátky,“ upřesnila. „A že má doktor Tucker v úmyslu přestat pracovat.“

„Časy se mění.“

„Ano, máš pravdu.“ Nemohla vedle něj zůstat sedět. Jeho blízkost ji strašně zneklidňovala. Vstala ze židle. „A stejně obtížné je pro mě představit si tě jako doktora.“

„Měl jsem stejný pocit, když jsem se mořil na medicíně.“

Zamračila se. Měl na sobě džíny, mikinu a tenisky – přesně jako na střední škole. „Nevypadáš jako doktor.“

„Chceš vidět můj stetoskop?“

INORA KOHI KISOVA

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

„Ne. Strčila si ruce do kapes. „Slyšela jsem, že se Joanie vdala.“

„Hm – za Jacka Knighta. Vzpomínáš si na něj?“

„Myslím, že ne.“

„Chodil na střední škole o rok výš než já. Hrál bezvadně fotbal. Pár let se mu věnoval profesionálně, ale pak si narazil koleno.“

„To je lékařský termín?“

„Více méně.“ Usmál se na ni. Ještě pořád měl uštípnutou špičku u předního zubu. Kdysi jí to připadalo hrozně roztomilé. „Bude nadšená, až tě zase uvidí, Van.“

„Taky se s ní ráda sejdu.“

„Mám objednaných pár pacientů, ale do šesti bych měl být hotový. Co kdybychom zašli někam na večeri a pak bych tě zavezl na farmu?“

„Děkuju, ale ne.“

„Proč ne?“

„Protože když jsem se s tebou měla sejít naposledy – na maturitním večírku – nepřišel jsi.“

Strčil si ruce do kapes. „Vydržela ses na mě kvůli tomu zlobit zatraceně dlouho.“

„Ano.“

„Bylo mi osmnáct, Van, a měl jsem své důvody.“

„Důvody, na kterých teď už nezáleží.“ Na okamžik se odmlčela a pak dodala: „Ale v žádném případě nechci pokračovat tam, kde jsme tenkrát přestali.“

Vrhl na ni pátravý pohled.

„To nebyl můj záměr.“

„Fajn.“ To byla jen další věc, kvůli které by ho nejradši znovu uhodila. „Oba máme teď svůj život, Brady. Nechrne to tak.“

Pomalů přikývl.

„Změnila ses víc, než jsem si myslel.“

„Ano, máš pravdu.“ Zamířila ke dveřím, ale pak se zastavila a ohlédla se přes rameno. „Oba jsme se změnili. Ale cestu ven určitě ještě znáš.“

„Hm,“ zamumlal si pro sebe, když ho nechala o samotě a odešla. Cestu ven znal. Ale jednu věc rozhodně netušil – že ho ještě pořád

dokáže takhle dostat jediným pohledem. A trucovitě našpulenými rty.

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST 25

DRUHÁ KAPITOLA

Farma Knightových ležela mezi zvlněnými kopci a lány polí, zelenajících se rašícím obilím. Za třemi čtvercovými výběhy stála šedá budova stodoly. Kousek od ní kvokala kuřata a zobala zrní ze země. Po svazích se rozvalovaly strakaté krávy, příliš líné na to, aby se aspoň ohlédly za zvukem blížícího se auta – na rozdíl od hus, které hned začaly pobíhat po břehu potoka.

K domu vedla hrbolatá, šterková cesta. Na jejím konci Vanessa zastavila a pomalu vystoupila z auta. Z dálky k ní dolehlo hučení traktoru a štěkot psa. V korunách stromů lemuujících cestu štěbetali ptáci.

Neměla určitě důvod být nervózní, ale nemohla se toho pocitu zbavit. Tady, v tomhle rozlehlém dvoupatrovém domě s komíny nakřivo a vrzajícími verandami, žila její nejbližší přítelkyně – ta, s níž se dělila o všechny své sny, pocity i zklamání.

Ale tenkrát byly ještě dětmi – přesněji řečeno dívkami na prahu dospělosti – a v tomhle věku každý všechno prožívá obzvlášť intenzivně. A jejich přátelství zčistajasna nečekaně, a definitivně skončilo, i když ne jejich vlastní vinou.

Za léta, kdy se neviděly, toho obě příliš mnoho prožily. Bylo by naivní a přehnaně optimistické očekávat, že bude možné obnovit ta pevná pouta a city, které je kdysi spojovaly.

Právě tohle si Vanessa v duchu připomněla, aby se aspoň trochu dopředu připravila na zklamání.

Teprve pak vykročila po vrzajících dřevěných schodech nahoru na verandu.

Sotva udělala dva kroky, otevřely se dveře. Žena, která z nich vyšla, ve Vanesse okamžitě vyvolala celou záplavu vzpomínek. Ale na rozdíl od chvíle, kdy se měla setkat se svou vlastní matkou, necítila teď nejmenší rozpaky ani lítost.

Vypadá úplně stejně, napadlo ji hned. Joanie měla pořád robustní, pevnou postavu s křivkami, které jí v dospívání Vanessa potají hrozně záviděla. Ani účes nezměnila – nakrátko ostříhané vlasy jí stejně jako kdysi lemovaly hezký obličej. Vlasy měla černé a oči modré jako její bratr, ale jemnější rysy a roztomile tvarovaná ústa, kvůli kterým po ní před lety všichni kluci šileli.

Než se Vanessa zmohla na jediné slovo, Joanie hlasitě vykřikla a pak už se vrhly jedna druhé do náruče. Smích a slzy okamžitě smazaly všechna léta odloučení.

„Nemůžu tomu uvěřit – že jsi tady.“

„Chyběla jsi mi. Vypadáš... Promiň.“

„Když jsem slyšela, že jsi –“ Joanie ustoupila kousek stranou a šťastně se usmála. „Bože, jsem tak ráda, že tě zase vidím, Van.“

„Skoro jsem se bála přijet.“ Vanessa si hřbetem ruky setřela slzy z tváře.

„Proč?“

„Myslela jsem, že mi zdvořile nabídneš čaj a nebudeš vůbec vědět, o čem se se mnou bavit.“

Joanie vytáhla z kapsy zmuchlaný kapesník a hlasitě se vysmrkala.

„A já jsem si zase myslela, že přijdeš v norkovém kožichu, ověšená diamanty, a jen z povinnosti.“

Vanessa se rozesmála. „Norkový kožich jsem už dávno odložila.“

Joanie ji popadla za ruku a odvedla ji dovnitř. „Pojď dál. Možná, že bych přece jen mohla postavit na čaj, co říkáš?“

Za okamžik se už Vanessa ocitla v útulném obývacím pokoji s trochu vybledlými pohovkami, nablýskaným mahagonovým nábytkem a naškrobenými záclonami.

Kousací kroužky, chrastítka a plyšové hračky byly důkazem, že k obyvatelům domu patří i malé dítě. Vanessa bezděčně zvedla z křesla růžovobílé chrastítko.

„Tak ty máš holčičku.“

„Jmenuje se Lara,“ řekla Joanie a celá se rozzářila. „Je úžasná. Už brzy se vzbudí. Nemůžu se dočkat, až ti ji ukážu.“

„Pořád si to nedokážu představit.“ Vanessa položila chrastítka zpátky do křesla. Když v něm trochu zacinkaly rolničky, usmála se. „Tak z tebe je máma.“

„Už si na to konečně začínám pomalu zvykat.“ Posadily se spolu na pohovku a Joanie vzala Vanessu znovu za ruku. „Já zase nemůžu uvěřit, že jsi opravdu tady. Vanessa Sextonová, slavná koncertní pianistka a světoběžnice.“

„Jen to ne,“ bránila se. „*Tahle* Vanessa zůstala ve Washingtonu.“

„Dopřej mi aspoň chvilku radosti,“ odpověděla Joanie se smíchem, ale pak se Vanesse pátravě zahleděla do obličeje. „Jsme na tebe moc pyšní. Celé město. Pořád se o tobě píše v novinách a časopisech, dokonce i ve zprávách o tobě často mluví. Proslavila jsi Hyattown.“

Vanessa na to nic neodpověděla, jen se usmála. Po chvíli mlčení řekla: „Vaše farma je nádherná, Joanie.“

„Věřila bys tomu? Vždycky jsem si myslela, že budu žít v nějakém podkrovním newyorském bytě, plánovat obchodní schůzky a v dopravní špičce bojovat o taxík.“

„Tohle je lepší.“ Vanessa se pohodlně opřela o polštáře. „Mnohem lepší.“

Joanie si zula boty a složila si nohy pod sebe. „Pro mě určitě. Pamatuješ si na Jacka?“

„Asi ne. Nevzpomínám si, že bys někdy mluvila o někom, kdo by se tak jmenoval.“

„Na střední škole jsem ho ještě neznala. Když jsme tam my dvě nastoupily, byl v posledním ročníku. Pamatuju si, že jsem ho občas vídala na chodbě. Dlouhána se širokými rameny a tak trochu legračním sestřihem.“ Rozesmála se. „A pak jsem před čtyřmi lety vypomáhala tátovi v ordinaci. Milli byla zrovna nemocná. Pamatuješ si na ni?“

„Ano.“ Vanessa se musela pro sebe usmát při vzpomínce na neuvěřitelně praktickou a ráznou sestru doktora Tuckera.

„Při víkendové službě jsem náhodou narazila na Jacka Knighta. Měl zrovna laryngitidu. Ten urostlý, hezký hromotluk se mě snažil

říct, že sice není objednaný, ale potřeboval by mluvit s doktorem. Vtěsnila jsem ho mezi neštovice a bolavé ucho. Táta ho prohlédnul a dal mu recept. O pár hodin později byl Jack zpátky s kyticí fialek a pozvánkou do kina. Jak jsem mohla odolat?“

Vanessa se rozesmála. „Ty jsi vždycky měla hrozně měkké srdce.“

„Máš pravdu,“ přikývla. „Než jsem se stačila vzpamatovat, kupovala jsem si svatební šaty a učila se rozeznávat umělá hnojiva. Byly to nejlepší čtyři roky mého života.“ Potřásla hlavou. „Ale teď povídej o sobě. Chci slyšet úplně všechno.“

Vanessa pokrčila rameny.

„Cvičení, hraní, cestování.“

„Řím, Madrid, Mozambik –“

„Střídavě jsem seděla v letištních halách a hotelových pokojích,“ upřesnila Vanessa. „Není to rozhodně tak romantické, jak to možná vypadá.“

„Ne, večírky se slavnými herci, koncerty pro anglickou královnu a schůzky s milionáři člověka časem určitě začnou nudit.“

„Neměla jsem žádné takové schůzky,“ podotkla Vanessa se smíchem.

„Ne? A já jsem si tě vždycky představovala, jak záříš mezi klenoty, vyčníváš mezi veličinami a chodíš s nosem nahoru.“

„Spíš jsem pořád cvičila, hrála a snažila se stihnout letadlo.“

„Udrželo tě to ve skvělé kondici,“ podotkla Joanie obdivně. „Vsadím se, že ještě pořád nosíš velikost čtyři.“

„Mám drobné kosti.“

„Počkej, až tě uvidí Brady.“

Vanessa nepatrně zvedla bradu. „Viděla jsem se s ním už včera.“

„Vážně? A ten ničema mi ani nezavola!.“ Pak se Joanie usmála. „A jaké bylo první setkání po letech?“ zeptala se zvědavě.

„Praštila jsem ho.“

„Ty –“ Joanie se zajíkla. „Ty jsi ho uhodila? Proč?“

„Za to, že mě pozval na svůj maturitní večírek a pak za mnou vůbec nepřišel.“

„Za –“ Když Vanessa vstala a začala nervózně přecházet sem tam po pokoji, Joanie se zarazila.

„Měla jsem hroznou zlost. Je mi jedno, že to asi zní hloupě. Ten večer pro mě byl moc důležitý. Myslela jsem, že to bude nejbáječnější a nejromantičtější den mého života. Víš, jak dlouho jsme v obchodě vybíraly šaty.“

„Ano, já vím,“ zašeptala Joanie.

„Těšila jsem se na ten večer celé týdny. Právě jsem dostala řidičský průkaz a řídila jsem celou cestu k Frederice, abych se od ní nechala učesat. Tady za uchem jsem měla ve vlasech růžové poupě.“ Dotkla se teď toho místa, ale v jejím gestu nebyl žádný sentiment. „Věděla jsem, že je nespolehlivý a lehkomyšlný. Otec mě před ním mockrát varoval. Ale nenapadlo mě, že mě takhle pustí k vodě.“

„Ale Van –“

„Dva dny jsem potom vůbec nevyšla z domu. Cítila jsem se hrozně trapně. A dotčeně. A pak se rodiče zase začali hádat. Bylo to – hrozné. Nakonec mě otec odvezl do Evropy, a bylo to.“

Joanie se zamyšleně kousla do rtu. Mohla by se pokusit jí to vysvětlit, ale byla přesvědčená, že by to měl udělat Brady sám.

„Možná, že to bylo jinak, než se domníváš,“ podotkla jen trochu vyhybavě.

Vanessa se konečně uklidnila a znovu se posadila. „Ted’ už na tom nezáleží. Je to dávno pryč.“ Pak se usmála. „Kromě toho si myslím, že když jsem mu dala pěstí do žaludku, jed vyšel z mé rány ven.“

„Škoda, že jsem u toho nebyla,“ řekla Joanie pobaveně.

„Nemůžu uvěřit, že se z něj stal doktor.“

„Myslím, že tím nikdo nebyl překvapený víc než sám Brady.“

„Je zvláštní, že se nikdy neoženil...“ Vanessa se zarazila a v duchu se na sebe zlobila, že o tom začala mluvit.

„Ne. Ale od té doby, co se sem vrátil, docela dost žen ve městě začalo trpět chronickými zdravotními problémy.“

„O tom nepochybuju,“ zamumlala Vanessa.

„Mimochodem, otec je v sedmém nebi. Už ses s ním viděla?“

„Ne, chtěla jsem nejdřív mluvit s tebou.“ Vzala Joanie znovu za ruce. „Je mi moc líto, co se stalo s tvou matkou. Až do včerejška jsem to vůbec nevěděla.“

„Nebylo to snadné. Táta bez ní byl úplně ztracený. Vlastně my všichni.“ Na okamžik se odmlčela a pak stiskla Vanesse ruku. „Vím, že jsi ztratila svého otce. Teď chápu, jak těžké to pro tebe muselo být.“

„Byl na tom dlouho špatně. Netušila jsem, jak moc je to vážné, dokud... dokud se úplně nezhroutil.“

Najednou to hlasitě zapraskalo v domácím telefonu, který ležel na stole. Ozvalo se z něj slabé zafňukání a pak docela spokojené žvatlání.

„Je vzhůru,“ vyhrkla Joanie a rychle vstala. „Za chvíli jsem zpátky.“

Když Vanessa zůstala v pokoji sama, začala se po něm procházet. Všude byla spousta knížek o zemědělství a výchově dětí, svatební fotografie a obrázky miminka. Doslova to tu dýchalo domovem. Na stole stála stará porcelánová váza, kterou vídala jako dítě u Tuckerových. Z okna byl výhled na stodolu a krávy, podřimující v poledním slunci.

Je to jako obrázek z nějaké knížky, napadlo ji. Z její vlastní, vybledlé knížky snů a tajných přání.

„Van?“

Otočila se a uviděla ve dveřích Joanie s baculatým, tmavovlasým miminkem v náručí.

„Joanie, ta je rozkošná,“ vykřikla Vanessa nadšeně.

„Máš pravdu, je to můj miláček.“ Joanie políbila Laru do vlásků. „Chtěla by sis ji pochovat?“

„Děláš si legraci?“ Vanessa přešla pokoj, aby si od ní holčičku vzala.

Lara se na ni nejdřív upřeně a trochu podezřívavě podívala, ale pak se najednou usmála a začala kopat nožičkami.

„Ty jsi ale roztomilá,“ zašeptala Van, zvedla miminko nad hlavu a zatočila se s ním dokola. Lara se hned nadšeně rozesmála.

„Zdá se, že se jí taky líbíš,“ podotkla spokojeně Joanie. „Pořád jsem jí říkala, že se určitě už brzy seznámí se svou kmotrou.“

„S kmotrou?“ zeptala se Vanessa zmateně.

„Přesně tak.“ Joanie pohládila Laru po vláskách. „Poslala jsem ti zprávu, jakmile se narodila. Věděla jsem, že nebudeš moct přijet na

krtiny, tak jsme je udělali v zastoupení. Ale chtěla jsem, abyste jejími kmotry byli vy dva s Bradem.“ Když si Joanie všimla Vanessina užaslého výrazu, zamračila se. „Dostala jsi ten vzkaz, vid’?“

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

„Ne.“ Vanessa si k sobě holčičku přitiskla. „Nedostala. Netušila jsem ani, že ses vdala – dokud mi to včera neřekla moje matka.“

„Ale svatební oznámení –“ Joanie pokrčila rameny. „Zřejmě se ztratilo. Pořád jsi tolik cestovala...“

„Ano.“ Když Lara zatahala Vanessu za vlasy, usmála se na ni. „Kdybych věděla... Zařídila bych si to nějak, abych tu mohla být, kdybych to bývala věděla.“

„Jsi tu teď?“

„Ano.“ Vanessa Laru pohladila. „Teď jsem tady. Bože, já ti tolik závidím, Joanie.“

„Mně?“

„Tohle krásné dítě, tenhle dům, ten výraz v tvých očích, když mluvíš o Jackovi. Připadá mi, jako kdybych celých dvanáct let žila v nějakém snu, zatímco ty sis založila rodinu, vytvořila domov a začala nový život.“

„Obě jsme začaly nový život,“ řekla Joanie. „Jen každá jiný. Ty máš úžasný talent, Van. Dokonce i jako dítě jsem k tobě cítila úctu. Hrozně moc jsem si přála, abych uměla hrát jako ty.“ Se smíchem svou kamarádku objala. „Měla jsi se mnou sice svatou trpělivost, ale stejně se ti nepodařilo naučit mě víc než pár etud.“

„Neměla jsi sice talent, ale zato jsi byla plná odhodlání. A jsem moc ráda, že jsi ještě pořád zůstala mou kamarádkou.“

„Už radši mlč, nebo se zase rozbrečím. Víš co? Chvilí si tu hraj s Larou a já půjdu udělat trochu limonády. Pak spolu můžeme probrat nejnovější drby – třeba o tom, jak Julie Newtonova příšerně ztloustla.“

„Vážně?“

„A jak Tommy McDonald plešatí.“ Joanie vzala Vanessu za ruku. „Co kdybys se mnou šla rovnou do kuchyně? Povím ti, jak vypadá třetí manžel Betty Jean Baumgartnerové.“

„Třetí?“

„Hm. Nebo že by byl už čtvrtý?“

Když se večer vracela Vanessa přes setmělý dvůr zpátky domů, měla hodně o čem uvažovat. A nejen o zábavných historkách, o které se s ní ten den Joanie ochotně podělila.

Potřebovala se zamyslet nad vlastním životem a nad tím, co s ním chce dál udělat. Kam patří. Nebo přesněji řečeno kam *chce* patřit.

Přes deset let v podstatě neměla možnost volby. *Nebo mi spíš chyběla odvaha*, pomyslela si smutně.

Dělala všechno, co si přál její otec. On a hudba pro ni představovali jediné trvalé hodnoty. Otcovy pohnutky byly ale mnohem silnější než její vlastní. A Vanessa ho nechtěla zklamat.

Tolik mu toho dlužila. Zasloužil si celý svůj život její kariéře. Zatímco se Vanessina matka vyhnula veškeré odpovědnosti, on se jí ujal, učil ji a modeloval *podle obrazu svého*. Pracoval se stejnou intenzitou jako ona. Dokonce i když vážně onemocněl, nepolevil ve svém úsilí a dál ji řídil a vedl.

Jeho pozornosti neunikl sebemenší detail –stejně jako jeho kritickému sluchu neunikl jediný chybný tón. Dovedl ji až na samý vrchol slávy, a stačilo mu, že se může slunit v jejím odlesku.

Určitě to pro něj nebylo snadné, napadlo ji teď. Jeho vlastní kariéra koncertního pianisty pohasla ještě dřív, než oslavil třicáté narozeniny.

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST 35

I

Nikdy se mu nepodařilo dosáhnout vrcholu, přestože po tom zoufale toužil. Přitom pro něj hudba byla doslova a do písmene vším.

Musel mít radost, že může konečně vlastní sny a touhy uskutečnit prostřednictvím svého jediného dítěte.

A Vanessa teď byla v pokušení obrátit se zády ke všemu, co jí předurčil a o co se tolik snažil.

Nikdy by nedokázal pochopit její touhu vzdát se skvělé kariéry. Stejně jako nikdy nechápal a netoleroval její strach z veřejného vystupování. Bože, jak moc nenáviděla ten svíravý pocit v žaludku a nutkání ke zvracení, které v sobě jen stěží potlačila pokaždé, než vkročila na pódium.

Je to obyčejná tréma, kterou člověk silou vůle překoná, říkal jí otec. Bohužel, jí se to nikdy nepodařilo.

Přesto věděla, že by se dokázala vrátit zpátky na koncertní pódium. Mohla by stoupat ještě výš po žebříčku své kariéry, kdyby se o to snažila. Jenže si už vůbec nebyla jistá, jestli to opravdu chce.

Třeba by si jen potřebovala odpočinout. Posadila se zamyšleně na zahradní houpačku, stojící v potměnělém rohu dvora.

Pár týdnů nebo měsíců klidu a možná, že znovu zatouží po životě, který opustila. Ale teď si nepřála nic jiného, než aby se mohla těšit pohledem na nádherné, zapadající slunce.

Ve všech domech v okolí se už svítilo. I u nich.

V kuchyni se předtím s matkou najedla – nebo se spíš *pokusila* něco sníst. Loretty se očividně dotklo, když se Vanessa jídla na talíři sotva dotkla. Ale jak by mohla matce vysvětlit, že v poslední době nemá vůbec na nic chuť? Nedokázala se toho nepříjemně svíravého pocitu v žaludku vůbec zbavit – pronásledoval ji ve dne v noci.

Ale už brzy to určitě přejde, utěšovala se Vanessa v duchu. A měla bych začít hrát, napomenula se. I kdyby se rozhodla svou profesionální dráhu v budoucnu omezit, nesměla zanedbávat cvičení.

Zítra, pomyslela si a zavřela oči. Zítra si zase sednu ke klavíru.

Vyhnula si nahoru límec u saka a několikrát se pomalu zhoupala. Úplně zapomněla, jak rychle se může ochladit, jakmile sluníčko zapadne za hory.

Dolehl k ní zvuk auta, projíždějícího po cestě před domem. Pak se za někým zavřely dveře. V sousedství nějaká matka volala domů své dítě, které si zřejmě ještě potmě hrálo venku na dvoře. V dalším okně se rozsvítilo světlo. Někde hlasitě zaplakalo miminko.

Vanessa se pro sebe usmála. Kdyby se mi tak podařilo najít ten starý stan, který jsme kdysi používaly s Joanie, povzdychla si. Postavila by si ho na dvoře, spala by tu v něm a poslouchala zvuky večerního města.

Když kousek od ní najednou zaštěkal pes, otočila se a uviděla obrovského zlatého retrievera. Řítil se přes trávník a záhon, na kterém matka už zasadila macešky a měsíčky. S vyplazeným jazykem doběhl k houpačce. Než se Vanessa stačila vzpamatovat, položil jí obě přední tlapy do klína.

„Ahoj, kamaráde,“ pozdravila ho a podrbala psa za ušima. „Odkud ses tu vzal?“

„Bydlí dva bloky odsud a letěl celou cestu jako šílený.“ Brady vyšel ven ze stínu, celý udýchaný. „Udělal jsem chybu a vzal ho dneska s sebou do kanceláře. Když jsem ho šel dát do auta, rozhodl se udělat si malý výlet.“ Zastavil se před houpačkou. „Zase mě praštíš pěstí, nebo si můžu přisednout?“

Vanessa dál hladila psa. „Asi už tě znovu neuhodím. Jednou to stačilo.“

„To je dobře.“ Sedl si na houpačku a natáhl nohy před sebe. Pes se okamžitě pokusil vylézt mu na klín. „Nesnaž se si to u mě vyžehlit. Máš to marné,“ podotkl Brady a odstrčil retrievera pryč.

„Je moc milý.“

„Nelichot' mu. I bez toho je už příšerně namyšlený.“

„Říká se, že se lidi a psi začínají časem navzájem podobat,“ podotkla. „Jak se jmenuje?“

„Kong. Byl největší z celého vrhu.“ Když Kong uslyšel svoje jméno, dvakrát zaštěkal a pak se rozběhl honit stíny. „Jako štěně jsem ho moc rozmazloval a teď za to platím.“

Brady si položil ruce na opěradlo houpačky a prsty si začal pohrávat s konečky jejích vlasů. „Joanie mi prozradila, že jsi dneska byla na farmě.“

„Ano.“ Vanessa mu odsunula ruku pryč. „Vypadá báječně. A šťastně.“

„Je šťastná.“ Nenechal se odradit. Vzal ji za ruku a začal si hrát s jejími prsty. Bylo to staré, důvěrně známé gesto. „Co říkáš naší kmotřence?“

„Lara je nádherná.“ Vanessa mu vytrhla ruku.

„Ano.“ Vrátil se zpátky k jejím vlasům. „Je mi moc podobná.“

Najednou se rozesmála – nedokázala v sobě ten smích prostě potlačit. „Vidím, že jsi pořád stejně ješitný. Dal bys ze mě laskavě ty ruce pryč?“

„To mi vždycky dělalo problémy.“ Ale s povzdechem se kousek odsunul. „Na téhle houpáče jsme spolu často sedávali, vzpomínáš?“

„Vzpomínám.“

„Myslím, že právě tady jsem tě poprvé políbil.“

„Ne.“ Překřížila si ruce na prsou.

„Máš pravdu.“ Věděl to moc dobře. „Poprvé to bylo v parku. Přišla ses podívat, jak střílím koše.“

„Jen jsem náhodou šla kolem,“ opravila ho trochu nervózně.

„Přišla jsi tam, protože jsem měl ve zvyku hrát bez košile a chtěla jsi vidět můj zpocený hrudník.“

Znovu se rozesmála, protože měl samozřejmě úplnou pravdu. Otočila se a zadívala se na něj. Přestože byla už skoro tma, poznala, že se usmívá. Vzpomněla si, že se vždycky uměl uvolnit. A vždycky ji dokázal rozesmát.

„Ten tvůj zpocený hrudník – nebyl nic moc,“ zašeptala.

„Za ta léta, co jsme se neviděli, mi trochu zmohutněl,“ podotkl ledabyle. „A koše dávám pořád stejně dobře.“

Tentokrát jako kdyby si toho vůbec nevšimla, když ji začal hladit po vlasech.

„Vzpomínám si na ten den moc dobře. Bylo to koncem léta, než jsem nastoupil do posledního ročníku. Za tři měsíce se z protivné malé holky Sextonové stala sexy slečna s nádhernými kaštanovými vlasy a těma nejúžasnějšíma nohama na světě. Měla jsi ve zvyku pořád je vystavovat na odiv v neuvěřitelně krátkých šortkách a mně se při pohledu na tebe pokaždé sbíhaly sliny.“

„Pokud vím, vždycky jsi měl oči jen pro Julii Newtonovou.“

„Ne. Předstíral jsem, že se dívám na Julii, ale ve skutečnosti jsem potají pozoroval tebe. A pak ses náhodou objevila na hřišti. Vracela ses od Lestera z obchodu, protože jsi měla v ruce láhev limonády. Citronády.“

Zvedla obočí.

„Máš úžasnou paměť.“

„Na klíčové životní situace se jen tak nezapomíná. Řekla jsi: *Ahoj, Brady. Zdá se, že ses při té hře pěkně zapotil. Chceš se napít*“ Znovu se usmál. „Byl jsem z tebe celý pryč. A pak jsi se mnou začala flirtovat.“

„To není pravda.“

„Cudně jsi sklopila řasy.“

Jen stěží se ovládla, aby nevybuchla smíchy. „Já nikdy řasy neklopím.“

„Tenkrát jsi to udělala. Bylo to úžasné,“ dodal s povzdechem.

„Pokud si vzpomínám, hrozně ses předváděl a dával jsi jeden koš za druhým. Pak jsi mě najednou chytil kolem pasu...“

„A tobě se to hrozně líbilo.“

„Byl jsi cítit potem stejně jako skříňka v tělocvičně.“

„Asi máš pravdu. Ale přesto na tenhle svůj první polibek nikdy nezapomenu.“

Ani já ne, pomyslela si Vanessa v duchu. Ani si neuvědomila, že se opírá o jeho rameno a usmívá se.

„Byli jsme oba ještě tak mladí. A všechno bylo tak intenzivní a jednoduché.“

„Některé věci nemusejí být komplikované.“ Ale když tam tak seděl s její hlavou na svém rameni, nebyl si tím zdaleka jistý. „Takže budeme zase přátelé?“

„Dobře.“

„Neměl jsem ještě vlastně příležitost zeptat se tě, jak dlouho se tady zdržíš.“

„Zatím sama nevím.“

„Máš určitě nabitý program.“

„Vzala jsem si pár měsíců volna.“ Neklidně si poposedla. „Možná, že pojedu na pár týdnů do Paříže.“

Znovu ji uchopil za ruku a obrátil ji dlaní vzhůru. Její ruce ho vždycky fascinovaly. Ty dlouhé, štíhlé prsty, dětsky hebké dlaně, krátké, prakticky ostříhané nehty.

Nenosila žádné prstýnky. Kdysi jí jeden dal – utratil za ten zlatý kroužek s neuvěřitelně malým smaragdem všechny peníze, které si v létě vydělal sekáním trávy. Když jí ho věnoval, dychtivě ho políbila a přísahala, že ho nikdy nesundá.

Sliby z dětství dospělí tak snadno poruší... Bylo by bláhové doufat, že ho zase někdy uvidí na jejím prstě.

„Před pár lety jsem tě viděl hrát v Carnegie Hall. Bylo to úžasné. Ty jsi byla úžasná.“ Bezděčně si přitiskl konečky jejích prstů ke rtům. Samotného ho to gesto překvapilo. „Napadlo mě, že bychom se mohli třeba sejít, když jsme byli oba v New Yorku, ale neměla jsi čas.“

„Kdybys zavolal, určitě bych si to nějak zařídila,“ zašeptala.

„Zavolal jsem.“ Pátravě se jí zahleděl do očí. „A teprve v tu chvíli jsem si pořádně uvědomil, jak slavná pianistka se z tebe stala. Nepodařilo se mi vůbec proniknout ani přes první obrannou linii.“

„To mě mrzí. Vážně.“

„Teď už o nic nejde.“

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

„Ne, ale bývala bych se s tebou ráda sešla. Lidi kolem mě jsou bohužel někdy až moc starostliví.“

„Asi máš pravdu.“ Uchopil ji jemně za bradu. Byla ještě krásnější, než si ji pamatoval, a taky křehčí. Kdyby se s ní setkal v New Yorku, a ne v tak sentimentálním prostředí, taky by ho tolik přitahovala?

Žádal ji, aby zůstali přáteli. Ale bude mu to stačit?

„Vypadáš unaveně, Van. A jsi hrozně bledá.“

„Byl to náročný, uspěchaný rok.“

„Spíš dobře?“

Napůl pobaveně odsunula jeho ruku stranou. „Nezačínej si hrát na doktora, Brady.“

„Musím se přiznat, že bych nic teď nedělal radši, ale myslím to vážně. Vypadáš vyčerpaně.“

„Jsem trochu unavená. Právě proto jsem si udělala přestávku v hraní.“

Ale taková odpověď ho neuspokojila.

„Co kdybys zašla do ordinace? Táta by se na tebe mohl podívat,“ dodal ještě dřív, než stačila něco namítnout.

„Já nepotřebuju žádného doktora.“ V tom okamžiku se přiřítíl zpátky Kong a Vanessa se k němu hned sklonila. „Nejsem nikdy nemocná. Za celých deset let jsem nemusela zrušit jediný koncert ze zdravotních důvodů.“

Když se jí sevřel žaludek bolestí, zabořila instinktivně obličej do psí srsti. „Netvrdím, že pro mě bylo snadné vrátit se sem zpátky, ale určitě to zvládnou.“

Vždycky byla hrozně tvrdohlavá, pomyslel si. Možná, že by bylo nejlepší, kdyby ji pár dní prostě sledoval – jako doktor, samozřejmě.

„Táta by tě ale stejně rád viděl,“ podotkl s úsměvem.

„Zastavím se u něj.“ Otočila hlavu, ještě pořád skloněná nad psem. I ve tmě si všiml, jak se jí zablesklo v očích. „Joanie říkala, že máš plnou ordinaci chronických pacientek. O tvém otci určitě platí totéž, jestli je pořád tak hezký, jak si ho pamatuju.“

„Táta měl pár... zajímavých nabídek. Ale od té doby, co se dal dohromady s tvou matkou, všechny citelky vytrvale odmítá.“

Vanessa se narovнала a vrhla na něj ohromený pohled. „S mojí matkou? Tvůj otec?“

„Je to největší láska ve městě.“ Odhrnul jí vlasy z obličeje. „Aspoň prozatím.“

„Moje matka?“ zopakovala užasle.

„Je to atraktivní žena v nejlepších letech, Van. Proč by se nemohla trochu pobavit?“

Vanessa si přitiskla ruku na žaludek a vstala. „Půjdu dovnitř.“

„Co se děje?“

„Nic. Ale je mi tu zima.“

Uchopil ji za ramena. Tím gestem v ní vyvolal spoustu dalších vzpomínek. „Proč jí nedáš šanci?“ zeptal se. „Bůh ví, že byla už potrestaná dost.“

„Nic o tom nevíš.“

„Rozhodně víc, než si myslíš.“ Netrpělivě s ní zatřásl. „Nech to být, Van. Stará zášť člověka může nakonec úplně zničit.“

„Tobě se to říká snadno,“ odpověděla s trpkostí v hlase. „Pro tebe bylo vždycky všechno jednoduché, když jsi žil ve šťastné rodině. Věděl jsi, že tě rodiče milují, ať jsi provedl cokoli. Nikdo tě neposlal pryč z domova.“

„Ale ona tě taky neposlala pryč, Van.“

„Nechala mě odejít,“ řekla tiše. „Jaký je v tom rozdíl?“ v“Proč se jí nezeptáš?“

Jen zavrtěla hlavou a odtáhla se od něj pryč. „Přestala jsem být její malou holčičkou před dvanácti lety. Vlastně pro mě tenkrát skončila i spousta jiných věcí.“

Otočila se a pomalu vykročila přes setmělý dvůr, aniž by se ohlédla. Za okamžik se za ní tiše zavřely domovní dveře.

TŘETÍ KAPITOLA

Vanessa spala tu noc hrozně neklidně a přerušovaně. Probouzela se bolestí. Ale na tu už byla zvyklá. Utlumila ji nejdřív několika prášky, a když se ozvala znovu, snažila se ji prostě ignorovat.

Dvakrát byla v pokušení sejít dolů k matčině pokoji. Potřetí dokonce došla až k jejím dveřím, ale s rukou na klice si to v posledním okamžiku rozmyslela a vrátila se zpátky do vlastní ložnice.

Neměla právo zlobit se na ni, že má vztah s jiným mužem. Ale přesto to tak cítila. Její otec za celá léta, která s ním Vanessa strávila, nikdy neměl žádnou známost. Nebo se aspoň choval natolik diskrétně, že si toho vůbec nevšimla.

Ale copak na tom záleží? ptala se Vanessa v duchu sama sebe, když se následující den ráno oblékala. Vždycky přece žily každá svým vlastním životem, přestože spolu bydlely v jednom domě.

Ale záleželo na tom. Vadilo jí, že si matka klidně celá léta dál spokojeně žila v tomhle domě, bez jakéhokoli kontaktu se svou vlastní dcerou. Vadilo jí, že dokázala začít nový život, do kterého její dítě už nepatřilo.

Přišel čas zeptat se proč, uvědomila si Vanessa.

Když scházela dolů po schodech, zavanula k ní vůně čerstvé kávy a pečiva.

V kuchyni spatřila matku, jak stojí u dřezu a vyplachuje hrníček. Loretta na sobě měla hezký modrý kostým, v uších perlové náušnice a kolem krku drobný, elegantní náhrdelník. V místnosti tiše hrálo rádio a matka si pro sebe pobroukávala melodii.

„Tak už jsi vzhůru,“ usmála se, když uviděla ve dveřích dceru. „Nebyla jsem si jistá, jestli tě ještě ráno uvidím, než odejdu.“

„Než odejdeš?“

„Musím jít do práce. Na stole máš koblihy a horkou kávu.“

„Do práce?“ zopakovala Vanessa. „Kam?“

„Do obchodu.“ Aby se nějak zaměstnala, nalila Vanesse do šálku kávu. „Prodávám starožitnosti. Koupila jsem ten obchod před šesti lety. Patřil dřív Hopkinseovým, jestli si na ně pamatuješ. Nějakou

dobu jsem pro ně pracovala. Když se rozhodli odejít do důchodu, vyplatila jsem je.“

Vanessa na ni vrhla ohromený pohled. „Ty vedeš obchod se starožitnostmi?“

„Je jen malý.“ Postavila šálek s kávou na stůl a začala si nervózně pohrávat s perlovým náhrdelníkem. „Pojmenovala jsem ho Loretina půda. Je to asi hloupý název, ale jiný mě tenkrát nenapadl. Na pár dní jsem ho zavřela, ale... Kdybys chtěla, můžu ho nechat zavřený ještě dál.“

Vanessa se zamyšleně zadívala na svou matku a snažila si ji v duchu představit jako majitelku obchodu, která se stará o jeho inventář i účetnictví. Zmínila se někdy předtím, že by se zajímala o starožitnosti?

„Ne.“ Připadalo jí, že rozhovor, ke kterému se tak dlouho odhodlávala, může ještě pár hodin počkat. „Jen jdi.“

„Jestli chceš, můžeš se tam později zastavit a prohlédnout si ho.“ Loretta si začala nervózně pohrávat pro změnu s knoflíkem u saka. „Je malý, ale mám tam hodně zajímavých kusů.“

„Uvidíme.“

„Víš jistě, že ti nebude vadit, když tu budeš přes den sama?“

„Jsem už dlouho zvyklá vystačit si o samotě.“

Loretta sklopila oči a ruce svésila podél boků. „Ano, máš pravdu. Obyčejně se dostanu domů kolem půl sedmé.“

„Dobře. Tak se uvidíme večer.“ Zamířila ke dřezu a otočila kohoutkem. Potřebovala studenou vodu.

„Van.“

„Ano?“

„Vím, že bych ti toho měla hodně vynahradit.“ Loretta už stála ve dveřích, když se k ní Vanessa otočila. „Doufám, že mi dáš šanci.“

„Ráda bych.“ Na okamžik se odmlčela a pak tiše dodala: „Jen nevím, která z nás by měla začít.“

„Ani já ne.“ Loretta se váhavě usmála. „Třeba je začátek právě tohle. Miluju tě. A byla bych moc šťastná, kdyby se mi podařilo tě o tom přesvědčit.“ Rychle se otočila a odešla.

„Bože, mami,“ zašeptala Vanessa do prázdných zdí. „Nevím, co mám dělat.“

„Paní Driscollová.“ Brady poplácal třiaosmdesátiletou ženu po koleni. „Máte srdce jako zvon.“

Rozesmála se – přesně, jak to čekal. „Mně ne –

dělá starost moje srdce, Brady, ale kosti. Bolí jako čert.“

„Možná, že by pomohlo, kdybyste nechala tu vaši zahradu zalívat některé z pravnoučat.“

„Starám se o ni sama už přes šedesát let –“

„A máte v úmyslu v tom pokračovat ještě dalších šedesát,“ dokončil za ni a sundal jí z paže gumovou manžetu na měření tlaku. „Nikdo široko daleko nepěstuje lepší rajčata, ale jestli se nezačnete aspoň trochu šetřit, ty kosti budou bolet čím dál víc.“

Uchopil ji za ruce. Prsty měla šlachovité, i když artrózou ještě nedotčené. Měla ji ale už v ramenou a kolenech a bohužel nebylo v jeho silách postup nemoci zastavit.

Dokončil prohlídku a vyslechl si její historky o rodině a příbuzných.

Učila ho na základní škole a tenkrát se mu zdálo, že je to nejstarší žena, jakou zná. Po téměř dvaceti pěti letech jako by se ten věkový rozdíl viditelně zmenšil. Přesto věděl, že v něm pořád vidí toho malého výtržníka, který převrhl akvárium, aby viděl rybky, jak se bezmocně plácají po podlaze.

„Viděl jsem vás před pár dny vycházet z pošty, paní Driscollová.“ Udělal si poznámku do její zdravotní karty. „Nepoužívala jste hůl.“

Zamračila se. „Hole jsou pro staré lidi.“

Odložil kartu a zvedl obočí.

„Ale já musím jako lékař konstatovat, paní Driscollová, že vy *jste* stará.“

Rozesmála se. „Ty jsi vždycky býval drzý, Brady Tuckere, a vidím, že ses vůbec nezměnil.“

„Hm, ale teď mám lékařský diplom, který mě k takovým slovům opravňuje.“ Podal jí ruku, aby jí pomohl slézt z vyšetřovacího stolu. „A chci, abyste používala hůl – i kdyby jen proto, abyste s ní dala Johnu Hardestyovi přes prsty, když s vámi začne flirtovat.“

„Ten starý kozel,“ zamumlala. „A já bych vypadala taky tak, kdybych se po městě belhala s holí.“

„Není náhodou marnivost jedním ze sedmi smrtelných hříchů?“

„Kdyby ty hříchy nebyly smrtelné, nestálo by vůbec za to hřešit. A teď odsud chlapče zmiz, ať se můžu obléknout.“

„Ano, madam.“

Poslušně se vzdálil. Bylo mu naprosto jasné, že ji zřejmě žádným způsobem nedonutí, aby tu zatracenou hůl začala používat. Byla jedním z mála pacientů, kteří se nedali ničím zastrašit.

Další dvě hodiny se věnoval dopoledním návštěvám a místo oběda jel do Washingtonské nemocnice zkontrolovat dva pacienty. S jedním jablkem a hrstí máslových sušenek vydržel až do odpoledne.

Několik jeho pacientů se mezi řečí zmínilo o tom, že se Vanessa Sextonová vrátila zpátky do města. A tuhle informaci zpravidla doprovázel samolibý úsměv nebo výmluvné mrknutí okem. Jeden chlapík Bradyho dokonce dloubl loktem do žeber, když mu tu novinku sděloval.

Takhle to na malém městě chodí, pomyslel si s povzdechem, když si mezi dvěma návštěvami dopřál pět minut pauzy. Lidi tu jeden o druhém vědí úplně všechno. A nikdy nic nezapomenou.

Před dvanácti lety s Vanessou nějakou dobu chodili, a proto si je všichni automaticky pořád dávali dohromady.

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

On sám na ni už zapomněl – skoro. Až na chvíli, kdy zahlédl její jméno nebo fotografii v novinách. Nebo když poslouchal jedno z jejích alb, které si koupil čistě ze vzpomínky na staré časy. Nebo když uviděl nějakou ženu usmívat se podobně, jako to kdysi dělávala Van.

Ale tohle všechno byly jen vzpomínky na čas dětství a dospívání. Sladké, a zároveň neuvěřitelně bolestné.

Oba tenkrát zoufale toužili být už konečně co nejrychleji dospělí. Ale to, co se mezi nimi stalo, zůstalo nádherně nevinné a čisté. Ty dlouhé, pomalé polibky ve stínu stromů, vášnivé sliby, pár kradmých dotyků.

Při vzpomínce na ně by teď už neměl cítit žádnou bolest. Ale přesto si instinktivně přitiskl ruku na srdce.

Tenkrát prožívali všechno neuvěřitelně intenzivně – asi i proto, že museli čelit tak silnému odporu ze strany jejího otce.

Čím víc se Julius Sexton stavěl proti jejich vztahu, tím si byli bližší. Tak to v mládí chodí, pomyslel si teď Brady. Podařilo se mu tenkrát dokonale zahrát rozhněvaného mladého muže, uvědomil si se samolibým úsměvem. Zatvrzele jejímu otci vzdoroval, vyhrožoval a sliboval, jak toho jen osmnáctiletý zamilovaný kluk může být schopen.

Za normálních okolností by za pár týdnů s největší pravděpodobností jeden na druhého zapomněli.

Lháři, pomyslel si s trpkým úsměvem.

Nikdy pak už nebyl do žádné ženy tak zamilovaný jako tenkrát do Vanessy. Ten opojný, hektický rok, když oslavil osmnácté narozeniny a připadalo mu, že má všechno na dosah.

Nikdy se spolu nemilovali. Když potom tak znenadání zmizela z jeho života, hořce toho litoval. Ale teď, s odstupem času, si uvědomil, že to tak pro ně oba bylo lepší.

Kdyby se z nich tenkrát stali milenci, bylo by pro ně mnohem obtížnější zůstat v dospělosti přáteli.

A přesně tohle teď chci. Přátelství, a nic víc, ujišťoval v duchu sám sebe.

Neměl rozhodně v úmyslu zlomit si kvůli Vanesse podruhé srdce.

Ale když ji poprvé spatřil sedět u piana, na okamžik zatajil dech a cítil, jak se mu najednou zrychlil tep. Byla to docela přirozená reakce. Vanessa byla přece krásná žena, a kdysi mu patřila.

A jestli v něm předevčírem večer probudila touhu, když spolu za soumraku seděli na houpací, nemohl se tomu taky vůbec divit. Každý muž by cítil určitě totéž.

Ale nebyl hloupý. Vanessa Sextonová už dávno nebyla jeho děvčetem. A nestál o to, aby se stala jeho ženou. Nebo snad ano?

„Doktore Tuckere.“ Jedna ze sester strčila hlavu do dveří. „Máte tu dalšího pacienta.“

„Hned tam budu.“

„A váš otec říkal, že se u něj máte zastavit, než budete odcházet.“

„Díky.“ Brady zamířil k ordinaci číslo dvě a cestou uvažoval, jestli bude Vanessa večer zase sedět venku na houpací.

Vanessa zaklepala na dveře domu Tuckerových a čekala. Tady se jí vždycky líbilo, protože to tu doslova dýchalo domovem. V

truhlíkách kvetly muškáty a v otevřených oknech byly síťky proti mouchám. Když byla malá, často vídala Bradyho, jak je s otcem napíná mezi dřevěné rámy. Byl to jasný důkaz toho, že zima už definitivně skončila.

Na verandě stála dvě proutěná houpací křesla. Věděla, že tu doktor Tucker v létě rád večer sedával. Lidi, procházející kolem, se tu vždycky zastavili na kus řeči a postěžovali si na své bolesti.

Den památky padlým Tuckerovi každoročně na dvoře pořádali piknik s opékáním masa. Všichni lidé z města si sem přišli dát hamburger a bramborový salát, sednout si do stínu pod košatý ořech nebo si zahrát kriket.

Doktor Tucker byl šlechetný, velkorysý člověk. Vanessa v duchu ještě pořád slyšela jeho upřímný smích a pamatovala si na jeho jemné, šikovné ruce, když ji jako dítě prohlížel.

Ale co by mu teď měla říct? Tomuhle muži, ve kterém v dětství viděla svůj velký vzor? Muži, který ji kdysi utěšoval, když plakala kvůli rodičům a jejich rozpadajícímu se manželství? Tomuhle muži, který teď chodí s její matkou?

Otevřel jí dveře sám. Zůstal stát na prahu a zkoumavě se na ni zadíval.

Byl pořád stejně vysoký, jak si ho pamatovala. A měl stejně šlachovitou, atletickou postavu jako Brady. Vlasy mu sice už zešedly, ale nepřipadalo jí, že by zestárnul. Jen kolem tmavě modrých očí se mu objevilo pár vrásek, když se usmál.

Vanessa k němu nejistě natáhla ruku.

Ale než stačila cokoli říct, ocitla se v jeho náručí. Pevně si ji k sobě přitiskl a zavanula k ní vůně Old Spice a pepermintu. Ani to se nezměnilo. Do očí se jí začaly drát slzy.

„Moje malá Vanesso,“ řekl plným, zvukným hlasem a ještě víc si ji přitiskl k hrudníku. „Jsem rád, že ses vrátila domů.“

Věřila mu, že ta slova myslí opravdu upřímně. „Taky jsem ráda. Chyběl jste mi,“ dodala. A uvědomila si, že je to pravda.

„Ukaž se mi.“ Ustoupil o krok dozadu a sklouzl po ní pohledem od hlavy až k patě. „Páni...“ zamumlal. „Emily vždycky říkala, že jsi krasavice.“

„Doktore Tuckere, je mi moc líto, co se stalo s vaší paní.“

„Všechny nás to hodně vzalo.“ Na okamžik se odmlčel, a pak najednou řekl: „Víš, že si o tobě pořád četla v novinách a časopisech? Hrozně ráda by tě bývala měla za snachu. Často se mi svěřila: *Hame, tohle je to správné děvče pro Bradyho. Ta by ho dala do pořádku a pomohla mu, aby se konečně zklidnil a usadil.*“¹

„Zdá se, že si nakonec poradil sám.“

„Dá se to tak říct.“ Objal ji kolem ramen a zavedl ji dovnitř. „Nedáš si šálek čaje a kousek koláče?“

„Ráda.“

Posadila se ke kuchyňskému stolu a počkala, dokud jí všechno nepřinesl.

Dům se ani uvnitř vůbec nezměnil. Všude byl vzorný pořádek.

Ze slunné kuchyně byl výhled do dvora s několika vzrostlými stromy, které se teď na jaře zelenaly a začínaly nádherně kvést. Dveře napravo vedly do ordinací. Jedinou viditelnou změnou byly telefonní dráty.

„Paní Learyová ještě pořád peče nejlepší koláče ve městě.“ Uřízl jí kus čokoládové sněhové pěny.

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST 53

„A ještě pořád vám platí pečivem.“

„To její má cenu zlata.“ Se spokojeným povzdechem se posadil naproti Vanesse ke stolu. „Nemusím ti asi říkat, jak jsme tady na tebe všichni pyšní.“

Zavrtěla hlavou.

„Škoda, že jsem se nemohla vrátit dřív. Nevěděla jsem ani, že je Joanie vdaná. A že má miminko.“ Vzala do ruky šálek s čajem. Poprvé od svého návratu se cítila opravdu dobře a uvolněně. „Lara je nádherná.“

„A úžasně bystrá. Žádné chytřejší dítě neznám, a viděl jsem jich už hezkou řádku.“

„Doufám, že se s ní často uvidím, dokud tady budu. S vámi se všemi.“

„Jak dlouho se zdržíš?“

„Nevím.“ Sklopila oči do šálku s čajem. „Ještě jsem o tom nepřemýšlela.“

„Víš, že tvoje matka celé týdny nemluvila o ničem jiném než o tobě?“

Vanessa si vzala trošku nadýchané čokoládové pěny. „Vypadá dobře.“

„Ano. Je to silná žena. Musí taková být.“

Vanessa zvedla hlavu. „Vím, že vede obchod se starožitnostmi. Nedovedu si ji představit jako podnikatelku.“

„Ani ona si to ze začátku nedovedla představit, ale vede si dobře.“ Na chvíli se odmlčel, a pak podotkl: „Slyšel jsem, že jsi před několika měsíci ztratila otce.“

„Zemřel na rakovinu. Bylo to pro něj moc těžké.“

„A pro tebe určitě taky.“

Pokrčila rameny.

„Nemohla jsem nic dělat... vlastně by mi to ani nedovolil. Ze zásady si odmítal připustit, že je nemocný. Nenáviděl slabé lidi.“

„Já vím.“ Pohládl ji konejšivě po ruce. „Doufám, že ty ses naučila být k nim víc shovívavá.“

Nemusel jí nic vysvětlovat. „Necítím ke své matce žádnou nenávisť,“ povzdychla si. „Upřímně řečeno ji vlastně skoro neznám.“

Její prostá, upřímná odpověď ho potěšila. „Zato já ano. Měla těžký život, Van. Pokud se dopustila nějakých chyb, zaplatila za ně už mnohem víc, než kolik bylo třeba. Loretta tě miluje. A bylo tomu tak vždycky.“

„Tak proč mě nechala odjet?“

„Tuhle otázku budeš muset položit jí osobně,“ odpověděl rozhodně.

Vanessa si zhluboka povzdychla a opřela se na židli.

„Vždycky jsem se k vám chodívala vyplakat na rameno, vzpomínáte?“

„K tomu ramena jsou. A já jsem měl aspoň pocit, jako kdybych měl dvě dcery.“

„Opravdu jste je měl.“ Několikrát zamrkala, aby se zbavila slz, a lokla si čaje. „Doktore Tuckere, vy máte moji matku rád, vidíte?“

„Ano. Vadí ti to?“

„Nemělo by.“

„Ale?“

„Není pro mě jednoduché se s tím vyrovnat. Vždycky jsem vás v duchu viděla s paní Tuckerovou jako nerozlučnou dvojici. Na rozdíl od mých vlastních rodičů... ti, pokud vím, spolu byli snad už od samého začátku nešťastní...“

„Ale přesto zůstali taky pořád spolu,“ dokončil tiše za ni. Pochopil, co tím chce říct.

„Ano.“ Trochu se uklidnila, když si uvědomila, že ji chápe. „Vím, že není rozumné takhle uvažovat. Ale...“

„Má drahá, žádný život není jednoduchý. Já jsem prožil s Emily osmadvacet let a měli jsme v plánu strávit spolu ještě aspoň jednou tolik. Ale nebylo nám to souzeno. Hluboce jsem ji miloval. A měli jsme to štěstí, že naše vzájemná láska léty jen sílila, místo aby se z našeho vztahu vytrácela. Když zemřela, měl jsem pocit, jako kdyby jedna část mého života už nadobro skončila.“

Tvoje matka byla Emilyinou nejbližší přítelkyní a několik let jsem se tak díval na Lorettu i já. Postupem času se z ní pak stala i moje nejbližší přítelkyně. Myslím, že by Emily byla ráda.“

„Když vás tak poslouchám, připadám si jako dítě.“

„Ve vztahu k vlastním rodičům zůstaneš pořád dítětem.“ Zadíval se na její talíř. „Přestala jsi mít ráda sladkosti?“

„Ne.“ Nepatrně se usmála. „Jen nemám zrovna chuť.“

„Loretta říkala, že špatně jíš a máš problémy se spaním. Nechtěl jsem o tom mluvit, ale měla by sis občas dát něco dobrého a trochu přibrat.“

Vanessa zvedla překvapeně obočí. Neuvědomila si, že si její matka něčeho všimla.

„To bude určitě jen tím, že jsem nervózní,“ podotkla ledabyle. „Posledních pár let bylo opravdu hektických.“

„Kdy jsi absolvovala naposledy lékařskou prohlídku?“

Rozesmála se. „Mluvíte jako Brady. Jsem v pořádku, doktore Tuckere. Koncertní turné z vás udělají odolného člověka. Jsou to jen nervy.“

Přikývl, ale v duchu si slíbil, že na ni trochu dohlédne. „Doufám, že mi brzy zahraješ.“

„Už jsem vyzkoušela nové piano. Vlastně bych se měla vrátit. V poslední době cvičení dost odbývám.“

Když vstala, objevil se ve dveřích Brady. V duchu ho rozzlobilo, že ji tu vidí. Copak nestačí, že na ni celý den myslí? Teď dokonce seděla v jeho kuchyni.

Kývl jí na pozdrav a pak se zadíval na koláč na stole.

„Na paní Learyovou je vždycky spolehnutí,“ podotkl s úsměvem směrem k otci. „Nechali jste mi kousek?“

„Je moje pacientkou,“ ohradil se doktor Tucker.

„Ale všechny dobroty si táta vždycky nechá pro sebe,“ řekl Brady Vanesse a namočil prst do pěny na jejím talíři. „Chtěl jsi se mnou mluvit, než odjede?“ obrátil se k otci.

„Přál sis, abych se podíval na spis paní Cramptonové.“ Ham zaťukal prstem na desky, které ležely vedle něj na stole. „Udělal jsem tam pár poznámek.“

„Díky.“

„Tak já půjdu. Mám ještě nějakou práci.“ Uchopil Vanessu za ramena a otcovsky ji políbil. „Zase brzy přijď.“

„Přijdu,“ odpověděla upřímně.

„Za dva týdny bude piknik. Doufám, že tě tam uvidím.“

„Nenechám si ho ujít.“

„Brady,“ otočil se ke svému synovi, už s rukou na klice. „Chovej se k tomu děvčeti slušně.“ Brady se rozesmál, ale za otcem se mezitím už zavřely dveře. „Ještě pořád si myslí, že tě budu osahávat na zadním sedadle auta.“

„Pokud si dobře pamatuju, kdysi jsi to dělal.“

„Hm.“ Při té vzpomínce trochu zneklidněl. „Piješ kávu?“

„Čaj,“ odpověděla. „S citrónem.“

Něco nesrozumitelného si pro sebe zamumlal, otočil se a vyndal z lednice krabici mléka. „Dobře, že ses za ním zastavila. Má tě moc rád.“

„Ten cit je vzájemný.“

„Budeš jíst ten koláč?“

„Ne, právě jsem byla –“ posadil se a pustil se do jídla „– na odchodu.“

„Kam spěcháš?“ zeptal se s plnou pusou. „Nikam, já jen –“

„Tak si zase sedni.“ Nalil si do sklenice mléko.

„Vidím, že chuť k jídlu máš pořád stejnou,“ podotkla. Cítila, že by měla už radši jít. Ale Brady vypadal tak uvolněně, když seděl u stolu a cpal se koláčem. Řekl, že budou přáteli. Možná, že by to mohli zkusit. Opřela se o kuchyňský pult.

„Kde máš psa?“

„Nechal jsem ho doma. Táta ho včera přistihl, jak vyhrabává ze záhonu tulipány, tak sem má teď vstup zakázaný.“

„Ty už tady nebydlíš?“

„Ne.“ Zvedl hlavu a skoro nahlas zasténal. Stála opřená o pult před oknem a ve vlasech se jí odrážely sluneční paprsky. V koutcích plných rtů jí pohrával úsměv. A v na míru ušitých kalhotách a halence se mu zdála ještě drobnější a křehčí než jindy.

„Já...“ Sáhl po sklenici s mlékem. „Koupil jsem pozemek za městem. Stavba sice postupuje pomalu, ale střecha už stojí.“

„Ty si stavíš vlastní dům?“

„Já osobně se tam moc nedostanu. Najal jsem si na to partu profesionálů.“ Zamyšleně na ni pohlédl. „Někdy tě tam zavezu, aby ses mohla podívat.“

„Dobře.“

„A co třeba hned?“ Vstal a odnesl špinavý talíř do dřezu.

„Já... musím se vážně vrátit...“

„Proč?“

„Měla bych cvičit na klavír.“

Otočil se a bezděčně o sebe zavadili ramenem. „To můžeš udělat později.“

Byla to výzva. Oba to věděli. A byli rozhodnutí dokázat si navzájem, že můžou být spolu, aniž by rozdmýchávali staré vášně.

„Dobře. Ale pojedu za tebou svým vozem. Nebudeš se pak muset vracet zpátky do města.“

„Fajn.“

Vzal ji za ruku a vyvedl ji zadními dveřmi ven. Stál tam sportovní vůz s náhonem na všechna čtyři kola.

Když vyjeli z města a začali stoupat po strmé, úzké cestě, musela uznat, že to od něj bylo moudré rozhodnutí, když si koupil tenhle typ auta.

V zimě bude silnice nesjízdná, napadlo ji v duchu, když se se svým mercedesem kodrcala nahoru do svahu. Slyšela, jak jí zpod kol odskakují kousky šterku.

Konečně projeli poslední zatáčku a Brady zastavil.

Za okamžik se k nim s hlasitým štěkotem vyřítil pes a nadšeně vrtěl ocasem.

Hrubá stavba domu už byla dokončená. Vanessa si okamžitě všimla, že by se nespokojil

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

s dřevěným srubem v lese. Před sebou měla rozlehlou, prostornou jednopatrovou budovu se širokými okny a štítem nad vchodem. Hned ji napadlo, že odtud musí být nádherný výhled na hory.

Pozemek se mírně svažoval směrem k bublajícímu potoku. Dole bude po dešti asi dost vlhko, napadlo ji, když vystoupila z auta. Ale až se tu terasovitě upraví trávník, bude to krásná parcela.

„Vybral sis nádherné místo,“ podotkla uznale a odhrnula si z čela vlasy, rozcuchané větrem.

„Máš pravdu.“ Chytil Konga za obojek dřív, než na ni stačil skočit.

„To je v pořádku, jen ho pust’.“ Se smíchem se k psovi sklonila, aby ho podržela za ušima. „Ahoj, kamaráde. Máš tady spousty místa na běhání, vid’?“

„Dvanáct akrů.“ Brady ji sledoval, jak si hraje se psem, a někde pod srdcem znovu ucítil tu zvláštní, palčivou bolest. „Většinu pozemku nechám ležet jen tak ladem.“

„To je dobře.“ Rozhlédla se kolem sebe. „Nelíbilo by se mi, kdybys pokácel kus lesa. Už jsem skoro zapoměla, jak je krásný.“

„Pojď.“ Vzal ji za ruku. „Provedu tě tady.“

„Jak dlouho už máš ten pozemek?“

„Skoro rok.“ Přešli po malém, dřevěném mostíku přes potok. „Dávej pozor. Na zemi je tu hrozný nepořádek.“ Zadíval se na její elegantní italské lodičky, a než si stačila pořádně uvědomit, co má v úmyslu, zvedl ji do náruče a přenesl ji přes sutiny.

„Nemusíš –“ Před atriiovými dveřmi ji postavil zpátky na zem a mlčky ji rukou vybídl, aby šla dál.

Uvnitř byla hrubá podlaha a suché zdivo. Všude leželo nějaké nářadí a v rohu stála vyrovnaná hromada dřeva. V severní stěně byl už postavený obrovský kamenný krb. Do prvního patra vedlo improvizované schodiště. A vonělo to tu pilinami.

„Obývací pokoj,“ vysvětlil jí. „Chtěl jsem, aby tu bylo hodně světla. Kuchyň je tamhle.“

Ukázal rukou na velký prostor vedle hlavní místnosti. Nad dřezem bylo arkýřové okno s výhledem do lesů. Vedle zatím nedokončeného pracovního pultu stál sporák a lednice.

„Bude tu klenutý průchod, aby ladil s tvarem oken,“ pokračoval. „Další dveře povedou do jídelny.“

Zadívala se trojicí střešních oken na blankytně modré nebe. „Máš skutečně grandiózní plány.“

„Řekl jsem si, že dům člověk staví jen jednou za život.“ Vzal ji znovu za ruku a vedl ji dál. „Toaleta. Tvoje matka pro mě našla tuhle starožitnou vanu na nožičkách. Je v dokonalém stavu. A tady bude něco jako odpočívárna. Stereo aparatura, knížky a podobně.“

V duchu to už všechno jasně viděl před sebou. A ona kupodivu taky.

„Vzpomínáš si na Joshe McKenna?“ zeptal se najednou.

„Ano. Byl to tvůj kamarád na všechny lumpárny.“

„Teď je společníkem jedné stavební firmy. Všechn tenhle vestavěný nábytek je jeho dílem.“

„Joshe?“ Přejela rukou po jedné policičce. Byla to dokonalá řemeslná práce.

„Navrhl mi i skříňky do kuchyně. Ale teď pojd' nahoru. Schody jsou sice úzké, ale bytelné.“

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST

I přes jeho ujištění se celou cestu přidržovala jednou rukou zdi.

Byla tu další střešní okna a klenuté oblouky. Prozradil jí, že jedno takové okno bude i nad postelí v ložnici, k níž bude patřit i prostorná koupelna se zapuštěnou vanou. Ta už byla dokončená, ale v ložnici zatím ležela jen na zemi matrace a vedle ní stál toaletní stolek.

Vanessa vešla zvědavě do koupelny. Brady si vybral keramické obklady v pastelových barvách, oživené občas sytě modrým odstínem. V duchu si představila, jak se koupe v té obrovské vaně a dívá se přitom oknem ven na lesy.

„Vynaložil jsi maximální úsilí, abys všechno dovedl k absolutní dokonalosti,“ podotkla obdivně.

„Když jsem se sem rozhodl přestěhovat zpátky, chtěl jsem to udělat dobře.“

Pokračovali dál chodbou. „V tomhle patře jsou ještě dvě další ložnice a koupelna. Jednu stěnu bych rád nechal celou prosklenou, aby odtud byl vidět západ slunce.“

Zavedl ji po dalších několika schodech až nahoru do štítu.

„A tady bych si rád zařídil pracovnu.“

Je to tu jako v pohádce, pomyslela si Vanessa. Místnost měla kruhový půdorys a byla neuvěřitelně světlá, protože tu bylo několik klenutých oken. A ať se člověk postavil na kterékoli místo, měl odtud úchvatný výhled na okolní lesy a hory.

„Kdybych tady žila, připadala bych si jako princezna Rapunzel,“ podotkla s úsměvem.

„Nemáš ale tu správnou délku vlasů.“ Dotkl se jednoho pramínku. „Jsem rád, že sis je neostříhala. O těchhle nádherných vlasech se mi vždycky zdálo.“ Upřeně se na ni zadíval. „Po tvém odjezdu se mi o tobě zdálo celá léta,“ řekl tiše.

Rychle se odvrátila stranou a zamířila k jednomu z oken.

„Kdy si myslíš, že to tady dokončíš?“

„Podle plánu by mělo být všechno hotové do konce září.“ Zamračeně se zadíval na její záda. Když tenhle dům navrhoval, nemyslel na ni. Ani když vybíral dřevo, obklady a barvu omítky.

Proč se mu teď najednou zdálo, jako kdyby dům čekal právě na ni? A nejen dům, ale i on sám?

„Van?“

„Ano,“ odpověděla, ale zůstala k němu dál otočená zády. Žaludek měla sevřený bolestí a ruce instinktivně zaťaté v pěst. Když už nic dalšího neřekl, přinutila se obrátit a nepatrně se usmát.

„Je to pohádkové místo, Brady. Jsem ráda, že jsi mi to tu ukázal. Doufám, že se budu moct přijít podívat, až bude dům celý dokončený.“

Nezeptal se jí, jestli tu má v úmyslu zůstat. Nechtěl to vědět. Nemohl dopustit, aby mu na tom záleželo.

Ale věděl, že jedna záležitost mezi nimi ještě zůstala nedokončená. A potřeboval ji uzavřít. Pro klid vlastní duše, když pro nic jiného.

Pomalou záměříl směrem k ní. Všiml si, že se v jejích očích okamžitě objevil ostražitý výraz. Kdyby měla kam, určitě by před ním začala couvat.

„Ne,“ řekla, když ji vzal za ruce. „Bude mě to bolet stejně jako tebe.“ Dotkl se zkusmo rty jejích úst. A ucítil, že se celá zachvěla.

Najednou jako by v něm vzplála neuvěřitelná touha, kterou v sobě jen stěží ovládl. Políbil ji znovu a uslyšel ji tiše zasténat.

Uchopil její obličej do dlaní a znovu se zmocnil jejích rtů, tentokrát s neskrývanou dychtivostí.

Bolelo to. Cítila tu bolest v každé kosti i svalu svého těla. Ale zároveň ji zaplavil pocit neuvěřitelné radosti, bez které žila už tak dlouho. Nemohla se jí nasytit.

Přitáhla si ho k sobě ještě blíže a nechala se unést vlastními city.

Ted' se nelíbala se žádným osmnáctiletým klukem, i když i ten byl tenkrát plný vášně. A nebyla to jen pouhá vzpomínka, přestože zůstala v jejím nitru i po letech stejně silná a jasná, jako kdyby se to stalo včera.

Ted' objímala dospělého muže. Silného, nenasytého muže, který ji znal až příliš dobře.

Všude kolem nich to vonělo pilinami, okny probleskovaly dovnitř sluneční paprsky a oni dva tam stáli, zmítaní mezi minulostí a přítomností.

Byla pro něj vším, co si kdy pamatoval. A ještě mnohem víc.

Všechny sny, o kterých si myslel, že už na ně dávno zapomněl, se najednou vrátily. A s nimi i všechny touhy, zklamání a naděje mládí.

Byla to ona. Vždycky jen a jen ona. A přesto mu nikdy skutečně nepatřila.

Najednou jako kdyby se konečně trochu vzpamatoval z opojení, ustoupil od ní kousek stranou a upřeně se na ni zadíval. Okamžitě jí zčervenaly tváře rozpaky a v jejích očích se objevil potměný, trochu zastřený výraz, který tak důvěrně znal a vždycky ho celého rozehrál. Rty měla nepatrně pootevřené, hebké a nenalíčené.

Brady měl ruce zabořené v husté záplavě jejích nádherných vlasů – stejně jako už tisíckrát předtím.

I ten pocit byl tentýž. Dokázal by kvůli ní třeba i zemřít. Dvanáct let odloučení neoslabilo cit, který v něm dokázala probudit i pouhým pohledem.

„Tohohle jsem se bál,“ zamumlal. Musím si zachovat zdravý rozum, napomínal se v duchu. Musím přemýšlet. „Vždycky jsi mi dokázala úplně zastavit srdce, Vanesso. A nic se na tom nezměnilo.“

„To je hloupost.“ Ustoupila o krok stranou, ještě celá udýchaná. „Už nejsme žádné děti.“

Strčil si ruce do kapes. „Přesně tak.“

Nervózně si prsty prohrábla vlasy. „Brady, tohle už dávno skončilo.“

„Zřejmě ne.“

„Jak to myslíš? Nemám rozhodně zájem objímat se s tebou na zadním sedadle auta.“

„To zní zajímavě,“ podotkl s pobaveným úsměvem. „Ale měl jsem na mysli pohodlnější prostředí.“

„Na tom nezáleží. Moje odpověď zní pořád stejně – ne.“

Vykročila směrem ke schodům, ale než stačila udělat pár kroků, chytil ji za ruku.

„Když jsi naposledy řekla ne, bylo ti šestnáct.“ Pomalu ji obrátil čelem k sobě. „A i když toho moc lituju, musím uznat, že jsi měla pravdu. Časy se ale změnily a teď jsme dospělí.“

Rozbušilo se jí srdce. A bylo jí okamžitě jasné, že za to může on. Vždycky kvůli němu dokázala úplně ztratit hlavu. „To, že jsme dospělí, neznamená, že musím skočit k tobě do postele.“

„Znamená to, že nebudu spěchat a pokusím se tě přimět, abys změnila názor.“

„Jsi pořád stejný egoista a blázen, Brady.“

„A ty se na mě ještě pořád zlobíš, když víš, že mám pravdu.“ Přitáhl si ji k sobě a naposledy ji letmo políbil. „Pořád tě chci, Van. A přísahám bohu, že tentokrát budeš moje.“

Ještě předtím, než se vytrhla z jeho objetí, mu vyčetla z očí, že to myslí smrtelně vážně. A už teď věděla, že kdyby k tomu došlo, ona se nebude bránit.

„Jdi k čertu,“ řekla jen, otočila se a rozběhla se dolů po schodech.

Díval se za ní z okna, jak utíká přes dřevěný můstek směrem k autu. Když uslyšel, jak hlasitě bouchla dveřmi, musel se pro sebe usmát. Vanessa v sobě vždycky mívala neuvěřitelný temperament. Potěšilo ho, že se nezměnila a i po tolika letech zůstala pořád stejná.

ČTVRTÁ KAPITOLA

Opřela se do kláves a pokojem zazněl Čajkovský. První klavírní koncert.

Byla to vášnivá interpretace romantického tématu. Vanessa chtěla, aby ta divokost a hněv pronikly z jejího nitra i do hudby.

Neměl žádné právo vrátit to všechno zpátky. Přinutit ji čelit citům, na které chtěla zapomenout.

Dokonce jí ukázal, o kolik hlubší, surovější a intenzivnější ten cit může být, když je teď dospělou ženou.

Neznamenal pro ni vůbec nic. Byl to jen starý známý, kamarád z dětství. Nenechá si od něj už znovu ublížit.

A nikdy nikomu nedovolí, aby nad ní získal takovou moc, jakou měl kdysi Brady.

Ty pocity pominou, když se bude hodně snažit. Jednu užitečnou věc se za všechna ta léta dřiny a cestování přece jen naučila – že každý člověk může najít dost vůle, aby v sobě potlačil jakékoli pocity, když opravdu chce.

Přestala hrát, ale nechala prsty položené na klávesách. Nedokázala se sice úplně uklidnit, ale díky hraní se přece jen zbavila hněvu. Aspoň do jisté míry.

„Vanesso?“

Otočila hlavu a všimla si, že ve dveřích stojí v matka. „Nevěděla jsem, že jsi doma.“

„Přišla jsem, když jsi hrála.“

Loretta udělala váhavý krok dovnitř. Byla oblečená stejně jako ráno – do přiléhavého, elegantního kostýmu a perel. Ale v obličeji měla ustaraný a trochu znepokojený výraz.

„Jsi v pořádku?“

„Ano, samozřejmě.“ Vanessa zvedla ruku a odhrnula si vlasy z čela. Při pohledu na matku si připadala najednou hrozně neupravená a zranitelná. Automaticky v sebeobraně narovnala ramena. „Promiň. Asi jsem ztratila pojem o čase.“

„To nevadí.“ Loretta v sobě potlačila touhu jít blíž a pohladit svou dceru konejšivě po vlasech.

„Než jsem zavřela, zastavila se u mě v obchodě paní Driscollová. Zmínila se o tom, že tě viděla, jak jdeš do domu Hama Tuckera.“

„Vidím, že má ještě pořád ostríží zrak.“

„A velký nos.“ Loretta se rozpačitě usmála. „Viděla ses s Hamem, vid?“

„Ano.“ Vanessa se otočila na stoličce, ale nevstala. „Vypadá báječně. Skoro se za ta léta vůbec nezměnil. Dali jsme si spolu v kuchyni koláč s čajem.“

„Jsem ráda, že jsi za ním zašla. Vždycky tě měl moc rád.“

„Já vím.“ Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahu. „Proč jsi mi neřekla, že s ním něco máš?“

Loretta si začala nervózně pohrávat s perlovým náhrdelníkem. „Asi jsem si nebyla jistá, jak bych měla začít. Jak ti to vysvětlit. Říkala jsem si, že by ses možná... cítila nepříjemně, kdyby ses s ním znovu sešla a už jsi věděla, že spolu...“ Nechala tu větu úmyslně nedokončenou, protože se jí zdálo, že slovo *chodíme* by v jejím věku asi nebylo na místě.

Vanessa jen zvedla obočí. „Třeba sis myslela, že mi do toho nic není.“

„Ne.“ Svěsila bezradně ruce. „Van...“

„Opravdu se mě to netýká,“ řekla Vanessa úmyslně pomalu, aby stačila vyspravit praskliny v ochranném štítu, který si vybudovala kolem svého srdce.

„Byli jste s otcem už několik let rozvedení, než zemřel. Můžeš se samozřejmě sama rozhodnout, koho si vybereš za partnera.“

Vyčítavý tón v dceřině hlase přiměl Loretu rázně se ohradit. Existovala spousta věcí, kterých litovala a za něž se styděla. Ale vztah s Abrahamem Tuckerem k nim rozhodně nepatřil.

„Máš naprostou pravdu,“ řekla chladně. „Nestydím se za to, ani si kvůli tomu nepřipadám provinile, když se vídám s Hamem. Jsme oba dospělí a volní.“

Když mluvila, měla vzdorně zvednutou bradu – stejně jako její dcera. „Možná, že jsem nejdřív cítila rozpaky, když to mezi námi začalo – kvůli Emily. Byla to moje nejdražší přítelkyně. Ale ona zemřela a já i Ham jsme zůstali sami. Možná, že právě to, že jsme oba Emily tolik milovali, nás sblížilo dohromady. Jsem moc hrdá na to, že mu na mně záleží,“ řekla a zčervenaly jí tváře. „Dal mi něco, čeho se mi nedostalo nikdy předtím od žádného muže. Porozumění.“

Otočila se a zamířila rychle nahoru po schodech.

Když Vanessa vešla dovnitř, stála před toaletním stolkem a odepínala si perlový náhrdelník.

„Omlouvám se, jestli to ode mě znělo moc kriticky.“

Loretta hodila perly na dřevěnou desku. „Nechci, aby ses omlouvala jako nějaký zdvořilý cizí člověk, Vanesso. Jsi moje dcera. Byla bych radši, kdybys na mě začala křičet, bouchla dveřmi nebo se rozzlobeně vrátila do svého pokoje, jako jsi to dělávala kdysi.“

„Málem se to stalo.“ Udělala ještě pár kroků dovnitř pokoje a přejela zlehka rukou po opěradle malé čalouněné židle. Dokonce i ta je nová, pomyslela si v duchu – malá, aristokratická židle, dokonale se hodící k ženě, která byla její matkou.

Vanessa teď už byla o poznání klidnější, a proto volila svá další slova velmi opatrně.

„Nezazlívám ti tvůj vztah k doktoru Tuckerovi. Vážně. Jen mě to překvapilo. A to, co jsem řekla předtím, je pravda. Nic mi do toho není.“

„Van –“

„Ne, prosím.“ Vanessa zvedla ruku. „Když jsem sem přijela, zdálo se mi, že se v tomhle městě vůbec nic nezměnilo. Ale zmýlila jsem se. A je pro mě těžké se s tím vyrovnat. Smířit se s tím, že jsi tak snadno dokázala žít dál.“

„Ano, žila jsem dál,“ podotkla Loretta tiše. „Ale nebylo to snadné.“

Vanessa se na ni upřeně zadívala. „Proč jsi mě nechala odjet?“

„Neměla jsem na vybranou,“ odpověděla Loretta prostě. „A v tu dobu jsem se snažila uvěřit, že je to tak pro tebe nejlepší. Že si to sama přeješ.“

„Jak jsi to mohla vědět?“ vybuchla Vanessa hněvivě a z jejího hlasu zaznívala nezvyklá trpkost. „Zeptal se mě vůbec někdy někdo, co chce?“

„Pokoušela jsem se o to. V každém dopise, který jsem ti napsala, jsem tě prosila, abys mi dala vědět, jestli jsi šťastná, nebo jestli by ses radši vrátila domů. Když jsi mi všechny poslala neotevřené zpátky, chápala jsem to jako jasnou odpověď.“

Vanessa vrhla na Lorettu ohromený pohled. V obličeji byla najednou bílá jako křída.

„Ani jednou jsi mi nenapsala.“

„Psala jsem ti celá léta a doufala, že se nade mnou snad nakonec přece jen slituješ a aspoň jeden dopis otevřeš.“

„Žádné dopisy jsem nedostala,“ řekla Vanessa a instinktivně stiskla ruce v pěst a zase je rozevřela.

Loretta beze slova zamířila k lakovanému kufru, který ležel u nohou její postele. Vytáhla z něj velkou krabici a sundala z ní víko.

„Uschovala jsem si je,“ řekla.

Vanessa nahlédla dovnitř a uviděla tam desítky dopisů, adresované jí osobně do nejrůznějších hotelů po celé Evropě a Spojených státech.

Žaludek se jí sevřel podivnou předtuchou. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se aspoň trochu vzpamatovala, a posadila se na okraj postele.

„Ty jsi je nikdy neviděla, vid’?“ zašeptala Loretta. Vanessa jen mlčky zavrtěla hlavou. „Odepřel mi i takovou drobnost jako dopis.“ Loretta s povzdechem vrátila krabici zpátky do kufru.

„Proč?“ vyhrkla Vanessa ochraptěle. „Proč mi bránil číst tvoje dopisy?“

„Třeba se bál, abych se nezačala plést do tvé kariéry.“ Po krátkém zaváhání se Loretta zlehka dotkla jejího ramene. „Mýlil se. Nikdy bych ti nebránila dosáhnout něčeho, po čem jsi toužila a co sis tolik zasloužila. On svým způsobem tebe ochraňoval a mě trestal.“

„Za co?“

Loretta se otočila a šla k oknu.

„Zatraceně, mám právo to vědět,“ vybuchla Vanessa hněvivě a vstala z postele.

Ale sotva udělala jeden krok, zajíkla se bolestí a přitiskla si ruku na břicho.

„Van?“ Loretta ji uchopila za ramena a opatrně ji odvedla zpátky k posteli. „Co je ti?“

„To nic není.“ Zatnula zuby, aby znovu nevykřikla bolestí. Rozčilovalo ji, že ji tohle postihlo před matkou. „Je to jen křeč.“

„Zavolám Hama.“

„Ne.“ Vanessa ji chytila za ruku. Měla silné, pevné muzikantské prsty. „Nepotřebuju žádného doktora. Je to jen nervozita.“ Jednu ruku si ale pořád tiskla na břicho a snažila se přemoci bolest. „Moc rychle jsem vstala.“ Opatrně ruku povolila.

„Určitě by neuškodilo, kdyby se na tebe podíval.“ Loretta jí položila ruku kolem ramen. „Van, jsi tak slabá a hubená.“

„Měla jsem poslední rok hrozně práce,“ odpověděla Vanessa odměřeně. „Právě proto jsem se rozhodla udělat si na několik měsíců přestávku.“

„Ano, ale –“

„Vím, jak se cítím. Jsem v pořádku.“

Když Loretta uslyšela ten přezíravý tón, sundala Vanesse ruku z ramen. „Tak dobře. Nejsi už žádné malé dítě.“

„Ne, nejsem.“ Když Loretta vstala, složila si ruce do klína. „Ráda bych znala odpověď. Za co tě můj otec trestal?“

Loretta chvíli mlčela, jako kdyby se snažila najít ta správná slova, ale když promluvila, její hlas zněl klidně a vyrovnaně.

„Za to, že jsem ho zradila s jiným mužem.“

Vanessa na okamžik úplně ztratila řeč. Její matka stála tady před ní a právě se otevřeně přiznala k cizoložství.

„Měla jsi s tím člověkem poměr?“ zeptala se věčně.

„Ano.“ Lorettu zaplavil pocit nesmírného studu. Ale věděla už, že se s ním dokáže vyrovnat. Žila s ním přece tolik let. „V mém životě tenkrát existoval někdo jiný... teď už nezáleží na tom, kdo to byl. Měla jsem s ním vztah skoro rok, než jsi odjela do Evropy.“

„Chápu.“

Loretta se trpce usmála. „Tím jsem si jistá. Proto ti nebudu nabízet žádné výmluvy ani vysvětlení. Stručně řečeno jsem porušila manželskou přísahu a dvanáct let jsem za to platila.“

Vanessa zvedla hlavu, zmítaná mezi touhou porozumět, ale i odsoudit. „Milovala jsi ho?“

„Potřebovala jsem ho. A v tom je obrovský rozdíl.“

„Neprovdala ses znovu...“

„Ne.“ Loretta necítila už žádnou lítost. Ta stará rána se dávno zahojila. „Ani jeden z nás tenkrát o manželství neuvažoval.“

„Takže šlo jen o sex.“ Vanessa si přitiskla dlaně na oči. „Podvedla jsi vlastního manžela kvůli sexu.“

Loretta se jen stěží ovládla, aby zachovala klid a rozvahu. „To je hrozně zjednodušený pohled, ale budiž. Možná, že teď, když jsi už dospělá, to pochopíš – i když mi nedokážeš odpustit.“

„Ne, vůbec ničemu nerozumím.“ Vanessa vstala. Byla by hloupost chtít plakat kvůli něčemu, co už je dávno pryč. „Potřebuju se v klidu nad vším zamyslet. Půjdu se projet.“

Když Loretta v pokoji osaměla, posadila se na postel a dala průchod vlastním citům. Po tvářích jí začaly jedna za druhou stékat slzy.

Seděla už v autě celé hodiny a jela, aniž by vlastně věděla kam.

Projížděla klikatými cestami mezi poli, lemovanými vzrostlými stromy. Některé staré farmy se už prodaly a pozemky se znovu přerozdělily. Tam, kde dřív byly rozlehlé lány polí, stály teď nové domy. Při pohledu na ně Vanessu zaplavil pocit ztráty. A stejný cítila, když pomyslela na svou rodinu.

Napadlo ji, jestli by dokázala pochopit nevěru, kdyby se týkala jiné ženy. Uměla by jen lhostejně pokrčit rameny a říct, že něco takového se někdy stává a prostě to patří k životu? Nebyla si jistá. A tohle se navíc týkalo její vlastní matky.

Když si uvědomila, že zabočuje na cestu, vedoucí k domu Bradyho, bylo už pozdě.

Neměla tušení, proč sem vlastně přijela – právě za ním. Ale potřebovala, aby ji někdo vyslechl. Někdo, komu na ní záleží.

Uvnitř se svítilo. Jakmile přijela autem blíž, dolehlo k ní hlasité štěkání psa.

Pomalů se začala vracet stejnou cestou, po které šla předtím večer. Nebo spíš utíkala – před ním a hlavně před svými vlastními city.

Než stačila zaklepat, Brady byl u dveří. Upřeně se na ni zadíval přes sklo a pak otevřel. „Ahoj.“

„Byla jsem se projet.“ Připadala si najednou tak hloupě, že udělala instinktivně krok zpátky. „Promiň. Je už pozdě.“

„Pojď dál, Van.“ Vzal ji za ruku. Pes jí očichal kalhoty a zavrtěl spokojeně ocasem. „Dáš si něco k pití?“

„Ne.“

Neměla ponětí, co vlastně chce. Rozhlédla se kolem sebe a uvědomila si, že ho vyrušila. U zdi stál opřený žebřík a v rohu na zemi hrálo přenosné rádio. Celou místností se rozléhal hlasitý rock.

Všimla si, že má Brady na ruku vrstvu prachu. A taky ve vlasech. Bylo to směšné, ale jen stěží se ovládla, aby nezvedla ruku a nesesetřela mu ho. „Pracoval jsi.“

„Ano. Právě jsem uhlazoval omítku.“ Vypnul rádio. Ticho, které mezi nimi najednou zavládlo, ji zneklidnilo. „Je to neuvěřitelně účinná léčebná terapie.“ Vzal do ruky kus smirkového papíru. „Chceš to taky zkusit?“

Nepatrně se usmála. „Možná později.“

Vytáhl z lednice pivo. „Dáš si?“

„Ne. Jsem tu autem a nemůžu se zdržet dlouho.“

Otevřel zátku a pořádně si lokl. Studeným pivem spláchl prach, který mu uvízl v krku. A taky se zbavil svíravého pocitu, který ho zaplavil v okamžiku, jakmile ji spatřil stát na prahu dveří.

„Zdá se, že ses rozhodla, že se na mě už přestaneš zlobit.“

„Já nevím.“ Vanessa váhavě zamířila k oknu na protější straně místnosti. Mrzelo ji, že je měsíc schovaný za mraky. „Vůbec se sama v sobě a ve svých pocitech nevyznám.“

Znal ten pohled, postoj i tón hlasu. Stejně se chovala i tenkrát, když utíkala před jednou z mnoha nepříjemných hádek mezi jejími rodiči.

„Co kdybys mi o tom něco pověděla?“

Čekala, že ji k tomu vyzve. A že ji ochotně vyslechne. Vždycky to dělával.

„Neměla jsem sem jezdit,“ řekla s povzdechem. „Je to stejné, jako kdyby člověk zapadl zpátky do starých, vyjetých kolejí.“

„Nebo když vklouzne do pohodlných bot.“ Samotného ho ta formulace překvapila. „Myslím, že se mi to nelíbí o nic víc než tobě. Podívej, nechceš si sednout? Můžu třeba obrátit tuhle velkou plechovku barvy dnem vzhůru a –“

„Ne, ne,“ zarazila ho. „Nevydržela bych sedět.“

Dál se dívala ven z okna. Ale neviděla nic, než svůj vlastní bledý odraz ve skle. „Matka mi řekla, že měla poměr s nějakým mužem, než mě otec odvezl do Evropy.“

Když na to nic neřekl, otočila se a zkoumavě mu pohlédla do tváře.

„Ty jsi to věděl.“

„Tenkrát ne.“ Bolest, zmatek a úžas v jejím obličejí ho přiměly jít k ní a pohladit ji konejšivě po vlasech. „Ale krátce po tvém odjezdu to vyšlo najevo.“ Pokrčil rameny. „Na malém městě se nic neutají.“

„Můj otec to věděl,“ řekla Vanessa tiše. „To mi taky matka řekla. Proto mě odvezl pryč. A proto ona nejela s námi.“

„Nemůžu se vyjadřovat k tomu, co se dělo mezi tvými rodiči, Van. Jestli něco potřebuješ vědět, měla by ses obrátit na Loretu.“

„Nevím, co jí mám říct. Nevím ani, na co se zeptat.“ Znovu se od něj odvrátila. „Celá ta léta se o tom můj otec nezmínil jediným slovem.“

To ho vůbec nepřekvapilo, ale pochyboval, že by k tomu Julia vedly čistě altruistické pohnutky. „Co ti ještě řekla?“

„Copak tohle nestačí?“ odsekla Vanessa hněvivě.

Brady se na chvíli odmlčel. „Zeptala ses jí, proč to udělala?“

„To nebylo třeba.“ Cítila, jak jí na pažích naskočila husí kůže. „Řekla mi, že toho muže ani nemilovala. Byl to jen čistě fyzický vztah. Nic jiného než sex.“

„Mám dojem, že bychom ji měli vytáhnout ven na ulici a tam ji zastřelit,“ podotkl věcně.

„Tohle není žádný vtíp,“ řekla Vanessa a prudce se k němu otočila. „Podvedla svého manžela. Byla mu nevěrná, když byli ještě manželé. A předstírala, že tomu tak není.“

„Tohle všechno je pravda. Ale když uvážím, jaká žena Loretta je, zdá se mi, že k tomu určitě musela mít velmi vážný důvod.“ Upřeně jí pohlédl do očí. „Divím se, že tě to nenapadlo.“

„Jak se můžeš pokoušet ospravedlnit cizoložství?“

„O nic takového se nesnažím. Ale jen málo životních situací se dá posuzovat černobíle. Myslím, že až se vzpomeneš z prvotního šoku a trochu se uklidníš, měla by ses jí zeptat na všechna ta šedá místa mezi tím.“

„Jak by ti bylo, kdyby se to týkalo jednoho z tvých rodičů?“

„Mizerně.“ Odložil láhev s pivem stranou. „Chceš obejmout?“

Cítila, jak ji v očích pálí slzy. „Ano,“ zašeptala a vděčně se k němu přitiskla.

Držel ji zlehka v náruči a konejšivě ji hladil po zádech.

Ted' mě potřebuje, pomyslel si v duchu. Na takových základech se buduje přátelství. Ať k ní cítil cokoli, tohle by jí nikdy neodepřel.

Zlehka se dotkl rty jejích vlasů, fascinovaný jejich sytou barvou a nádhernou vůní.

Pevně si ho k sobě přitiskla a položila mu hlavu na hrudník.

Ještě pořád se k sobě hodíme. Jsme dokonalá dvojice, napadlo ho.

Jak se mohl z tak lehkomyšlného kluka najednou stát seriózní, spolehlivý muž? přemítala Vanessa v duchu. Dával jí přesně to, co potřebovala, aniž by se jí na cokoli ptal. Nic víc, nic méně.

Zavřela oči a v duchu ji napadlo, jak neuvěřitelně snadné by bylo znovu se do něj zamilovat.

„Cítíš se líp?“

Nevěděla, jestli jí je líp, ale *něco* cítila určitě. Jeho ruce, kterými jí rytmicky přejížděl nahoru a dolů po zádech, a pravidelný tlukot jeho srdce.

Zvedla hlavu a zadívala se mu do očí. Našla v nich porozumění a sílu, která se v něm rozvinula za dobu, kdy nebyli spolu.

„Nemůžu se rozhodnout, jestli ses změnil, nebo jsi pořád stejný.“

„Tak trochu obojí.“ Její vůně jako by ho doslova pohlcovala. „Jsem rád, že ses vrátila.“

„Nechtěla jsem.“ Znovu si povzdychla. „Řekla jsem si, že se od tebe musím držet co nejdál. Když jsem tu byla předtím, měla jsem zlost, protože jsi mě přiměl znovu začít všechno prožívat – a uvědomit si, že na minulost už *nikdy* nebudu moct zapomenout.“

Kdyby se na něj dívala ještě pět vteřin, přestal by myslet na to, že za ním přišla jako za přítelem.

„Van... měla by ses asi pokusit nejdřív si všechno vyjasnit se svou matkou. Co kdybych tě zavezl domů?“

„Nechci se tam dneska večer vrátit,“ slyšela se, jak říká, aniž by ta slova předem uvážila. „Nech mě tady u sebe,“ dodala tiše.

Zvláštní, příjemná bolest, která jím začala pronikat, když ji objímal, najednou získala na intenzitě. Měl dojem, že ho snad úplně zahubí.

Položil jí pomalu ruce na ramena a ustoupil o krok dozadu.

„To není dobrý nápad.“ Když vzdorně sešpulila rty, skoro nahlas zasténal.

„Mám dojem, že ještě před pár hodinami jsi byl přesvědčený, že by to byl skvělý nápad.“ Sundala mu ruce z ramen a otočila se. „Zřejmě ještě pořád vedeš jen samé řeči, ale neodhodláš se k žádnému činu.“

Prudce si ji obrátil zpátky k sobě a chtěl jí něco jízlivého odseknout, aby ji usadil. Ale když jí pohlédl do očí, hněv se z něj okamžitě vytratil. „A ty pořád ještě přesně víš, jak na mě.“

Zvedla vzdorně bradu. „Zato ty ne.“

Chytil ji jednou rukou kolem krku. „Ty jsi ale potvora.“ Když zaklonila hlavu, měl sto chutí ji uškrtnout. Ale pak si v duchu připomněl, že je přece doktor, a ne žádný násilník. „Zasloužila by sis, abych tě odtáhl nahoru a tam se s tebou miloval tak dlouho, dokud bys úplně neztratila vědomí.“

Jeho slova v ní vyvolala silnou vlnu vzrušení,

ale zároveň i strach. Jaké by to bylo? Copak o tom neuvažovala už od první chvíle, kdy ho znovu uviděla? Třeba přišel čas zahodit ostych a chovat se aspoň trochu lehkomyšlně. „Co kdybys to zkusil?“

Když se na ni díval, probouzela se v něm čím dál větší touha. Měla zakloněnou hlavu, v očích zastřený výraz a trucovitě našpulené rty jako vždycky, když mu vzdorovala.

Věděl, jaké by to bylo. K čertu s ní. Celé hodiny se snažil ubránit těmhle zhoubným myšlenkám. V sebeobraně od ní couvl o krok zpátky.

„Nenaléhej, Van.“

„Jestli mě nechceš, proč –?“

„Víš moc dobře, že tě chci,“ vykřikl a odvrátil se od ní pryč. „Zatraceně, víš, že jsem tě vždycky chtěl. Připadám si, jako kdyby mi bylo zase osmnáct.“

Když udělala krok k němu, zvedl ruce. „Jen zůstaň, kde jsi, a nepřibližuj se ke mně.“ Popadl pivo a pořádně si lokl. „Můžeš si lehnout do postele,“ řekl za chvíli o něco klidněji. „Rozložím si tady dole spací pytel.“

„Proč?“

„Špatně sis to načasovala.“ Dopil pivo a odhodil prázdnou láhev do plechového sudu.

„Bože, jestli to spolu zkusíme znovu, uděláme to, jak se patří. Dneska večer jsi unavená, zmatená a nešťastná. Máš zlost na svou matku, a vůbec by ti nevadilo, kdybych toho využil ve svůj prospěch.“

Sklopila oči. Uvědomila si, že má pravdu. „Pro nás dva ten správný čas nepřijde nikdy, vid’?“

„Jsem si jistý, že přijde.“ Uchopil její obličej do dlaní. „Na to se můžeš spolehnout. Ale teď už radši běž nahoru. Být šlechtyný a velkorysý je totiž někdy zatraceně těžké.“

Jen kývla hlavou a zamířila ke schodům. Pod nimi se zastavila a ještě jednou se k němu otočila. „Brady, vážně mě moc mrzí, že jsi tak hrozně hodný a slušný.“

„Mě taky,“ odpověděl tiše.

Trochu se usmála. „Nemám na mysli dnešní noc. V tom máš pravdu. Mrzí mě to, protože mi to připomíná, jak bláznivě jsem do tebe byla kdysi zamilovaná. A hlavně proč.“

Mlčky se za ní díval, jak odchází nahoru po schodech. „Mockrát děkuju,“ řekl si pro sebe, když zavřela dveře ložnice. „Právě tohle jsem potřeboval slyšet, abych měl jistotu, že dneska večer vůbec neusnu.“

Vanessa ležela v Bradyho posteli, přikrytá jeho dekou. Pes ho opustil a přišel se jí uvelebit k nohám. Dívala se do tmavého stropu a poslouchala hlasité zvířecí chrápání.

Skutečně by s ním šla do téhle postele? Pozvala by si ho opravdu k sobě? Toužila po tom vlastně celá ta léta, kdy od sebe byli odloučení.

Ale to, že se mu tak otevřeně a bezhlavě nabídla, bylo v naprostém rozporu s pudem sebezáchovy, o kterém se domnívala, že ji vždycky v každé životní situaci spolehlivě zachrání.

Vždyť od něj právě dneska večer odešla, celá rozzlobená a do jisté míry i uražená jeho arogantním, sebevědomým tvrzením, že z nich dvou budou milenci. Proč se k němu tedy vrátila zpátky a sama ho požádala, aby se s ní vyspal?

Nedávalo to vůbec žádný smysl.

Neklidně se převrátila na posteli. Brady ji

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST 81

vždycky dokázal úplně zmást a vyvést z míry V jeho blízkosti jako kdyby nedokázala rozumně uvažovat.

Ted' tu ležela sama v posteli, marně se snažila usnout a cítila ve svém nitru podivné zklamání, ale i vděčnost, že jí porozuměl víc, než ona sama sobě.

Celá ta léta, kdy byla pryč, ve všech městech, která procestovala, ji žádný muž neuvrhl v pokušení otevřít mu své srdce. Jakékoli city zůstávaly pečlivě uzamčené v jejím srdci.

Ale s Bradym to bylo jiné. Ten to dokázal jediným pohledem.

Proboha, co s tím udělám? přemítala v duchu zoufale.

Byla si téměř jistá, že kdyby všechno zůstalo při starém, dovedla by zřejmě snadno a bezbolestně odjet, až přijde čas. Kdyby na něj myslela jako na přítele – a někdy trochu nesnesitelného přítele – mohla by za pár týdnů či měsíců nasednout do letadla a pokračovat dál ve své kariéře, až na to bude připravená.

Ale kdyby se stal jejím milencem, prvním a jediným milencem, ta vzpomínka by ji možná děsila jako noční můra po celý zbytek života.

A nejen to, pomyslela si s povzdechem. Nechtěla mu ublížit, ani mu způsobit bolest.

Věděla moc dobře, jaké to je, s takovou bolestí žít. S tou, která přijde, když člověk zjistí, že na něm tomu druhému dost nezáleží. Že ho dost nechce.

Nemohla by Bradymu udělat to, co on před lety provedl jí.

Ne, nestanu se jeho milenkou, pomyslela si rozhodně. Jeho ani žádného jiného muže.

Měla před sebou jako odstrašující příklad svou vlastní matku. Když si Loretta našla milence, zničilo to život tří lidí. Vanessa věděla, že její otec nebyl nikdy šťastný. Byl posedlý kariérou své dcery. A neuvěřitelně zatrpklý. Bože, měl v sobě tolik hořkosti. Nikdy své ženě její zradu neodpustil. Proč by jinak zadržel všechny dopisy, které posílala své dceři? Proč by nikdy, ani jedinkrát za celou dobu, nahlas nevyslovil její jméno?

Když Vanessa znovu pocítila důvěrně známou, svíravou bolest v žaludku, schoulila se do klubíčka.

Budu se muset nějak smířit s tím, co matka udělala, pomyslela si sklíčeně.

Zavřela oči a zaposlouchala se do houkání sovy v lesích a burácení hromu v dálce v horách.

Ráno ji hned po rozednění probudil déšť, hlasitě bubnující do střechy. I když se cítila hrozně unavená, posadila se na posteli, objala si kolena a ospalýma očima se rozhlédla kolem sebe po šerém pokoji.

Pes byl pryč, ale místo, kde předtím ležel, bylo ještě teplé.

Nejvyšší čas, abych taky odešla, usoudila.

Velká vana vypadala nesmírně lákavě, ale Vanessa si připomněla, že se musí chovat prakticky a neztrácet zbytečně čas, a rozhodla se pro sprchu.

Za deset minut už oblečená sešla tiše dolů po schodech.

Brady ležel na břiše ve spacím pytli, s obličejem zabořeným do směšně malého polštáře. Pes trpělivě seděl vedle něj. Byl na ně tak dojemný pohled, že se Vanessa musela v duchu usmát.

Jakmile sešla dolů, Kong nadšeně zavrtěl ocasem, v

Přitiskla si varovně prst na rty. Ale pes se očividně nevyznal ve znakové řeči, protože dvakrát ostře zaštěkal na pozdrav, pak se otočil zpátky k Bradymu a olízl mu obličej.

Brady tiše zaklel a odstrčil psí čumák pryč. „Zatraceně, najdi si cestu ven sám. Copak nevidíš, že jsem mrtvý?“

Kong se ale nedal odehnat. Místo aby odešel, položil svému pánovi přední packy na břicho.

„Pojď, kamaráde.“ Vanessa šla ke dveřím a otevřela je. Kong se okamžitě nadšeně vyřítil ven do deště.

Když se ohlédla zpátky, Brady už seděl, se spacím pytlem omotaným kolem pasu. Vrhla na ni ospalý pohled a zamračil se. „Jak to, že vypadáš tak zatraceně dobře?“

Totéž by se dalo říct i o tobě, pomyslela si v duchu.

Jak sám předtím tvrdil, opravdu trochu zmohutněl. Jeho obnažený hrudník vypadal pevný jako skála a na ramenou se mu rýsovaly svaly. Snažila se soustředit pohled pokud možno jen na jeho obličej, ale bylo to dost marné.

Proč mi připadá ještě mnohem přitažlivější, když je rozcuchaný a má strniště na bradě? pomyslela si zoufale.

„Použila jsem tvoji sprchu. Doufám, že ti to nevadí.“ Když jen něco nesrozumitelného zabručel, nepatrně se usmála. „Díky, že jsi mi tu poskytl útočiště, Brady. Jsem ti za to moc vděčná. Co kdybych ti to oplatila aspoň tím, že ti uvařím kávu?“

„Jak rychle ji umíš udělat?“

„Rychleji než hotelová služba.“ Proklouzla kolem něj do kuchyně. „Naučila jsem se brát si s sebou do hotelů cestovní varnou konvici.“ Našla skleněnou nádobu na kávu a plastický filtr. „Ale myslím, že tohle je něco jiného.“

„Dej do konvice trochu vody. Dám ti pak instrukce, co dál.“

Vanessa byla ráda, že se má čím zaměstnat, a pustila vodu.

„Moc se omlouvám,“ řekla najednou. „Vím, že jsem tě včera večer vyrušila, a byl jsi moc...“ Otočila se a došla jí slova. Stál kousek od ní a oblékal si kalhoty. Vyschlo jí v ústech.

„Hloupý,“ dokončil za ni a zapnul si zip.

„Chápavý,“ opravila ho.

Vyкроčil směrem k ní. Rychle zacouvala o krok dozadu.

„Nemluv o tom,“ řekl. „A myslím to vážně. Celou noc jsem nespál a litoval toho.“

Zvedla ruku k jeho obličej, ale když si všimla potměšilého výrazu v Bradyho očích, rychle ji zase svésila.

„Měl jsi mi říct, abych šla domů. Bylo ode mě dětinské, že jsem to neudělala. Matka měla určitě starost.“

„Když jsi odešla nahoru do ložnice, zatelefonoval jsem jí.“

Sklopila oči k zemi. „Jsi mnohem rozumnější než já.“

Nestojím o její vděčnost, pomyslel si. Ani rozpaky.

Podal jí papírový filtr. „Tohle vlož dovnitř a pak přes to nalij horkou vodu. Je to jasné?“

„Ano.“ Nemusel se chovat tak arogantně, když se mu snažila poděkovat.

„Fajn. Za minutu budu zpátky.“

S rukama v bok se dívala, jak odchází nahoru. Ten člověk mě neuvěřitelně rozčiluje, pomyslela v si v duchu. Jednu chvíli je milý a plný soucitu, a za okamžik mrzutý a hrubý.

Ale není právě tahle kombinace to, co mě na něm vždycky tak přitahovalo?

Vanessa se otočila zpátky ke kuchyňskému pultu a nabrala do odměrky kávu. Milovala tu nádhernou ranní vůni a litovala, že ji musela přestat pít. Kofein, povzdychla si smutně. Zdálo se, že jí nedělá dobře.

Když se Brady vrátil, právě přelévала kávu horkou vodou. Okamžitě si všimla, že má vlhké vlasy. A zavanula k ní vůně mýdla. Protože chtěla zůstat přátelská, usmála se na něj.

„Tohle musela být rekordně rychlá sprcha.“

„Naučil jsem se být rychlý, když jsem pracoval na interně.“ Zhluboka se nadechl vůně kávy. Ke své smůle ucítil i svůj šampon v jejích vlasech.

„Půjdu nakrmit Konga,“ řekl najednou a nechal ji zase o samotě.

Když se vrátil, usmívala se u kávy, která už skoro celá překapala.

„Vzpomínám si, že jste jeden takový kávovar měli v kuchyni na Main Street.“

„Matka vždycky dělala jen tuhle kávu. Nejlepší na světě.“

„Brady, ještě jsem ti neřekla, jak je mi to moc líto. Víím, že jste si byli hodně blízcí.“

„Nikdy na mě nepřestala čekat. Ať jsem byl kdekoli.“ Zadíval se Vanesse upřeně do očí. „Všechny matky jsou zřejmě stejné.“

Vanessa nervózně uhnula pohledem stranou. „Myslím, že je káva hotová.“

Když vzal do ruky dva hrníčky, zavrtěla hlavou. „Ne, já nechci, díky. Přestala jsem ji pít.“

„Jako doktor ti musím říct, že je to chvályhodné.“ Nalil si plný šálek. „Ale jako člověk se musím zeptat, jak bez ní můžeš existovat.“

Usmála se. „Prostě jen začneš ráno trochu pomaleji, to je všechno. Musím jít.“

Položil ruku na pult a zatarasil jí cestu. Ve vlasech měl ještě kapky vody a v očích odhodlaný výraz. „Nespala jsi moc dobře, vid’?“

„Mám dojem, že jsme dva.“

Lokl si kávy a pak se jí zkoumavě zadíval do obličeje. Únava, kterou v něm spatřil, nebyla jen důsledkem jedné probdělé noci. „Chci, abys pro mě něco udělala.“

„Když to bude v mých silách...“

„Jdi domů, vlez si do postele a zůstaň v ní až do oběda.“

Usmála se. „Tohle nebude těžké splnit.“

„Jestli ti ty kruhy pod očima do osmačtyřiceti hodin nezmizí, pošlu za tebou svého tátu, aby se na tebe podíval.“

„To je nesmysl.“

„Myslím to vážně.“ Odložil šálek stranou, opřel si o pult i druhou ruku, a tak ji dokonale uvěznil. „Vzpomněl jsem si právě na tu tvoji včerejší poznámku, že se nemůžu odhodlat k žádnému činu.“

„Chtěla jsem tě jen rozzlobit,“ podotkla v sebeobraně.

„To se ti povedlo.“ Nahnul se k ní blíž, až o sebe zavadili stehny.

„Brady, nemám na tohle čas ani trpělivost. Musím jít.“

„Dobře. Dej mi pusu na rozloučenou.“

NORA ROBERTSOVÁ

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST 87

Zvedla vzdorně bradu. „Nechci.“

„Ale chceš,“ zašeptal jí těsně u úst, než stačila ucuknout hlavou. „Jen se to bojíš udělat.“

„Nikdy jsem se tě nebála.“

„Ne,“ podotkl s úsměvem. „Ale naučila ses bát sama sebe.“

„To je hloupost.“

„Dokaž to.“

Začalo to v ní vřít hněvem. Naklonila se k němu s úmyslem rychle ho políbit a zmizet. Měl to být jen krátký polibek, oproštěný od jakéhokoli citu. Ale srdce měla už teď až v krku.

Nenaléhal na ni, jen ji jemně přesvědčoval. Teplými rty začal pohybovat pomalu na těch jejích a jazykem jí zlehka přejížděl po jejích obrysech tak dlouho, dokud je instinktivně neotevřela a nedovolila mu vklouznout dovnitř.

Bezděčně zvedla ruce a položila mu je na obnažená ramena. Měl vlhkou, studenou kůži.

Kousl ji jemně, škádlivě do rtů. Jen stěží se ovládl, aby nechal ruce opřené na pultě. Věděl, že kdyby se jí teď dotkl, třeba i jen jedinkrát, už by se nedokázal zastavit.

Počká, až k němu přijde sama. Slíbil si to předešlou noc, když kvůli ní nemohl usnout. A ne kvůli vzpomínkám nebo ze žalu. Přijde za ním, protože si uvědomí, že ho potřebuje.

Pomalů zvedl hlavu a ustoupil od ní stranou –dokud ještě úplně neztratil rozvahu.

„Chtěl bych se s tebou dneska večer vidět, Van.“

„Já nevím.“ Přitiskla si dlaň na čelo, protože se jí zatočila hlava.

„Tak o tom přemýšlej.“ Vzal znovu do ruky šálek s kávou a sevřel ouško tak pevně, že ho skoro překvapilo, že ho nerozmáčkl. „Můžeš mi zavolat, až se rozhodneš.“

Zmatek a rozpaky v jejím nitru vystřídal hněv. „Nemám chuť hrát s tebou žádné hry.“

„Tak co zatraceně zrovna teď děláš?“

„Jen se snažím přežít.“ Popadla kabelku a vyběhla ven do deště.

PÁTÁ KAPITOLA

Jít si lehnout do postele je opravdu skvělý nápad, usoudila Vanessa, když zastavila s autem před domem. Možná, že kdyby stáhla žaluzie, pustila si tiše hudbu a přiměla se trochu uvolnit, podařilo by se jí nakonec usnout. Až se bude cítit víc odpočatá, třeba získá jasnější představu o tom, co by měla říct své matce.

Napadlo ji, jestli by jí mohl několikahodinový spánek pomoci vyznat se i ve svých citech k Bradymu.

Za pokus by to rozhodně stálo.

Vystoupila z auta na chodník. Když uslyšela někoho volat své jméno, instinktivně se otočila. Z druhé strany ulice se k ní belhala paní Driscollová, s kabelkou a balíčkem pošty v ruce. V té druhé pevně svírala držadlo černého deštníku.

Vanessa se na ni usmála. „Paní Driscollová, ráda vás zase vidím,“ řekla místo pozdravu.

Stará paní, jen nepatrně udýchaná, se na ni upřeně zadívala svýma pronikavýma malýma očima. „Slyšela jsem, že ses vrátila. Jsi hrozně hubená.“

Vanessa se se smíchem sklonila, aby ji políbila na drsnou, vráscitou tvář. Její bývalá učitelka voněla levandulí – jako vždycky.

„Vy vypadáte báječně.“

Paní Driscollová trochu popotáhla nosem. „Ten nadutec Brady mi tvrdí, že potřebuju hůl. Myslí si, že je doktor. Podrž mi to.“ Od přírody panovačná, strčila Vanesse do ruky deštník. Otevřela kabelku, aby do ní uložila poštu, a úporně se snažila udržet rovnováhu. V tomhle počasí ji kosti bolely ještě mnohem víc než jindy, ale vždycky tolik milovala procházky v dešti. Nechtěla se jich za žádnou cenu vzdát. „Dobře, že ses vrátila domů. Už bylo na čase. Zůstaneš natrvalo?“

„Abych řekla pravdu, já ne –“

„Je dobře, že jsi konečně našla cestu zpátky ke své matce,“ přerušila ji, aniž by nechala Vanessa domluvit. „Když jsem šla včera do banky, slyšela jsem tě hrát. Ale neměla jsem se čas zastavit.“

Vanessa zápolila s těžkým, obrovským deštníkem, a taky se slušným chováním. „Chtěla byste na chvíli dál na čaj?“

„Mám moc práce. Ale hraješ hezky, Vanesso.“

„Děkuju.“

Když si od ní paní Driscollová vzala deštník zpátky, Vanessa se domnívala, že je rozhovor u konce. Měla tušit, že se jí jen tak nepodaří odejít.

„Mám praneteř,“ podotkla stará paní věčně. „Bere lekce klavíru v Hagerstownu. Ale pro její mámu je hrozně náročné vozit ji takovou dálku. Napadlo mě, že když jsi teď zase zpátky tady, mohla by ses jí ujmout.“

„Ale já –“

„Chodí na hodiny už rok, na jednu lekci týdně. O Vánocích hrála moc pěkně *Jingle Bells*.“

„To je hezké,“ podotkla Vanessa, ale začínala být z toho všeho zoufalá. A taky čím dál víc promočena. „Ale když už má učitele, nechtěla bych do výuky nijak zasahovat.“

„Bydlí hned naproti Lesterovým. Mohla by k tobě docházet. A její máma by si konečně trochu odpočinula. Lucy – to je moje neteř, druhé děvče mého mladšího bratra – příští měsíc čeká dítě. Doufají, že to tentokrát bude kluk, protože už mají dvě holky.“

„Aha...“

„Je pro ni těžké vozit ji na klavír až do Hagerstownu.“

„Tomu věřím, ale –“

„Máš přece jednu hodinu týdně volno, ne?“ Vanessa si rozčileně přejela rukou po mokrých vlasech.

„Mám, ale –“

Violet Driscollová byla očividně rozhodnutá kout železo, dokud je žhavé. „Co třeba hned dneska? Přijede školním autobusem po půl čtvrté. Ve čtyři tady může být.“

Nesmím se nechat takhle zmanipulovat, nabádala se Vanessa v duchu. „Paní Driscollová, moc ráda bych vám pomohla, ale nikdy jsem nedávala žádné hodiny.“

Paní Driscollová ani okem nemrkla. „Víš, jak se hraje na klavír, ne?“

„Ano, ale –“

„Tak bys měla umět ukázat to i někomu jinému. Pokud to není tak beznadějný případ jako Dory – to je moje nejstarší. Nikdy se mi nepovedlo naučit ji vyšívát. Má příšerně nemotorné ruce. Annie, ta je šikovná. To je moje praneteř. Nebudeš s ní mít žádné problémy.“

„O tom nepochybuj. Jde jen o to –“

„Dostaneš deset dolarů za hodinu.“ Zatímco se Vanessa v duchu horečně snažila vymyslet nějakou výmluvu, na tváři paní Driscollové se objevil samolibý úsměv. „Ty jsi byla ve škole vždycky bystrá, Vanesso. A dobře vychovaná. Nikdy jsi mě netrápila tolik jako Brady. Ten kluk dělal potíže už od samého začátku. Ale přesto jsem ho měla vždycky ráda. Dohlédnu, aby tady Annie ve čtyři byla.“

A odbelhala se pryč, ukrytá pod obrovským deštníkem. Vanessa zůstala stát v dešti ohromeně na chodníku a měla pocit, jako kdyby ji právě přejel parní válec.

Hodiny klavíru, zasténala v duchu. Jak k tomu mohlo dojít? Sledovala, jak deštník mizí za rohem ulice. Stalo se to stejně, jako když *dobrovolně* utírala tabuli ve škole.

Uhladila si rukou mokré vlasy a zamířila k domu. Byl prázdný a tichý, ale Vanessa se už vzdala myšlenky, že by si šla lehnout do postele. Jestli má začít dávat hodiny nějakému začínajícímu virtuosovi, měla by se na ně radši připravit. Ale všechno zlé je k něčemu dobré, pomyslela si v duchu. Aspoň se něčím zaměstná a nebude mít pořád plnou hlavu Bradyho.

V hudebním salonu hned zamířila k novému kabinetu z vyřezávaného dřeva. Doufala, že jí tam matka uschovala aspoň některé staré noty. V první zásuvce objevila skladby, které jí připadaly příliš obtížné pro žáka prvního ročníku. Ale když jimi listovala, jen stěží se udržela, aby si z nich něco sama nezahrála. To, co hledala, našla až ve spodní přihrádce. Byly tam všechny úhledně složené. Všechny její noty, od těch nejsnazších až po nejvyšší, šestý stupeň. Vanessa se posadila se zkříženýma nohama na zem, začala si je prohlížet a přitom vzpomínat.

Své první lekce klavíru měla pořád v živé paměti – jako kdyby to bylo včera. Prstová cvičení, stupnice, etudy, jednoduché melodie. Moc dobře si vzpomínala, jak úžasný to byl pocit, když zjistila, že dokáže ty vytištěné noty proměnit v příjemnou hudbu.

Od první hodiny uběhlo už víc než dvacet let. Učitelem jí byl tenkrát její vlastní otec, a ačkoli byl přísný, byla ochotnou a pilnou studentkou. A když jí poprvé řekl, že hraje dobře, byla neuvěřitelně pyšná. Ta vzácná slova chvály, kterými rozhodně neplýtl, ji přiměla snažit se ještě usilovněji.

S povzdechem sáhla do zásuvky pro další notové sešity. Jestli Annie hrála už rok, měla by první stupeň snadno zvládnout.

Pod stohem not Vanessa objevila velké album, to, o kterém věděla, že ho její matka kdysi dávno založila. S úsměvem otevřela první stránku.

Byly tu její fotografie, jak sedí u piana. Ve sněhobílých ponožkách a s dlouhým ohonem. Plná vzpomínek začala listovat dál. Byly to snímky z jejího prvního recitálu a taky vysvědčení. A ceny a vyznamenání, které kdysi visely na stěnách jejího dětského pokoje. Novinové výstřižky, ve kterých se psalo o jejím prvním vítězství v oblastním kole soutěže a pak v kole národním.

Bože, jak byla tenkrát z toho všeho vyděšená. Zpocené ruce, hučení v uších, žaludek sevřený strachy. Prosila otce, aby jí dovolil své vystoupení zrušit. Odmítl. A Vanessa vyhrála.

Překvapilo ji, že v albu byly založené ještě další výstřižky. Byl tu článek z londýnských Timesů, napsaný rok po jejím odjezdu z Hyattownu. A fotografie z Fort Worthu, kde vyhrála cenu Van Cliburna.

Byly tu snad stovky dalších fotografií, ústřižků z novin a článků z časopisů – řadu z nich sama vůbec nikdy neviděla. Pripadalo jí, jako kdyby tu bylo pečlivě uschované snad úplně všechno, co se o ní kdy otisklo. Všechno, pomyslela si Vanessa, až po poslední rozhovor, který poskytla před koncerty ve Washingtonu.

Nejdřív dopisy a teď tohle, přemítla v duchu zmateně. Co si o tom všem má myslet? Matka, o které byla přesvědčená, že na ni úplně zapomněla, jí s úzkostlivou pečlivostí léta psala, přestože od ní

nedostávala žádné odpovědi. Sledovala bedlivě každý krůček její kariéry, i když neměla dovoleno být její součástí.

A bez jakýchkoli otázek znovu otevřela své dceři dveře domova, dodala si Vanessa pro sebe s povzdechem.

Ale tím se nijak nevysvětlilo, proč ji Loretta tak klidně nechala tenkrát odjet. Celá ta léta vzájemného odloučení.

Neměla jsem na vybranou.

Vybavila si matčina slova. Ale co tím myslela? Milostný poměr, který jí zničil manželství. O tom nebylo pochyb. Otec Vanessy jí to nikdy neodpustil. Ale proč přerušila veškeré styky se svou dcerou?

Musela se to dozvědět.

Potřebovala to.

Vanessa vstala a nechala noty rozházené na koberci. Chtěla znát odpověď ještě dnes.

Venku přestalo pršet a mezi mraky vykouklo sluníčko. Ptačí zpěv se mísil s hlasy z televizní dětské show, které bylo slyšet z okna sousedního domu. I když to bylo jen pár bloků, Vanessa jela ke starožitnictví autem. Za jiných okolností by se ráda prošla, ale nechtěla, aby ji zdržel někdo z přátel nebo známých.

Starý jednopatrový dům stál na okraji města. Nad vchodem visel ozdobný nápis „*Lorettino podkroví*“.

Jakmile vešla do dvora, všimla si nádherných starodávných saní s nablýskaným kováním. Prázdný dřevěný sud od whisky doslova přetékal petúniemi, na jejichž fialovobílých okvětních lístcích se třpytily kapky deště. Druhou stranu vchodu zdobil záhon s maceškami a na dveřích visel věnec z vinné révy. Jakmile je otevřela, zacinkal jí nad hlavou zvoneček.

„Je zhruba z roku 1860,“ slyšela právě říkat matku. „Jeden z mých nejlepších kusů. Nechala jsem ho zrestaurovat jedním místním člověkem, který pro mě dělá většinu zakázek. Vidíte sám, že odvedl prvotřídní práci.“

Vanessa poslouchala ten rozhovor, doléhající k ní z vedlejší místnosti, jen na půl ucha. Byla sice zklamaná, že tu má matka právě zákazníka, ale obchod sám pro ni byl nesmírným překvapením.

Nebyl to žádný zaprášený, malý krámeček. V nádherných zasklených skříňkách byl vystavený porcelán, sošky, ozdobné

flakóny od parfémů a štíhlé poháry na víno. Dřevo se blýskalo, mosaz se leskla a broušené sklo oslnivě třpytilo. Přestože Loretta důmyslně využila každého volného místa, vypadalo to tu spíš jako v útulném rodinném domě než v obchodě. A všude se linula příjemná vůně růžového potpourri.

„•Budete s ním určitě velmi spokojený,“ říkala právě Loretta, cestou zpátky do hlavní místnosti. „Kdyby se vám náhodou nehodil, až ho přivezete domů, ráda ho od vás odkoupím zpátky. Vanesso!?“ Loretta se na okamžik zarazila, překvapená, že ji tady vidí, ale rychle se vzpamatovala a otočila se ke svému zákazníkovi, aby mu ji představila. „Tohle je moje dcera. Vanesso, to je pan Peterson. Je z Montgomery.“

Vanesse připadalo, že se tváří jako kocour, kterému někdo podal džbán se smetanou. „Koupili jsme si se ženou právě jednu starou farmu. Před pár týdny jsme tudy projížděli a uviděli jsme tuhle jídelní soupravu. Manželka od té doby o ničem jiném nemluví. Napadlo mě, že bych ji mohl překvapit.“

„Jsem si jistá, že bude nadšená.“

Vanessa sledovala matku, jak si od něj bere kreditní kartu a rychle dokončuje celou transakci.

„Máte to tu moc krásné, paní Sextonová,“ pokračoval. „Kdybyste nabízela své zboží i za hranicemi kraje, musela byste zákazníky doslova odhánět, kolik by jich bylo.“

„Mně se líbí tady.“ Podala mu účet. „Žiju tu celý život.“

„Roztomilé městečko.“ Zastrčil si účtenku do kapsy. „Až uspořádáme doma první večírek, ručím vám za to, že vám přibudou noví zákazníci.“

„A já vám můžu slíbit, že je nevyženu.“ Usmála se na něj. „Budete potřebovat v sobotu pomoci, až si přijedete nábytek vyzvednout?“

„Ne, vezmu s sebou pár přátel.“ Podal jí ruku. „Děkuju, paní Sextonová.“

„Bylo mi potěšením.“

„Mně taky.“ Otočil se a usmál se na Vanessu. „Rád jsem vás poznal. Máte úžasnou matku.“

„Děkuju.“

„Tak já půjdu.“ U dveří se najednou zarazil. „Vanessa Sextonová,“ zamumlal si pro sebe a pak se otočil. „Vy jste ta pianistka, vidíte?“ vyhrkl najednou, celý nadšený, že přišel na to, odkud ji zná. „Viděl jsem vás minulý týden na koncertě ve Washingtonu. Byla jste úžasná.“

„Jsem ráda, že se vám to líbilo.“

„Rozhodně jsem nic podobného nečekal,“ připustil. „Moje žena je doslova posedlá klasickou hudbou. Řekl jsem si, že si tam aspoň trochu zdřímnu, ale vy jste mě úplně dostala.“

Musela se rozesmát.

„Budu to brát jako kompliment.“

„Ne, vážně. Já nerozeznám Mozarta od Mužaka, ale byl jsem – *uchvácený* bude asi to pravé slovo. Manželka zemře závistí, až jí povím, že jsem se s vámi setkal.“ Vytáhl z kapsy saka diář vázaný v kůži. „Mohla byste se jí podepsat? Jmenuje se Melissa.“

„S radostí.“

„Koho by napadlo, že najdu někoho tak slavného na takovém odlehlém místě?“ řekl si spíš jen pro sebe, když mu vrátila diář zpátky.

„Vyrostla jsem tady.“

„Ručím vám za to, že sem co nevidět přijede moje žena.“ Mrkl na Lorettu. „Ještě jednou děkuju, paní Sextonová.“

„Rádo se stalo. Jedte opatrně.“ Když za sebou zavřel dveře, trochu se usmála. „Je to hrozně zvláštní, když člověk vidí své vlastní dítě rozdávat autogramy.“

„Tohle je poprvé, kdy mě o něj v mém rodném městě někdo požádal.“ Zhluboka se nadechla. „Je to tu moc pěkné. Určitě se tady hodně nadřeš.“

„Baví mě to. Mrzí mě, že jsem dneska ráno nebyla doma. Ale přivezli nové zboží.“

„To je v pořádku.“

Loretta vzala do ruky prachovku, ale pak ji zase položila. „Chtěla by sis prohlédnout zbytek obchodu?“

„Ano, ráda.“

Loretta ji zavedla do sousední místnosti. „Tohle je ta souprava, kterou si tvůj obdivovatel právě koupil.“ Přejela konečkem prstu po

nablýskaném dřevě mahagonového stolu. „Stůl je rozkládací. Má tři výsuvné desky, takže se k němu pohodlně vejde dvanáct lidí. Na židlích je nádherná dřevořezba. Patří k němu i příborník a podnos.“

„Jsou krásné.“

„Koupila jsem je před pár měsíci na trhu s nemovitostmi. Celá souprava patřila přes sto let jedné rodině. Je to smutné.“ Dotkla se skleněného držadla na podnosu. „Proto jsem tak ráda, když se mi taková věc podaří prodat lidem, o kterých vím, že o ni budou pečovat.“

Přešla k prosklené skřínce s porcelánem a otevřela ji.

„Tohle kobaltové sklo jsem objevila na bleším trhu, pohřbené na dně krabice. A tady do těch francouzských slánek jsem se na první pohled –zamilovala. Nemohla jsem odolat, abych je nekoupila.“

„Jak to, že se v tom všem tolik vyznáš?“ zeptala se Vanessa.

„Hodně jsem se naučila, když jsem tu ještě pracovala. Z knížek, při obchůzkách po jiných obchodech a aukcích.“ S úsměvem zavřela dveře skříňky. „A taky díky nespočetným pokusům a omylům. Udělala jsem pár chyb, které mě hodně stály, ale taky jsem uzavřela několik opravdu dobrých obchodů.“

„Máš tu tolik krásných věcí. Podívej se na tohle.“ Skoro s posvátnou úctou vzala do ruky porcelánovou šperkovnici. Byla to ve skutečnosti panenka s modrým kloboučkem a modře kostkovanými šaty. „To je kouzelné.“

„Vždycky se snažím mít tu pár kousků značky *Limoges*. Nezáleží na tom, jestli jsou starožitné.“

„Sama mám taky malou sbírku. Je sice těžké cestovat s tak křehkými věcmi, ale vždycky se pak v hotelovém pokoji cítím hned víc jako doma.“

„Byla bych ráda, kdyby sis tu šperkovnici nechala.“

„To nemůžu.“

„Prosím,“ řekla Loretta, než ji stačila Vanessa zase položit. „Zmeškala jsem hezkou řádku tvých narozenin. Udělalo by mi velkou radost, kdybys ji přijala.“

Vanessa zvedla hlavu. Musíme udělat aspoň první krok, řekla si v duchu. „Děkuju. Budu ji opatrovat.“

„Dám ti na ni krabičku. Bože, už zase někdo jde. Všední dny se tu zastaví spousta lidí – jen tak, na obhlídku. Můžeš se zatím podívat do prvního patra, jestli chceš.“

„Ne, počkám na tebe,“ odpověděla Vanessa se šperkovnicí v ruce.

Loretta se na ni potěšené zadívala a pak se odešla věnovat zákazníkovi.

Když Vanessa za okamžik uslyšela hlas doktora Tuckera, na okamžik zaváhala, ale pak se rozhodla jít za nimi.

„Van, přišla ses podívat, kde tvoje matka pracuje?“

„Ano.“

Loretta měla červené tváře a Ham ji objímal kolem ramen. Právě ji políbil, uvědomila si Vanessa.

„Je to tu moc krásné.“

„Nemá kvůli tomu vůbec čas někam si vyjít. Ale teď už na ni dohlédnu.“

„Hame!“

„Neříkej mi, že jsi to tomu dítěti ještě neřekla.“ Netrpělivě jí stiskl rameno. „Proboha, Loretto, měla jsi na to celé dopoledne.“

„Co mi měla říct?“

S téměř dvěma aby člověk vzal všechno radši do svých rukou, pomyslel si Ham pobaveně. „Trvalo mi dva roky, než jsem ji unavil natolik, aby mi konečně řekla ano.“

„Ano?“ zopakovala Vanessa pořád ještě dost zmateně.

„Copak jsi stejně nechápavá jako tvoje matka?“ Políbil Lorettu do vlasů a šibalsky se usmál. „Budeme se brát.“

„Aha.“ Vanessa se na nic jiného nezmohla. Jen na ně ohromeně zírala.

„To je všechno?“ zeptal se trochu dotčeně. „Co kdybys mi pogratovala a dala mi pusu?“

„Blahopřeju,“ řekla otupěle a šla ho políbit na tvář.

„Měl jsem na mysli pořádnou pusu.“ Volnou rukou ji chytil kolem pasu a přitiskl si ji k sobě. Vanessa ke svému úžasu zjistila, že jí to není ani trochu nepříjemné.

„Doufám, že spolu budete šťastní,“ vysoukala ze sebe. A myslela to upřímně.

„O tom nepochybuju. Dostávám totiž hned » dvě krasavice místo jedné.“

„To je slušný obchod,“ podotkla Vanessa s úsměvem. „Kdy nastane ten velký den?“

„Jakmile ji k tomu dotlačím.“ Neušlo mu, že si mezi sebou Vanessa s Loretou nevyměnily ani slovo, ani se neobjaly. „Joanie nás všechny dneska zve na večeři,“ oznámil impulzivně. „Abychom to oslavili.“

„Ráda přijdu.“

Ham potěšené přikývl a pak se na ni šibalsky usmál.

„Až ti skončí hodina klavíru, vid’?“

Vanessa zvedla oči k nebi. „Zprávy se tu šíří s neuvěřitelnou rychlostí, jak vidím.“

„Hodina klavíru?“ zopakovala Loretta.

„S Annie Cramptonovou, praneteří Violety Driscollové.“ Když se Vanessa zakřenila, hlasitě se rozesmál. „Violet přepadla Vanessu dneska ráno na ulici a nepustila ji, dokud nedosáhla svého.“

Loretta se usmála.

„V kolik hodin začíná ta hodina?“

„Ve čtyři. Připadala jsem si vedle ní zase jako malá školačka.“

„Můžu si promluvit s matkou Annie, jestli chceš,“ nabídla se Loretta.

„Ne, to je v pořádku. Je to jen jedna hodina týdně, dokud tady budu. Ale radši bych se už měla vrátit.“ Tohle nebyla nejvhodnější doba na otázky a vysvětlování. „Musím pro ni vytvořit nějaký program. Ještě jednou děkuju za tu šperkovnici.“

„Ale vždyť jsem ti ji ani nezabalila.“

„To nevádí. Uvidíme se u Joanie, doktore Tuckere.“

„Možná, že bys mi teď mohla říkat Hame. Jsme přece jedna rodina.“

„Ano, jsme.“ Políbila matku na tvář. A stálo ji to kupodivu mnohem míň úsilí, než čekala. „Jsi šťastná žena.“

„Já vím.“ Loretta stiskla Hamovi ruku.

Jakmile Vanessa odešla, Ham vytáhl z kapsy kapesník.

„Promiň,“ zašeptala Loretta a hlasitě se vysmrkala.

„Máš právo uronit pár slz. Říkal jsem ti, že nakonec přijde.“

„Má tolik důvodů mě nenávidět.“

„Jsi na sebe moc tvrdá, Loretto.“

Jen zavrtěla hlavou a stiskla v dlani mokrý kapesník. „Bože, člověk v životě udělá tolik chyb. Dala bych za to všechno na světě, kdybych s ní dostala ještě jednu šanci.“

„Musíš jí dát čas, věř mi.“ Uchopil ji jemně za bradu a něžně ji políbil. „Nic jiného než trochu času.“

Vanessa poslouchala Annie, jak monotónně brnká do kláves. Měla možná šikovné ruce, ale prozatím je neuměla využít.

Bylo to hubené děvče se světlými vlasy, kostnatými koleny a vzdorovitou povahou. Ale dlaně měla na dvanáctileté dítě nezvykle široké. A prsty pevné jako malé stromky.

Má v sobě jisté možnosti, pomyslela si Vanessa v duchu a povzbudivě se na Annie usmála.

„Kolik hodin týdně cvičíš?“ zeptala se, když dívka skončila.

„Já nevím.“

„Věnuješ se každý den prstovým cvičením?“

„Já nevím.“

Vanessa zatnula zuby. Už zjistila, že tohle je její typická odpověď na všechny otázky bez rozdílu. „Chodíš na hodiny pravidelně už skoro celý rok.“

„Já ne –“

Vanessa zvedla ruku. „Co kdybychom si to trochu usnadnily? Co vlastně vis?“

Annie jen pokrčila rameny a začala klátit nohama.

Vanessa to nakonec vzdala a posadila se vedle ní na stoličku.

„Annie – a odpověz mi po pravdě – chceš vůbec hrát na klavír?“

Annie ťukla o sebe podpatky svých zářivě oranžových tenisek. „Asi ano.“

„Protože si to přeje tvoje matka?“

„Zeptala se mě, jestli chci.“ Sklopila oči do kláves a zamračila se. „Myslela jsem, že se mi to bude líbit.“

„Ale není to tak.“

„Někdy ano. Ale hraju pořád jen samé písničky pro děti.“

„Hm.“ Vanessa ji konejšivě pohladila po vlasech. „A co bys chtěla hrát?“

„Třeba to, co zpívá Madonna. Víte, to, co hrají v rádiu.“ Vrhla na Vanessa upřený pohled. „Moje bývalá učitelka tvrdila, že to není žádná opravdová hudba.“

„Každá hudba je opravdová. Mohly bychom spolu uzavřít takovou dohodu.“

„Jakou?“ vyhrkla Annie nedočkavě.

„Budeš každý den hrát prstová cvičení a etudy, které ti dám. A já koupím nějaké noty. Písničky od Madonny. A jednu tě naučím hrát.“

Annie otevřela pusu dokořán údivem.

„Vážně?“

„Na mou duši,“ odpověděla Vanessa s úsměvem. „Ale jen když budeš každý den cvičit, abych viděla nějaké zlepšení, až přijdeš příští týden.“

„Dobře!“ Annie se poprvé za celou hodinu usmála a málem Vanessa oslepila svými stříbrnými rovnátky. „Počkejte, až to povím Mary Ellen. To je moje nejlepší kamarádka.“

„Budeš to tu muset vydržet ještě patnáct minut, než jí to budeš moct říct.“ Vanessa vstala, potěšená sama sebou. „Co kdybys mi teď tu skladbu zahrála ještě jednou?“

Annie svraštila obličej soustředěním a začala hrát...

A Vanessa zjistila, že učit to děvče by nakonec mohla být docela zábava. Populární písničky si koneckonců s oblibou občas zahrála i ona sama.

Když se později Vanessa vrátila zpátky do svého pokoje, přejela zamyšleně prstem po šperkovnici, kterou jí matka darovala. Věci se měnily rychleji, než čekala. Její matka nebyla ženou, za kterou ji měla. Byla mnohem vlídnější a chápavější. A její domov i pro ni ještě pořád zůstal domovem. A přátelé přáteli.

Ani Brady se nezměnil.

Chtěla být s ním. Chtěla, aby si její jméno všichni spojovali s tím jeho – jako tomu bývalo kdysi. V šestnácti si byla vším tak jistá. Ale teď, jako dospělá žena, se bála, aby neudělala chybu. Aby jí někdo neublížil.

Člověk nemůže jednoduše navázat na minulost. Ale zároveň nemůže začít nový život, dokud se s minulostí nevypořádá. S přípravou na rodinnou večeři si Vanessa dala záležet. Oblékla se do

tmavě modrých, přiléhavých v šatů, ozdobených na jednom rameni pestrobarevnými korálky. Vlasy si nechala rozpuštěné a do uší si připnula safírové náušnice.

Než zavřela krabičku se šperky, vyndala z ní prstýnek s maličkým smaragdem. Neodolala a navlékla si ho na prst. Ještě pořád mi padne, pomyslela si s úsměvem. Ale pak potřásla hlavou a zamračeně ho sundala. Tomuhle druhu sentimentu se musí naučit vyhnout. Obzvlášť, jestli má ve zdraví přečkat večer v Bradyho společnosti.

Budeme přáteli, připomněla si. *Jen* přáteli. Takový luxus si už dávno nemohla dovolit. Tolik let žila sama, bez kohokoli blízkého – kromě otce, samozřejmě.

Kdyby Bradyho ještě pořád přitahovala, aspoň by to jejich vztahu dodalo trochu pikantní příchut'. Nebude ale riskovat zlomené srdce – své, ani to jeho.

Přitiskla si ruku na žaludek a tiše zaklela. Proč ji ta odporná bolest pořád pronásleduje? Vytáhla ze zásuvky krabičku prášků a jeden si vzala. Bude to slavnostní večer, ale taky hodně stresující – aspoň pro mě určitě, pomyslela si.

Je nejvyšší čas, abych se naučila stres zvládat, přemítala v duchu, když se zadívala na svůj odraz v zrcadle. A nedovolila svému tělu, aby protestovalo pokaždé, když se má vyrovnat s něčím nepříjemným. Byla přece už dospělá žena.

Zkontrolovala na hodinkách čas, vyšla ven ze dveří a zamířila dolů po schodech. Vanessa Sextonová nikdy na žádné představení nepřišla pozdě.

„Páni.“ Brady postával dole v hale, opřený o zábradlí. „Vypadáš úžasně.“

Přesně tohle jsem potřebovala, pomyslela si Vanessa zoufale. Proč mu to zatraceně tolik sluší?

„Vzal sis oblek,“ podotkla docela hloupě. Zadíval se na své šedé tvídové sako. „Vypadá to tak.“

„Nikdy jsem tě v obleku neviděla,“ podotkla. Zastavila se jeden schod nad ním, aby mu viděla do očí. „Proč nejsi u Joanie?“

„Protože tě tam chci zavézt.“

„To je nesmysl. Mám vlastní –“

„Mlč.“ Vzal ji za ramena a přitáhl si ji k sobě, aby ji mohl políbit.
„Tohle dělám čím dál radši.“

Musela chvíli počkat, dokud jí nepřestalo zběsile tlouct srdce.
„Podívej, Brady, budeme si muset stanovit nějaká pravidla.“

„Já pravidla nenávidím.“ Políbil ji znovu. „Připadá mi hrozně komické, že budeme my dva příbuzní.“ Ustoupil od ní o krok stranou a podotkl se smíchem: „Co na to říkáš ty, *sestřičko*?“

„Nechováš se zrovna moc jako bratr,“ zamumlala.

„Komandovat tě budu později. Ale ještě jsem se tě ani nezeptal, co tomu všemu vlastně říkáš?“

„Tvého otce jsem vždycky měla ráda.“

„A?“

„A doufám, že nejsem tak nemilosrdná, abych své matce nepřála štěstí, které ji s ním určitě čeká.“

„To prozatím stačí.“ Když si začala mnout spánek, zkoumavě se na ni zadíval. „Bolí tě hlava?“ Rychle svésila ruku. „Jen trochu.“

„Chceš prášek?“

„Ne, přejde to samo. Neměli bychom jet?“

„Dobře.“ Vzal ji za ruku a vyvedl ji ven. „Napadlo mě... co kdybychom se cestou domů stavili v *Molly's Hole*?“

Rozesmála se. „Ty pořád myslíš jen na jedno.“

Otevřel jí dveře auta. „Znamená to *ano*?“

Vrhla na něj šibalský pohled. „To znamená, že o tom budu přemýšlet.“

Jen si pro sebe něco tiše zamumlal a zavřel za ní.

O deset minut později se Joanie vyřítila ven ze dveří, aby se s nimi přivítala.

„Není to úžasné? Už se nemůžu dočkat!“ Popadla Vanessu kolem pasu a zatočila se s ní dokola. „Budou z nás teď opravdové sestry. Já mám takovou radost! A moc jim to přeju!“ Políbila Vanessu na tvář.

„Hej, a co já?“ namítl Brady. „Mě ani nepozdravíš?“

„Ahoj, Brady.“ Když viděla jeho znechucený pohled, se smíchem ho taky objala. „Páni! Ty sis vzal dokonce oblek!“

„Táta říkal, že se máme jaksepatří nastrojit.“

„Hm, vypadáš vážně skvěle. Vlastně vy oba. Bože, Van, kde jsi sehnala ty šaty? Jsou nádherné,“ pokračovala, ještě než stačila Vanessa vůbec odpovědět. „I když já se svou postavou bych se do něčeho takového vůbec nevešla. Ale nestůjte přece pořád venku a pojďte dál. Máme tu hromadu jídla a šampaňské.“

„Je úžasná hostitelka, vid’?“ podotkl Brady, když se Joanie vřítla zpátky dovnitř a cestou křičela na svého manžela.

Řeči o jídle Joanie rozhodně nepřeháněla. Byla tu obrovská šunka v rosolu, hora bramborové kaše, plný táč zeleniny a nadýchané domácí sušenky. Z kuchyně se linula vůně jablečných pirožků. A slavnostní atmosféru navodily svíčky a třpyt broušených skleniček.

Hlasitý rozhovor všech přítomných občas narušilo Lařino hlasité bouchání lžice do opěradla vysoké židle.

Vanessa slyšela svou matku, jak se směje. Tak šťastně a bezprostředně jako nikdy předtím. A moc jí to slušelo, když se usmívala na Hama nebo hladila Laru po hebkých vláskách. Tak tohle je štěstí, uvědomila si Vanessa v duchu. Skutečné štěstí. Ať se snažila sebevíc, nemohla si vzpomenout na jedinou chvíli, kdy by na matčině obličeji viděla takhle šťastný výraz.

Při večeři si Vanessa ze svého talíře vzala jen pár soust. Doufala, že si toho nikdo nevšimne. Když zjistila, že ji Brady sleduje, přinutila se sníst trochu masa a loknout si ledového šampaňského.

„Myslím, že teď by to chtělo přípitek.“ Brady vstal. Když se Lara nadechla, aby nahlas vypískla, vrhl na ni přísný pohled. „Budeš muset počkat, až na tebe přijde řada,“ řekl jí a zvedl svou skleničku. „Na mého otce, který je ještě mnohem chytřejší, než jsem si kdy myslel. A na jeho krásnou budoucí nevěstu, která vypadala úplně jinak, než když jsem se kdysi potají kradl k nim na dvůr, abych se tam sešel s její dcerou.“ Všichni se zasmáli a pokojem se rozlehl cinkot skleniček.

Vanessa se napila perlivého vína a v duchu se modlila, aby za to nezaplatila další nevolností.

„Dá si někdo moučník?“ zeptala se Joanie, ale místo odpovědi všichni u stolu sborově zasténali. „Dobře, odložíme ho na později. Jacku, pomohl bys mi sklidit ze stolu? Vy zůstaňte sedět,“ řekla,

když Loretta vstala, aby posbírala talíře. „Čestný host nikdy nemyje nádobí.“

„Ale já přece –“

„Myslím to vážně.“

„Tak půjdu aspoň uložit nahoru Laru.“

„Dobře, můžete ji s tátou rozmazlovat, než tady budeme hotovi. Ale ty taky sed’“, dodala, když se začala hlásit o práci Vanessa. „Nebudeš přece mýt nádobí, když jsi k nám poprvé přišla na večeři.“

„Moje sestra byla odjakživa panovačná“, poznamenal Brady, když Joanie zmizela v kuchyni. „Co kdybychom se přesunuli do obývacího pokoje? Můžeme si tam zatím pustit nějakou hudbu.“

„Ne, radši bych šla chvíli na čerstvý vzduch.“

„Fajn. Neexistuje nic, co bych dělal radši, než se procházel za soumraku s krásnou ženou po boku.“ Šibalsky se na ni usmál a vzal ji za ruku.

ŠESTÁ KAPITOLA

Večer byl tichý a voněl deštěm a kvetoucími šeříky. Za horami právě zapadalo sluníčko. Krávy nehybně postávaly v blednoucím světle.

Vanessa s Bradym prošli kolem domu a zamířili do polí, mezi lány zelenajícího se obilí.

„Slyšel jsem, že jsi začala dávat hodiny hudby.“

„Přišla za mnou paní Driscollová.“

„Pověděl mi o tom John Cory, když jsem mu píchal injekci tetanu. A ten se o tom prý doslechl od Billa Cramptona – to je bratr otce Annie. Má za garáží autoopravnu. Všichni chlapi tam pořád okounějí, aby si postěžovali na svoje manželky.“

I přes bolest v břiše, která zdaleka ještě nepolevila, se musela Vanessa rozesmát. „Je docela uklidňující vědět, že řeči se po tomhle malém městě ještě pořád šíří s neuvěřitelnou rychlostí.“

„A jak to Annie šlo?“

„Má v sobě... jisté možnosti.“

„A jaký je to pocit být pro změnu na druhé straně?“

„Zvláštní. Slíbila jsem, že ji naučím hrát rock.“

„Ty?“

Vanessa se naježila. „Hudba je hudba,“ podotkla příkře.

„Máš pravdu.“ Vzal mezi konečky prstů náhrdelník, který měla připnutý kolem krku, aby si ho prohlédl. A taky aby se jí mohl dotknout. „Dovedu si to živě představit. Vanessa Sextonová u kláves s heavy metalovou skupinou.“ Na okamžik se zamyslel. „Myslíš, že by sis na sebe dokázala vzít to jejich výstřední oblečení?“

„Ne, to by mě ani ve snu nenapadlo. A jestli si ze mě hodláš dělat legraci, můžu jít na procházku sama.“

„Urazila ses?“

Objal ji kolem ramen. Potěšilo ho, že jí z vlasů ještě nevyprchala vůně jeho šamponu. Napadlo ho, jestli některý z mužů, se kterými ji viděl na fotografiích v časopisech a novinách, cítil v její blízkosti totéž vzrušení.

„Mám Jacka ráda,“ řekla prostě.

„Já taky.“ Prošli kolem hustého živého plotu z keřů zimolezu.

v „Zdá se, že je tady na farmě Joanie šťastná. Často jsem na ni myslela, když jsem byla pryč.“

„A vzpomněla sis taky někdy na mě?“

Zadívala se do polí. „Vzpomněla.“

„Čekal jsem, že mi napíšeš.“

Bože, jak často na něj myslela. Ale copak mu to může říct? „Víš, Brady, nejdřív jsem měla hroznou zlost. Na tebe i na svou matku.“ Protože chtěla celou situaci aspoň trochu zlehčit, usmála se. „Trvalo mi léta, než jsem ti odpustila, že jsi mě v den školního plesu bez jediného slova najednou pustil k vodě.“

„Nic takového jsem neudělal.“ S tichým zaklením si strčil ruce do kapes. „Podívej, je to sice už dávno pryč, ale vadí mi, když to mám takhle odnést.“

„Jak to myslíš?“

„Zatraceně, já jsem se na tebe nevykašlal. Půjčil jsem si svůj první smoking a obstaral kytici růžových a žlutých růží.“ Když o tom teď začal mluvit, připadal si najednou jako úplný hlupák. „Myslím, že jsem se toho večera nemohl dočkat stejně jako ty.“

„Tak proč jsem zůstala sedět v nových šatech doma ve svém pokoji a marně na tebe dvě a půl hodiny čekala?“

Zhluboka si povzdychl.

„Ten večer mě totiž zatkli.“

„Cože?“

„Byl to omyl,“ řekl opatrně. „Ale než se všechno vyřešilo, bylo na vysvětlování už příliš pozdě. K obvinění sice chyběly důkazy, ale nebyl jsem tenkrát zrovna moc velký *slušňák*, abych tak řekl.“

„Ale proč tě zatkli?“

„Pro pohlavní zneužití.“ Když si všiml jejího ohromeného výrazu, jen pokrčil rameny. „Bylo mi už osmnáct. Tobě ještě ne.“

Trvalo jí celou jednu minutu, než jí všechno došlo a vzpamatovala se natolik, aby dokázala promluvit. „Ale to je přece absurdní. My jsme nikdy...“

„Přesně tak.“ K jeho nesmírné lítosti. „Nikdy.“

„Brady, nemůžu tomu vůbec uvěřit. I kdybychom spolu něco měli, nešlo by přece o žádné znásilnění. Byl jsi jen o dva roky starší než já a milovali jsme se.“

„V tom byl právě ten problém.“

Přitiskla si ruku na žaludek, aby aspoň trochu zmírnila palčivou bolest. „Je mi to tak líto. Bože, jak hrozně ti asi muselo být. A tvým rodičům.“

Ale kdo by proboha mohl chtít nechat tě zatknout? Kdo –“

Když se mu zadívala do obličeje, vyčetla z něj odpověď dřív, než ji sám stačil vyslovit. „Ne!“ zasténala a rychle se odvrátila. „Bože!“

„Byl si absolutně jistý, že jsem tě zneužil. A byl přesvědčený o tom, že bych ti zničil život.“ A možná, pomyslel si Brady v duchu, že tenkrát nebyl tak daleko od pravdy. „Jak mi sám řekl, chtěl, abych za to první pořádně zaplatil. A rozhodl se podniknout patřičné kroky, aby tomu druhému včas zabránil.“

„Mohl se mě zeptat,“ zašeptala. „Aspoň jednou v životě se mě mohl zeptat.“ Celá se zachvěla. „Je to moje vina.“

„To je hloupost.“

„Ne, není,“ podotkla tiše. „Je to moje vina, protože jsem ho nikdy nedokázala přimět, aby pochopil, co cítím. K tobě, k čemukoli.“ Než se znovu podívala na Bradyho, zhluboka se nadechla. „Neexistuje nic, čím bych mohla odčinit, co udělal.“

„Netrap se kvůli tomu.“ Položil jí ruce na ramena. Kdyby nebyla celá tak ztuhlá, přitiskl by si ji k sobě. Ale bál se, aby ji od sebe spíš neodehnal. A tak jí místo toho začal jemně, trpělivě masírovat napjaté svaly.

„Byli jsme oba ještě moc mladí. Nikdy jsme si to nevyjasnili, protože prvních pár dní jsem já měl příliš velkou zlost, než abych se o to pokusil, a tobě oprávněná hrdost nedovolila, aby ses mě na cokoli zeptala. A pak jsi najednou odjela.“

Jen stěží potlačila slzy, které se jí draly do očí. Dovedla si ho v duchu až příliš snadno představit – mladého, rozzlobeného, plného vzdoru. A taky vystrašeného z toho, co ho čeká.

„Nevím, co říct. Musel jsi mít hrozný strach.“

„Měl,“ připustil upřímně. „Obžalobu mně sice formálně nepředložili, ale předvolali mě k výslechu. Pamatuješ si na starého šerifa Grodyho – toho břichatého chlapíka? Neměl mě ani trochu rád. Později jsem si uvědomil, že s chutí využil příležitost, aby mě trochu podusil. Kdyby byl na jeho místě tenkrát někdo jiný, dopadlo by to možná jinak.“

Bylo zbytečné, aby se zmiňoval o tom, jak seděl sám zavřený v cele, k smrti ustrašený, plný bezmoci a hněvu, a čekal, až mu dovolí si zatelefonovat, zatímco šerif mluvil se Sextonem ve vedlejší místnosti.

„Ten večer se ale stalo ještě něco jiného. A možná, že to svým způsobem vyvážilo všechno příkoří. Můj otec se mě zastal. Bez jediné otázky a jakýchkoli pochybností mi dal najevo svou absolutní podporu. Myslím, že se tím změnil celý můj život.“

„Můj otec,“ řekla Vanessa tiše. „Věděl, jak moc pro mě ten večer znamená. Jak moc jsi pro mě znamenal ty. Celý život jsem dělala, co si přál – až na vztah k tobě. Zajistil, aby i v téhle věci nakonec prosadil svou.“

„Je to už dávno za námi, Van. Pusť to z hlavy.“

„Nemůžu –“ Najednou se zarazila a skoro se zajíkla bolestí.

Otočil ji k sobě. „Vanesso?“

„To nic není. Já jen –“

Ale přišlo to znovu a doslova se zkroutila bolestí. Brady ji rychle zvedl do náruče a zamířil s ní k domu.

„Ne, nedělej to. Jsem v pořádku. Bylo to jen takové slabé píchnutí.“

„Dýchej pomalu.“

„Zatraceně, řekla jsem, že to nic není.“ Když bolest ještě zesílila, zaklonila hlavu. „Neopovažuj se kvůli tomu dělat scénu,“ zašeptala skoro bez dechu.

„Pokud je můj odhad správný a máš opravdu to, co si myslím, buď si jistá, že to nenechám jen tak.“

Když vešel dovnitř, v kuchyni nikdo nebyl, a tak ji odnesl zadním schodištěm nahoru.

Aspoň se už přestala přít, pomyslel si Brady, když ji položil na Joaninu postel. Rozsvítil lampu a v jejím světle si okamžitě všiml, že má Vanessa úplně bílý a studeně vlhký obličej.

„Chci, aby ses pokusila aspoň trochu uvolnit, Van.“

„Nic mi není.“ Ale bolest neustávala. „Je to jen stres, možná slabá nevolnost.“

„To brzy zjistíme.“ Sklonil se nad ní. „Chci, abys mi řekla, kdyby tě to bolelo.“ Jemně jí přitiskl dlaň dole na břicho. „Operovali ti slepé střevo?“

„Ne.“

„Ani jsi nebyla na žádné jiné břišní operaci?“

„Ne.“

Díval se jí upřeně do tváře a pokračoval dál ve vyšetřování. Když jí přitiskl ruku těsně pod hrudní kost, všiml si, že se jí zablesklo v očích. Neovládla se a nahlas vykřikla.

Vzal ji konejšivě za ruku, ale v obličejí měl čím dál zachmuřenější výraz.

„Van, jak dlouho už trpíš touhle bolestí?“

Styděla se za to, že předtím vykřikla.

„Každého občas někde bolí,“ řekla vyhýbavě.

„Odpověz mi na otázku.“

„Já nevím.“

Stálo ho hodně úsilí, aby neztratil trpělivost. „Jak se cítíš teď?“

„Dobře. Já jen chci –“

„Nelži mi.“ Věděl, že není v pořádku, už od chvíle, kdy se s ní poprvé znovu setkal. „Bolí tě to tady?“

Protože neměla na vybranou, vzdala se. „Trochu.“

Jedla zhruba před hodinou, uvažoval v duchu. Načasování bylo správné. „Stalo se ti to už někdy předtím – třeba po požití alkoholu?“

„Já vlastně žádný alkohol nepiju.“

„Protože ti nedělá dobře?“

Zavřela oči. Proč jednoduše neodejde a nenechá ji na pokoji?
„Asi.“

„Cítíš v těchhle místech svíravou bolest?“ Přitlačil na místo těsně pod její hrudní kosti.

„Někdy.“

„A v žaludku?“

„Je to spíš takové kručení.“

„Jako když máš hlad.“

„Ano.“ Zamračila se nad přesností a výstižností jeho popisu. „Ale vždycky to přejde.“

„Co na to bereš?“

„Jen volně prodejné léky.“ Už toho měla dost. „Brady, mám dojem, že ti ta tvoje doktorská profese moc stoupla do hlavy. Děláš z komára velblouda. Vezmu si pár prášků proti překyselení žaludku a budu v pořádku.“

„Nedovolím, abys něčím takovým léčila žaludeční vřed.“

„Já nemám žádný vřed. To je směšné. Nejsem nikdy nemocná.“

„Poslouchej mě.“ Znovu se nad ni sklonil. „Půjdeš do nemocnice na vyšetření a rentgen. A uděláš přesně to, co ti řeknu. Je to jasné?“ zeptal se rázně.

„Do žádné nemocnice nepůjdu.“ Okamžitě si v duchu vybavila otcovy poslední dny před smrtí, jak ležel bezmocně na nemocničním lůžku a nikdo mu nemohl pomoci. „Nejsi žádný můj doktor.“

Neovládl se a hlasitě zaklel.

„Musím uznat, že to s pacienty opravdu umíš. Máš k nim úžasné taktní přístup. A teď mě pusť. Chci vstát.“

„Ani se nehneš. A myslím to vážně.“

Poslechla – jen proto, že si nebyla jistá, jestli by zvládla sama vstát.

Proč teď? uvažovala v duchu a zoufale se snažila potlačit bolest. A proč zrovna tady? Zažila to už několikrát předtím, ale vždycky byla sama a dokázala tu bolest vydržet.

Přečkám ji i tentokrát, řekla si v duchu rázně a chtěla se posadit. Ale v tom okamžiku se vrátil zpátky Brady – a přivedl s sebou svého otce.

„Co se děje?“ zeptal se Ham hned.

„Brady přehání,“ podotkla Vanessa rozzlobeně a chtěla sundat nohy z postele, ale oba jí v tom hned zabránili.

„Když jsme byli venku, zhroutila se bolestí,“ začal vysvětlovat Brady. „Palčivá bolest v žaludku, akutní citlivost pod hrudní kostí,“ recitoval rychle svůj lékařský nález.

Ham se k ní posadil na postel a začal s vlastní prohlídkou. Kladl Vanesse v podstatě stejné otázky jako předtím Brady a po jejích odpovědích se tvářil čím dál vážněji. Konečně se znovu narovnal.

„Zajímalo by mě, jak tak mladé děvče jako ty přišlo k žaludečnímu vředu,“ podotkl.

„Já nemám žádný vřed.“

„Dva doktoři ti říkají něco jiného. Předpokládám, že to je i tvoje diagnóza, Brady.“

„Ano,“ přikývl.

„V tom případě se oba mýlíte.“ Vanessa se snažila zvednout z postele. Ale Ham jí načechnal polštáře pod hlavou a přinutil ji znovu si lehnout. Pak kývl na svého syna.

„Musíme samozřejmě udělat rentgen a pár testů, abychom diagnózu potvrdili.“

„Do žádné nemocnice nepůjdu,“ vyhrkla zoufale. „Se žaludečními vředy se potýkají burzovní makléři z Wall Street. Proboha, já se přece zabývám hudbou. Netrpím chorobnou úzkostlivostí, ani nežiju v neustálém napětí a stresu.“

„Povím ti, jak to s tebou je,“ řekl Brady, a jen stěží ovládl hněv. „Jsi ženská, která sama sobě vůbec nevěnovala pozornost a je tak zatraceně tvrdohlavá, že si neumí ani přiznat, že si toho na sebe vzala moc. A teď pojedeš do nemocnice, i kdybych tě tam měl vlastnoručně odtáhnout.“

„Klid, doktore Tuckere,“ řekl Ham mírně. „Van, a jak je to s nevolností a příměsí krve ve stolici?“

„Nic takového. Je to jen stres, možná trochu přepracovanost –“

„A taky tak trochu žaludeční vřed,“ umlčel ji Ham rázně. „Ale myslím, že bychom to mohli zvládnout léky, když nechceš o nemocnici ani slyšet.“

„V žádném případě nikam nepojedu. A nevidím důvod, proč bych měla brát nějaké prášky a nechat se obletovat dvěma doktory.“

„Bud' léky nebo nemocnice, mladá dámo. Jiná volba neexistuje,“ podotkl Ham rozhodně. „Vzpomeň si, že tě znám už od narození a vyléčil jsem tě ze všech neduhů, počínaje obyčejnou dětskou vyrážkou. Myslím, že by prášky mohly stačit, kdyby se po dobu léčby vyhnula kořeněnému jídlu a alkoholu,“ obrátil se na Bradyho.

„Byl bych mnohem radši, kdyby jí udělali v nemocnici pořádné vyšetření.“

„Já taky,“ přikývl Ham. „Ale museli bychom ji zřejmě nejdřív uspat morfiem a pak ji tam odtáhnout násilím. Takže bych prozatím volil jednodušší způsob.“

Brady jen něco nesrozumitelného zamumlal.

„Napišu ti recept,“ obrátil se Ham zpátky k Vanesse. „Vyzvedneš si ty léky ještě dnes večer. Lékárna v Boonsboro zavírá za dvacet minut. Máš šanci to ještě stihnout.“

„Nejsem nemocná,“ ohradila se rozzlobeně a vzdorně našpulila rty.

„Neodmlouvej svému budoucímu nevlastnímu otci. Mám dole brašnu. Brady, šel bys prosím tě se mnou?“

Venku za dveřmi vzal Ham svého syna za paži a odvedl ho ke schodům, aby je Vanessa nemohla slyšet. „Jestli ty léky do tří nebo čtyř dní nezaberou, přinutíme ji, aby si nechala udělat testy. Do té doby si myslím, že čím menšímu stresu bude vystavená, tím líp.“

„Zajímalo by mě, co tu nemoc způsobilo,“ podotkl Brady a zadíval se zamračeně na zavřené dveře ložnice.

„Mě taky. Ale určitě ti to nakonec poví,“ řekl Ham tiše. „Jen jí dej trochu času. Řeknu o tom Lorettě. Vanessa nebude ráda, ale

přesto to udělám. Dohlédni, aby si dneska večer vzala první dávku léků.“

„Neboj, tati, postarám se o ni.“

„To jsi stejně vždycky chtěl, vid’?“ Ham položil Bradymu ruku na rameno. „Jen na ni moc netlač a nespěchej. V tomhle ohledu je stejná jako její matka – když se k ní člověk moc přiblíží, okamžitě se odtáhne a uzavře do sebe.“ Na okamžik zaváhal, ale pak si připomněl, že jeho syn je už dospělý muž, a zeptal se: „Ještě pořád jsi do ní zamilovaný?“

„Já nevím. Ale tentokrát ji nenechám utéct, dokud si nebudu naprosto jistý, co k ní cítím. A ona ke mně.“

„Jen si pamatuj, že když člověk na něčem moc lpí, proklouzne mu to nakonec mezi prsty.“ Stiskl Bradymu přátelsky rameno a řekl: „Tak já napíšu ten recept.“

Když se Brady vrátil zpátky do ložnice, Vanessa seděla na okraji postele, celá v rozpacích a zároveň plná hněvu.

„Tak pojď“, vyzval ji nekompromisně. „Musíme stihnout dojet do lékárny, než zavře.“

„Já ty tvoje zatracené prášky nechci.“

Protože měl sto chutí ji uškrtit, strčil si radši obě ruce do kapes. „Mám tě ven vynést, nebo půjdeš sama?“

Chtělo se jí brečet. Ale místo toho ztuhle vstala. „Zvládnou to sama, díky.“

„Fajn. Půjdeme zadním schodištěm.“

Byla ráda, že jí už nic nevysvětloval ani se na nic neptal. Ale rozhodně neměla v úmyslu dát mu svou vděčnost nějak najevo. Šla s bradou vzdorně zvednutou a celou dobu mlčela. Ani on nepromluvil, dokud za ní nezabouchl dveře auta.

„Někdo by se o tebe měl postarat.“ Brady nastartoval motor a zpod kol odlétl do všech stran štěrk.

„Chtěla bych, abys mě nechal o samotě.“

Aniž by na to nějak zareagoval, rozjeli se k hlavní silnici. Než zařadil rychlost, trochu se uklidnil. „Ještě pořád tě to bolí?“

„Ne.“

„Nelži mi, Van. Jestli je ti zatěžko považovat mě za svého přítele, myslí na mě jako na doktora.“

Otočila hlavu a zadívala se ven tmavým oknem. „Nikdy jsem neviděla ani tvůj diplom.“

Bože, tak rád by si ji k sobě přitáhl blíž a položil si její hlavu na rameno. „Ukážu ti ho zítra.“

Když přijeli na okraj města, zpomalil. Nepromluvil, dokud nezastavili před lékárnou. „Můžeš počkat v autě. Nebude to trvat dlouho.“

Zůstala nehnuté sedět a dívala se, jak jde dovnitř. Velkým proskleným oknem zahlédla v lékárně na pultě vyrovnanou řadu limonád její oblíbené značky za speciální, zlevněnou cenu. Bylo tam jen pár opozdílů a většina z nich zjevně Bradyho znala, protože si s ním začali hned povídat, když se postavil k pultu.

Vědomí, že je uvězněná v autě s tou příšernou bolestí, která vůbec nepolevovala, Vanessu najednou neuvěřitelně děsilo.

Žaludeční vřed, pomyslela si. Připadalo jí to absurdní. Nebyla žádný úzkostlivec ani workholik. Ale přesto ta bolest neutichala – spíš jako kdyby se jí vysmívala.

Přála si, aby mohla jít domů, lehnout si do postele a všechno zaspát. Zítra jí určitě bude zase dobře. Copak si právě tohle neříkala už celé měsíce?

Když se Brady vrátil, položil jí do klína malou bílou krabičku a pak znovu nastartoval auto. Když si všiml, že má zavřené oči, neřekl nic. Aspoň měl čas k vlastnímu přemýšlení.

Nemělo by smysl se na ni zlobit ani jí vyčítat, že o sebe a své zdraví vůbec nedbala. Ale vadilo mu, že mu nevěřila natolik, aby se mu svěřila, že má potíže, a vyhledala u něj pomoc.

Ted' se o ni postará, ať chce nebo ne. Jako doktor by totéž udělal i pro kohokoli cizího. A protože ji kdysi miloval celým svým vášnivým mladým srdcem, nesnesl by, aby se se vším ted' musela vypořádat úplně sama.

Zaparkoval těsně před jejím domem, obešel vůz a otevřel jí dveře. Vanessa vystoupila a začala řeč, kterou si cestou pečlivě připravila.

„Mrzí mě, jestli jsem se chovala předtím dětinsky. A nevděčně. Víím, že mi s tvým otcem chcete jen pomoci. Ty léky si samozřejmě vezmu.“

„O to se osobně postarám.“ Vzal ji za ruku.

„Nemusíš se mnou chodit dovnitř.“

„Ale půjdu,“ řekl. „Dohlédnu na to, aby sis vzala první dávku, a pak tě uložím do postele.“

„Brady, nejsem přece žádný invalida.“

„To je pravda. A vynasnažím se, abys jím nebyla ani v budoucnu.“

Otevřel jí dveře – které nikdy nebyly zamčené – a rovnou ji vedl nahoru po schodišti.

V koupelně naplnil skleničku vodou, podal jí ji, pak otevřel lahvičku s léky a jeden prášek vysypal.

„Spolkni to.“

Zamračeně ho poslechla. „Naúčtuješ si vyšší sazbu za to, že jsi mě musel odvézt až domů?“

„Tahle první návštěva bude zdarma – ze vzpomínky na staré časy.“ Uchopil ji znovu za paži a odvedl ji do ložnice. „A teď se svlékni.“

Pohodila vzdorně hlavou. „Neměl bys mít náhodou na sobě bílý plášť a kolem krku stetoskop, když tohle říkáš?“

Neobtěžoval se vůbec s odpovědí. Otočil se, trhnutím otevřel zásuvku a našel v ní noční košili. Obléká se na spaní do hedvábí, pomyslel si v duchu a zatnul zuby. Hodil košili na postel, obrátil Vanessu čelem k sobě a rozepnul jí zip.

„Až tě budu chtít svléknout ze soukromých, osobních důvodů, poznáš to.“

„Přestaň.“ Než se stačila vzpamatovat, sklouzly jí šaty z ramen až k pasu. Přetáhl jí noční košili přes hlavu.

„Dokážu svůj zvířecí pud ovládnout, když si pomyslím na vřed, který teď máš v žaludku.“

„To je odporné.“

„Přesně tak.“ Stáhl jí šaty přes boky. „A punčochy?“

Vanessa si nebyla jistá, jestli má být v rozpacích nebo se cítit zahanbeně. Beze slova si je začala stahovat dolů z nohou.

Brady znovu zatnul zuby. Ani desítky hodin anatomické praxe ho nemohly připravit na tenhle pohled, když si pomalu svlékala jednu punčochu po druhé v tlumeném světle lampy.

Jsem doktor, připomněl si a v duchu si začal přeříkávat Hippokratovu přísahu.

„A teď si lehni do postele,“ vyzval ji.

Když ho poslechla, přitáhl jí deku až k bradě. Najednou vypadala, jako kdyby jí zase bylo šestnáct. Jen stěží se ovládl, aby si zachoval profesionální přístup. Postavil na noční stolek lahvičku s léky.

„Chci, aby ses řídila přesně podle pokynů.“

„Umím číst.“

„Žádný alkohol.“ Jsem doktor, zopakoval si znovu v duchu. A ona je mou pacientkou. Krásnou pacientkou s hříšně hebkou pletí a neuvěřitelně velkýma zelenýma očima. „V dnešní době už moc nepoužíváme neslanou a nemastnou dietu, ale vyhýbej se kořeněnému jídlu. Po tom prášku by se ti brzy mělo ulevit. A za pár dní s největší pravděpodobností nebudeš vědět, že jsi nějaký vřed vůbec někdy měla.“

„Nemám ho ani teď.“

„Vanesso.“ S povzdechem jí odhrnul vlasy z čela. „Chceš ještě něco?“

„Ne.“ Ale než se narovnal, chytila ho za ruku. „Musíš jít?“ zeptala se tiše.

Políbil jí konečky prstů. „Hned ne.“

Spokojeně si znovu položila hlavu. „Když nám bylo osmnáct, nikdy jsem tě nesměla vzít sem nahoru.“

„Já vím. Vzpomínáš, jak jsem sem za tebou jednou lezl oknem?“

„A seděli jsme na podlaze a povídali si až do čtyř do rána. Kdyby se to býval můj otec dozvěděl, asi –“ Nechala tu větu úmyslně nedokončenou.

„S tím si teď nedělej starosti.“

„Já se netrápím, jen nad tím vším uvažuju. Milovala jsem tě, Brady. Byl to nevinný, sladký cit. Proč ho musel zničit?“

„Byla jsi předurčená pro velké věci, Van. On to věděl. Já jsem ti stál v cestě.“

„Požádal bys mě býval, abych zůstala? Kdybys věděl o jeho úmyslu vzít mě do Evropy, řekl bys mi, abych zůstala?“ zeptala se najednou zvědavě.

v „Ano. Byl jsem osmnáctiletý sobecký kluk. A kdybys zůstala, nebyla bys teď tím, kým jsi. Ani já ne. Ale vím, že bys byla se mnou, kdybych si to tenkrát přál.“

Povzdychla si. „Myslím, že tak silnou lásku člověk prožije jen jednou za život. Možná, že je dobře, když ho potká, dokud je ještě mladý.“

„Možná.“

Vanessa na okamžik zavřela oči. „Snila jsem o tom, že za mnou přijedeš a odvezeš mě. Hlavně před vystoupením, když jsem stála u klavíru a všechno kolem sebe z duše nenáviděla.“

Svraštil obočí. „Co jsi nenáviděla?“

„Ta světlá reflektorů, lidi, jeviště. Zoufale jsem si přála, abys přišel a odvedl mě pryč. Ale pak jsem pochopila, že se to nestane. A přestala jsem doufat. Bože, já jsem tak hrozně unavená.“

Vtiskl jí polibek do dlaně. „Tak spi.“

„Už mě unavuje být pořád sama,“ zašeptala ještě, než zavřela oči.

Zůstal sedět na posteli, díval se na ni a snažil se v duchu oddělit minulost od přítomnosti. A uvědomil si, že je to neuvěřitelně těžké. Čím déle s ní byl, tím víc se rozdílily mezi tím, co bylo a je, stíraly.

Ale jednou věcí si byl teď už absolutně jistý. Že ji nikdy nepřestal milovat.

Dotkl se něžně jejích rtů, zhasnul lampu na nočním stolku a potichu se vytratil z ložnice.

Nechal ji spát. A snít.

SEDMÁ KAPITOLA

Vanessa se pomalu belhala dolů ze schodů, zachumlaná do ošuntělého modrého županu, s rozčuchanými vlasy a náladou pod psa.

Protože byla ostře sledovaná, poctivě si brala léky, které jí Ham Tucker na dva dny předepsal. Cítila se líp. I když hodně nerada, musela si to přiznat.

Ale byla v rozpacích z toho, že to byl právě Brady, kdo ji přinutil spolknout první dávku a uložil ji do postele.

Dokud jeden na druhého útočili, přeli se a popichovali, nic se nedělo. Ale když ho potom vysílená únavou požádala, aby s ní zůstal, byl k ní tak milý. Jako doktor ke své pacientce, připomněla si. Ale nikdy nedokázala Bradymu odolat, když s ní takhle jednal.

Počasi venku se skvěle hodilo k její náladě. Husté šedé mraky, vytrvalý déšť. Perfektní den k rozjímání, napadlo ji v duchu. Těšila se, že bude konečně sama. Od večírku u Joanie k tomu moc příležitosti rozhodně neměla.

Její matka v jednom kuse usilovně hledala výmluvu, aby mohla několikrát za den zajít z obchodu domů. Doktor Tucker se u ní taky pravidelně zastavil, ať se Vanessa bránila, jak chtěla.

Dokonce i Joanie občas zašla na kus řeči – s náručí šeríku a miskou kuřecí polévky. Sousédé nakoukli aspoň do dveří, když šli okolo, aby se přesvědčili, jak se její stav zlepšuje.

V Hyattownu se nic nedalo utajit. Vanessa si byla jistá, že se jí dostalo přání brzkého uzdravení od všech dvou set třiceti tří obyvatel města.

Až na jednoho.

Ne, že by ji trápilo, že si Brady nenašel čas za ní zajít. Zamračeně si utáhla pásek u županu. Vlastně jsem ráda, že se mi vyhýbá, snažila se sama sebe přesvědčit. Rozhodně ani v nejmenším nestála o to, aby ji v jednom kuse upřeně pozoroval a díval se na ni tím svým vševědoucím pohledem. Nechtěla ho vidět. Vůbec o něj nestála.

Nesnáším, když ze sebe před někým musím dělat hlupáka, přemítala v duchu cestou do kuchyně. A přesně tak vypadala, když se z ničeho nic sesypala na Joanině dvoře a nechala se Bradym odnést do postele.

Žaludeční vřed. Bylo to samozřejmě úplně absurdní. Ale bezděčně si přitiskla ruku na žaludek.

Palčivá bolest, se kterou měla pocit, jako kdyby se snad už narodila, úplně zmizela. Ty tam byly probdělé noci, kdy ji každou

hodinu probudilo palčivé píchání v žaludku. Poslední dva dny spala jako nemluvně.

Je to pouhá shoda náhod, ujišťovala se Vanessa. Potřebovala si jen trochu odpočinout, nic víc. Nabitý program, který měla v uplynulých několika letech, by vyčerpal každého.

Dopřije si ještě další měsíc – nebo dva – zdejšího klidu a ticha – než se rozhodne, co podnikne dál se svou kariérou.

V kuchyňských dveřích se najednou zarazila. Netušila, že tam najde Lorettu. Upřímně řečeno úmyslně čekala, dokud neuslyší, jak se zavírají venkovní dveře, a teprve pak sešla dolů po schodech.

„Dobré jitro.“ Její matka, oblečená do jednoho ze svých elegantních kostýmů, se na ni zářivě usmála.

„Myslela jsem, že jsi už odešla.“

„Ne, běžela jsem jen nahoru k Lesterovi pro noviny.“ Ukázala na balíček, úhledně složený vedle prostřeného stolu. „Napadalo mě, že bys možná chtěla vědět, co se děje ve světě.“

„Děkuju.“ Vanessa nervózně zůstala stát na místě. Zlobila se na sebe, že je pořád hrozně nesvá, kdykoli Loretta udělá nějaké mateřské gesto. Byla jí vděčná za její ohleduplnost, ale uvědomovala si, že je to vděčnost hosta za pohostinnost hostitele. Proto se cítila provinile a vyčítala si v duchu, že má srdce z kamene. „Neměla ses tím zdržovat.“

„Mě to nezdrželo. Co kdyby ses posadila? Udělám ti čaj. Paní Hawbakerová ti poslala heřmáněk z vlastní zahrady.“

„Vážně nemusíš –“ Když se ozvalo hlasité zaklepání na dveře, Vanessa se zarazila. „Dojdu otevřít.“

Než to udělala, řekla si v duchu, že *nechce*, aby to byl Brady. A když se ukázalo, že je hostem nějaká žena, snažila se samu sebe přesvědčit, že není vůbec zklamaná.

„Vanesso.“ Brunetka, choulící se pod deštníkem, ze kterého kapala voda, se na ni usmála. „Asi si na mě nepamatujete. Jsem Nancy Snooksová – za svobodna McKennaová, sestra Joshe McKenna.“

„Nancy, pojd'te dál.“ Loretta spěchala ke dveřím. „Bože, venku leje jako z konve, vid'te?“

„Zdá se, že si letos nebudeme muset dělat se suchem žádné starosti. Nemůžu se zdržet.“ Zůstala stát na schodech a nervózně přešlapovala z nohy na nohu. „Slyšela jsem, že se Vanessa vrátila a dává hodiny klavíru. Mému chlapci Scottovi je teď osm let.“

Vanessa tušila, co bude následovat. „Ale já –“

„Annie Cramptonová je vámi doslova nadšená,“ řekla Nancy rychle. „Víte, její máma je moje druhá sestřenice. A když jsem to probrala s Billem – to je můj manžel – dohodli jsme se, že by lekce klavíru Scottovi opravdu prospěly. Nejvíc by nám vyhovovalo pondělí odpoledne, hned po škole – pokud nemáte v tu dobu jiného studenta.“

„Ne, nemám, protože –“

„To je báječné. Teta Violet říkala, že vám Annie platí deset dolarů. Je to tak?“

„Ano, ale –“

„Můžeme se přizpůsobit. Víte, pracuju jen na zkrácený úvazek v obchodě s krmivem. Scott tu bude přesně ve čtyři. Jsem moc ráda, že jste se zase vrátila, Vanesso. Ale teď už musím běžet. Jinak přijdu pozdě do práce.“

„Jeďte v tom dešti opatrně,“ vložila se mezi ně Loretta.

„Budu dávat pozor. A gratuluju vám, paní Sextonová. Doktor Tucker je nejlepší ze všech.“

„Ano, je.“ Když za ní Loretta zavřela dveře, měla co dělat, aby nahlas nevybuchla smíchy. „Milé děvče,“ podotkla pobaveně. „Celá teta. Violet.“

„Nepochybně.“

„Měla bych tě varovat.“ Loretta před ni postavila na stůl šálek s čajem. „Scott Snooks je pěkný uličník.“

„To si dovedu představit.“ Vanessa si dala hlavu do dlaní. „Kdybych byla už pořádně vzhůru, a ne takhle ospalá, nenechala bych se do takové pasti chytit.“

„Samozřejmě, že ne. Nemáš chuť na francouzský toast?“

„Nemusíš mi připravovat snídani,“ bránila se Vanessa. „Něco si udělám sama.“

„To není žádný problém,“ zamumlala Loretta a nalila mléko do misky. Celých dvanáct let byla nedobrovolně připravená o svou

mateřskou roli. Po ničem netoužila víc, než aby mohla svou dceru hýčkat a rozmazlovat.

Vanessa se zamračila do šálku s čajem. „Nechci tě zdržovat. Copak nemusíš jít do práce?“

Loretta rozbila vajíčko do mísy. „Když má člověk vlastní obchod nebo firmu, největší výhodou je, že je pánem svého času.“ Přidala špetku skořice, cukr a vanilku. „A potřebuješ pořádnou snídani. Ham říká, že se už zotavuješ, ale chce, abys přibrala aspoň tři kila.“

„Cože?“ Vanessa se málem udusila čajem. „Já nepotřebuju –“

Když se ozvalo další klepání na dveře, zhluboka si povzdychla.

„Tentokrát půjdu otevřít já,“ oznámila Loretta. „A kdyby to byl další starostlivý rodič, vyženu ho.“

Ale na prahu stál Brady. Byl bez deštníku, a tudíž úplně promočený. Z tmavých vlasů mu kapala na zem voda.

„Dobré jitro, Loretto.“ Mrkl na Vanessu. „Ahoj.“

Ta jen něco nesrozumitelného zamumlala a sklonila se nad šálkem vařícího čaje.

„Brady, to je ale překvapení.“ Loretta se od něj nechala políbit na tvář a pak za ním hned zavřela dveře.

„Už jsi snídal?“ zeptala se, když se vrátila zpátky ke kamnům, aby namočila chleba do vajíčkové směsi.

„Ještě ne.“ Nadechl se vůně z kuchyně. „Je to francouzský toast?“

„Bude za minutu. Sedni si a připravím ti talíř.“

Nenechal se pobízet dvakrát. Prohrábl si rukou mokré vlasy, až se voda rozstříkla všemi směry, a sedl si naproti Vanesse ke stolu. Vesele, přátelsky se na ni usmál a snažil se, aby si nevšimla, že si ji přitom pozorně prohlíží. Že už nemá kruhy pod očima ho potěšilo stejně, jako její vzpurný výraz.

„Krásný den, vid’?“ podotkl.

Vanessa zvedla hlavu a zadívala se na okno, po kterém stékaly kapky deště.

„Rozhodně.“

Brady se nenechal její strohou odpovědí odradit. Poposedl si na židli, aby si mohl povídat s Lorettou, která právě obracela tmavnoucí chleba na pánvi.

Celé dva dny se ani neukázal, pomyslela si Vanessa, a teď se najednou objeví u dveří a tváří se, jako by nic. Ani se jí nezeptal, jak se cítí.

Ne, že bych chtěla, aby mě někdo obskakoval,. připomněla si. Ale je to doktor – a byl to přece on, kdo přišel s tou směšnou diagnózou.

„Loretto.“ Když před něj postavila vrchovatý talíř opečeného chleba, doslova slintal blahem. „Můj otec je šťastný člověk.“

„Předpokládám, že být dobrou kuchařkou je prioritou, když si nějaký Tucker hledá manželku,“ podotkla Vanessa jízlivě.

Brady se jen usmál a pokapal si opečený chleba javorovým sirupem. „Není nikdy na škodu, když žena umí vařit.“

Vanessa cítila, jak to v ní začíná vřít hněvem. Ne proto, že neuměla vařit. Kvůli tomu rozhodně ne. Ale ten jeho hloupý, omezený postoj ji hrozně rozčiloval.

Než stačila vymyslet vhodnou a dostatečně jízlivou odpověď, Loretta před ni položila talíř.

„Tohle všechno nemůžu sníst.“

„Já ano,“ podotkl Brady a pustil se do vlastního jídla. „Co necháš, rád dojím.“

„Když je o vás dva postaráno, měla bych jít asi radši otevřít obchod. Van, v lednici zbyla spousta kuřecí polévky, kterou Joanie včera přinesla. Ohřej si ji k obědu v mikrovlnné troubě. Jestli bude pořád tak pršet, asi se vrátím domů dřív. Hodně štěstí se Scottem.“

„Díky.“

„Se Scottem?“ zeptal se Brady zvědavě, jakmile Loretta odešla. Vanessa si opřela lokty na stůl. „Radši se neptej.“

Brady si nalil kávu. „Chtěl jsem si s tebou promluvit o svatbě.“

„O svatbě?“ Vrhla na něj překvapený pohled. „Ano, jistě. O svatbě. Co je s ní?“

„Táta začal vyvíjet na Lorettu menší nátlak. Myslí si, že ji přemluví, aby přestala váhat a vzali se o víkend, na Svátek památky padlým.“

„Ale to je už příští týden.“

„A proč to odkládat?“ zopakoval Brady bezděčně otcova slova. „Mohli by aspoň z každoročního pikniku udělat svatební hostinu pro celé město.“

„Aha.“

Ale je to hrozně brzy, přemítala Vanessa zoufale. Ještě si ani nezvykla být zase se svou matkou, žít s ní v jednom domě, a teď... Ale já o tom rozhodovat nemůžu, připomněla si.

„Přestěhuji se pak asi do domu tvého otce, vid’?“

„Myslím, že to mají v plánu. Pohrávají si s myšlenkou, že by tenhle dům časem někomu pronajali. Vadilo by ti to?“

Soustředila se na krájení chleba. Jak by mohla vědět, jestli by jí to vadilo? Neměla ani čas zjistit, jestli je tohle ještě její domov nebo ne. „Ne, asi ne. Stěží můžou žít ve dvou domech zároveň.“

Ale Brady očividně poznal, co se jí honí hlavou, protože sám řekl: „Nedovedu si představit, že by Loretta tenhle dům prodala. Patří vaší rodině už celá léta.“

„Často mě napadlo, proč si ho pořád nechává.“

„Vyrostla tady, stejně jako ty.“ Znovu si lokl kávy. „Proč se jí nezeptáš, co s ním má v plánu?“

„Možná, že to udělám.“ Pokrčila nervózně rameny. „Není proč spěchat.“

Protože ji už dobře znal, změnil radši téma hovoru. „Chtěl jsem s tebou mluvit hlavně o svatebním daru. Očividně nebudou potřebovat žádný toastovač ani sadu porcelánu.“

„Ne.“ Vanessa se zamračila do talíře. „Asi ne.“

„Dlouho jsem o tom přemýšlel a něco mě napadlo. Zmínil jsem se o tom Joanie a ten nápad se jí taky zalíbil. Co kdybychom dali dohromady peníze a zařídili jim svatební cestu? Dva týdny v Cancúnu. Apartmá s výhledem na Karibik, tropické noci, písčiná pláž... V Mexiku ani jeden z nich nebyl. Myslím, že by byli nadšení.“

Vanessa se na něj znovu zadívala. Je to hezký nápad, usoudila v duchu.

„Mělo by to být překvapení?“

„Myslím, že by se nám to mohlo podařit. Táta se snaží zařídit, aby měl jeden týden volno. Můžu to ale sabotovat a tvrdit, že ho

nemůžu zastoupit na víc než pár dní. Obstarat letenky a rezervaci bude snadné. Ale pak jim budeme muset sbalit věci, aniž by si něčeho všimli.“

Vanessa se pobaveně usmála.

„Jestli má tvůj otec v očích pořád stejně zasněný výraz jako moje matka, myslím, že to zvládneme. Letenky bychom jim mohli dát na pikniku a pak je posadit do limuzíny. Je tady poblíž nějaká půjčovna?“

„Dalo by se to zařídit. Vidíš, to mě nenapadlo.“ Vytáhl z kapsy notýsek, aby si udělal poznámku.

„Obstaráme jim svatební apartmá,“ řekla Vanessa. Když zvedl hlavu a usmál se, pokrčila rameny. „Jestli se do toho pustíme, musíme to udělat jak se patří.“

„Souhlasím. Jedna limuzína, jedno svatební apartmá, dvě letenky do první třídy. Ještě něco?“

„Šampaňské. Jedna láhev v limuzíně, druhá v pokoji, až tam dorazí. A květiny. Máma má ráda gardénie.“ Najednou se zarazila. Nazvala poprvé Loretu svou *mámou*. A připadalo jí to najednou úplně přirozené. „Ona – mívala ráda gardénie,“ opravila se tiše.

„Fajn.“ Strčil notýsek zpátky do kapsy bundy. „Nenechala jsi mi ani sousto.“

Zadívala se na svůj prázdný talíř, úplně vyvedená z míry. „Já... měla jsem asi větší hlad, než jsem tušila.“

„To je dobré znamení. Takže žádný svíravý pocit?“

„Ne.“ Vanessa vstala a odnesla talíř do dřezu. „Žádná bolest?“

„Ne. A už jsem ti řekla předtím, že nejsi můj doktor.“

„Hm.“ Když se otočila, stál těsně za ní. „Budeme předstírat, že dneska zastupuju doktora Tuckera. A uděláme malou prohlídku.“ Než stačila uhnout stranou, přitiskl jí jemně prst k žaludku. „Bolí?“

„Ne, řekla jsem ti, že –“

Stiskl jí místo těsně pod hrudní kostí. Přivřela nepatrně oči.

„Tady je to ještě citlivé?“

„Trochu.“

Přikývl. Když se toho místa dotkl před dvěma dny, málem omdlela bolestí. „Vypadá to dobře. Za pár dní si budeš moct dát, na co budeš mít chuť.“

„Proboha, proč je každý, kdo sem přijde, doslova posedlý tím, co jím?“

„Protože jsi jedla málo. Což je s žaludečním vředem docela pochopitelné.“

„Já nemám žádný vřed,“ řekla vzdorně. „A mohl bys mě laskavě už pustit?“

„Hned – až zaplatíš.“ Než stačila cokoli namítnout nebo odpovědět, přitiskl jí majetnický rty na její sametově hebká ústa.

Pak si ji k sobě přitáhl blíž a Vanessa měla dojem, jako kdyby se jí zem začala ztrácet pod nohama. Zabořil jí prsty do vlasů a ústy hladově bloudil po jejím obličeji.

Voněla ránem a deštěm. Napadlo ho, jaké by to asi bylo milovat se s ní hned tady a teď, slyšet ji vzdychat rozkoší a šeptat jeho jméno. Přemýšlel, jak dlouho bude muset ještě čekat.

Zvedl hlavu, uchopil ji za bradu a zadíval se jí upřeně do očí. Spatřil v nich sám sebe. Úplně ztraceného v ní. S nekonečnou něhou, která aspoň trochu utišila její zběsile bušící srdce, se znovu dotkl jejích úst a jejich rty splynuly v dokonalém souznění.

„Vanesso –“

„Nic neříkej. Ještě ne.“

Věděla, že bude muset rozumně uvažovat, ale teď chtěla jen a jen cítit – aspoň chvíli.

Pohládl ji jemně po vlasech.

Vnímala hlasité bubnování deště do střechy, studené dlaždice pod bosýma nohama, ranní vůni kávy a skořice.

Ale touha, která se v ní probudila, nepolevovala. Ani zmatek a strach, který v ní naopak čím dál víc narůstal.

„Nevím, co dělat,“ řekla po dlouhém mlčení. „Od okamžiku, kdy jsem tě znovu spatřila, nedokážu vůbec rozumně uvažovat.“

Její slova jako by v něm zažehla nový oheň. Zvedl ruce a pevně ji uchopil za ramena. „Chci tě, Van. A vím, že ty chceš mě. Nejsme už děti.“

Ustoupila od něj tak daleko, jak jí to jeho ruce dovolily. „Není to pro mě snadné.“

Zkoumavě se na ni zadíval a snažil se vyznat ve svých vlastních citech. „Jestli chceš slyšet sliby –“

„Ne,“ řekla rychle. „Nechci nic, co nemůžu opětovat.“

Byl by jí slíbil všechno. Jen stěží se ovládl, aby si to vyznání nechal pro sebe. Připomněl si v duchu, že nesmí nic uspěchat. „Co mi můžeš dát ty?“

„Já nevím.“ Stiskla mu ruce a pak od něj ustoupila stranou. „Bože, Brady, připadá mi, jako kdyby se mi zdál nějaký sen.“

„Ale tohle je skutečnost, Van.“ Sotva se ubránil pokušení znovu ji obejmout. Ale věděl, že to, co mu řekl jeho otec, je pravda. Když člověk na něčem moc lpí a hodně o to usiluje, nakonec mu to většinou proklouzne mezi prsty. „A týká se nás dvou – tebe a mě.“

Upřeně se na něj zadívala. Do jeho temně modrých očí, orámovaných hustými řasami, na vlhké, rozčuchané vlasy. Bylo tak snadné vzpomenout si, proč ho milovala.

Uvědomila si, že se na tom citu ani za dlouhá léta vůbec nic nezměnilo. Ta láska v ní zůstala.

„Nebudu předstírat, že s tebou nechci být. Ale zároveň bych nejradši co nejrychleji utekla někam hodně daleko.“ Zhluboka si povzdychla. „Ale doufám, že bys mě brzy dohnal. UVědomuju si, že od té doby, co jsem se vrátila domů, jsem hrozně náladová. A ze všeho zmatená. Je to taky díky tomu, že jsem vůbec netušila, že tě tady najdu a probudí se ve mně znovu všechny ty dávné city. V tom je právě ten problém. Nevím, kolik z toho, co k tobě cítím, je jen ozvěnou minulosti, a co je skutečné.“

„Jsme teď jiní lidé, Van,“ podotkl tiše.

„Ano.“ Zadívala se na něj. „Když mi bylo šestnáct, šla bych s tebou bývala kamkoli, Brady. Představovala jsem si nás dva navždy spolu.“

„A teď?“ zeptal se opatrně.

„Teď už oba víme, že život není tak jednoduchý. Jsme jiní, Brady, máme jiný život, jiné sny. Měla jsem předtím problémy – oba jsme je měli. A já jsem je ještě nevyřešila.“ Zvedla ruce a zase je svěsila. „Nejsem si jistá, jestli je moudré znovu si s tebou něco začínat – mám na mysli fyzický vztah – dokud si sama neujasním, co vlastně chci.“

„Mezi námi vždycky šlo o mnohem víc než jen o sex, Vanesso. A ani teď tomu není jinak.“

Přikývla a na chvíli se odmlčela, aby se vzpamatovala z nového přívalu citů.

„To je jen další důvod, proč bychom nic neměli uspěchat. Nevím, co udělám dál se svým životem, s hudbou. Kdybych s tebou měla poměr, bylo by to pro nás oba jen ještě těžší, až budu odjíždět.“

Zděšení. Panika. Tyhle pocity už znal. Až znovu odjede, zlomí mu to srdce. Podruhé by to už nepřežil.

„Jestli po mně chceš, abych potlačil své city a odešel, neudělám to.“ Jediným rychlým pohybem si ji přitáhl zpátky k sobě. K čertu s tím, co je správné. „A nedovolím to ani tobě.“

Zachvěla se vzrušením, a taky strachy. V jeho očích spatřila stín toho kluka, kterého kdysi znala a milovala – lehkomyšlného, tvrdošíjného a neoblomného. Toho, kterému nikdy nedokázala odolat.

„Chci jen, abys mě nechal všechno si utřídit v hlavě.“ Když se choval takhle, oplatila mu to stejnou mincí. „Rozhodnutí je na mně, Brady,“ řekla a vytrhla se z jeho sevření. „Nenechám se do ničeho vtlačit, vyhrožovat ani svést. Věř mi, tohle všechno už znám.“

Oči mu vzplály hněvem. „Já nejsem jedním z těch tvých uhlazených milenců, Van. Nebudu na tebe dělat žádný nátlak, vyhrožovat, ani tě svádět. Až přijde čas, jednoduše si vezmu, co chci.“

Pohodila vzdorně hlavou. „Nevezmeš si nic, co ti sama nedám. Ty ani žádný jiný muž.“ Odstrčila ho stranou a prošla kolem něj ke kamnům. Tam se k němu prudce otočila, až se jí vlasy rozléty kolem obličeje.

„Chceš slyšet pravdu? Máš ji mít. Žádní milenci neexistují. Protože o ně nestojím. A jestli se rozhodnu, že nechci ani tebe, budeš se muset jednoduše přidat k dlouhé řadě těch zklamaných.“

Žádný milenec. Ještě než stačil tuhle informaci pořádně vstřebat, vmetla mu do tváře poslední urážku. Naježil se, udělal krok směrem k ní, ale nakonec si to rozmyslel a obrátil se ke dveřím. Ale když je otevřel, aby vyšel ven, uvědomil si, že přesně tohle Vanessa chce.

Takovou radost jí neudělám, abych ustoupil bez boje, pomyslel si v duchu.

„Nechtěla bys jít večer do kina?“

Nebyla by víc překvapená, ani kdyby jí navrhl výlet na Měsíc.
„Cože?“

„Chceš jít do kina?“ zopakoval znovu klidně.

„Proč?“

„Protože mám chuť na popcorn,“ odsekl. „Tak chceš nebo ne?“

„Já... ano,“ slyšela se, jak říká. „Fajn.“ A zabouchl za sebou dveře.

Život je jedna velká hádanka, usoudila Vanessa v duchu. A dělalo jí velké problémy složit jednotlivé díly skládačky dohromady.

Celý týden se nechala pohltit přípravami na nadcházející svatbu a hostinu. Zelný a bramborový salát, růže s dlouhými stonky, fotografové.

Byla si naprosto jistá, že je chyba snažit se zkoordinovat piknik pro celé město se svatebním obřadem v rodinném kruhu.

Ale byla v posledním týdnu tak zaměstnaná a z toho všeho zmatená, že si ani nevšimla, že se už dávno necítila tak dobře.

Skoro každý večer se sešla s Bradym. Chodili spolu do kina a na večere. Nebo na koncert. Stal se z něj tak báječný a zábavný společník, že začala uvažovat, jestli vzpomínka na vášnivé objetí a hněvivé hrozby ve zřešelé kuchyni nebyly jen pouhým snem.

Ale pokaždé, když ji doprovodil ke dveřím a políbil ji na rozloučenou, uvědomila si, že se skutečně snaží dopřát jí čas, aby si všechno promyslela. A zároveň si dává záležet na tom, aby měla *hodně* o čem uvažovat.

Večer před svatbou zůstala doma. Ale myslela na něj, i když s Loretou a Joanie pobíhaly sem tam po kuchyni a dělaly poslední drobné úpravy v obrovské záplavě připraveného jídla.

„Stejně mám dojem, že by tady chlapi měli být a pomáhat nám,“ zamumlala Joanie, když rukama tvarovala další plátek sekaného masa.

„Jen by se nám pletli do cesty,“ odpověděla jí Loretta. „Kromě toho jsem moc nervózní na to, abych se dneska bavila s Hamem.“

Joanie se rozesmála.

„Vedeš si skvěle. Táta je z toho všeho celý bez sebe. Když se dneska zastavil na farmě, třikrát mě požádal o kávu. A celou dobu přitom držel šálek v ruce.“ Loretta se usmála. „Těší mě, když vím,

že taky trpí.“ Zadívala se na kuchyňské hodiny – popáté za posledních pět minut. Je osm, pomyslela si. Za čtrnáct hodin budu vdaná. „Doufám, že nebude pršet.“

Vanessa, kterou všichni v tomhle ohledu považovali za nezkušeného amatéra, zvedla hlavu od práce. „Podle předpovědi má být slunečno a teplo.“

„Hm, ano.“ Loretta se zatvářila sklíčeně. „To jsi mi už říkala, vid’?“

„Jen padesátkrát.“

Její matka zamračeně vyhlédla ven z okna. „Kdyby přšelo, mohli bychom svatbu samozřejmě přesunout dovnitř. Ale byla by škoda, kdyby se pokazil piknik. Ham se na něj tak těší.“

„Neopovází se pršet,“ prohlásila Joanie a vzala budoucí nevěstě z rukou hamburger, na který mimochodem už dávno zapomněla. Nakonec to nevydržela a podotkla ledabyle: „Je smůla, že jste museli odložit svatební cestu.“

„Co se dá dělat,“ odpověděla Loretta s pokrčením ramen a vrátila se zpátky ke své práci. Nechtěla dát před ostatními najevo zklamání. „Ham by se nemohl na tak dlouho uvolnit z ordinace. Budu si na to muset zvyknout, když se chci stát manželkou doktora.“ Na chvíli se odmlčela, a pak najednou vyhrkla nervózně: „Neprší? Připadá mi, jako kdybych slyšela kapky bubnovat do střechy.“

„Ne,“ ujistily ji Vanessa s Joanie sborově.

Loretta si s povzdechem umyla ruce. „Mám asi z toho všeho už halucinace. Jsem v posledním týdnu celá popletená. Zrovna dneska ráno jsem nemohla najít svou modrou hedvábnou halenku.“

A někam jsem si zřejmě založila ty lněné kalhoty, které jsem si koupila minulý měsíc. A taky nové sandály a černé koktejlové šaty. Vůbec si nemůžu vzpomenout, kam jsem je dala.“

Když si Vanessa všimla, že se Joanie jen stěží ovládá, aby nevybuchla smíchy, vrhla na ni varovný pohled. „Určitě se nakonec najdou.“

„Cože? Ano... ano, samozřejmě. Opravdu venku neprší?“

Vanessa si dala rozčileně ruce v bok. „Mami, proboha, to není déšť. Nebude pršet. Jdi si dát horkou koupel.“ Když se Lorette

zaleskly v očích slzy, Vanessa rychle vyhrkla: „Promiň. Nechtěla jsem na tebe křičet.“

„Řekla jsi mi *mami*“ zašeptala Loretta dojatě. „Myslela jsem, že to slovo už nikdy neuslyším.“ Když jí začaly stékat slzy po tvářích, utekla ven z pokoje.

„Zatraceně.“ Vanessa si opřela ruce o pult. „Celý týden se snažím zachovat klid a udržet pořádek, a pokazím to večer před svatbou.“

„Nic jsi nepokazila.“ Joanie jí konejšivě položila ruku na rameno. „Nebudu tvrdit, že mi do toho nic není, protože jsme kamarádky a zítra se z nás stane jedna rodina. Sleduju vás dvě s Loretou, jak kolem sebe chodíte, už od chvíle, kdy ses vrátila. A vidím, jak se na tebe dívá, když jsi k ní obrácená zády nebo když odcházíš.“

„Nevím, jestli jí můžu dát to, co chce.“

„Mýlíš se,“ řekla Joanie tiše. „Můžeš. A hodně jsi jí toho už dala. Co kdybys teď šla nahoru a podívala se, jestli je v pořádku? Zavolám Bradymu a požádám ho, aby mi pomohl naložit všechno tohle jídlo a odvézt ho k tátovi.“

„Dobře.“

Vanessa šla pomalu nahoru po schodech a snažila se v duchu si připravit, co matce poví. Ale když uviděla Loretu sedět na posteli, ztratila najednou řeč.

„Promiň.“ Loretta si osušila kapesníkem uslzené oči. „Myslím, že jsem dneska z toho všeho už přecitlivělá.“

„Na to máš právo.“ Vanessa zůstala váhavě stát ve dveřích. „Chtěla bys být sama?“

„Ne.“ Loretta k ní natáhla ruku. „Posadíš se na chvíli?“

Vanessa přešla pokojem a sedla si vedle své matky na postel.

„Uvažovala jsem zrovna,“ začala Loretta, „jaká jsi byla, když jsi byla malá. Moc ti to slušelo. Víím, že to říkají o svých dětech všechny matky, ale u tebe to byla pravda. Byla jsi úžasně bystrá a měla jsi nádherné vlasy.“ Zvedla ruku a dotkla se jich. „Někdy jsem jen tak seděla u tvé postýlky a dívala se na tebe, jak spíš. Nemohla jsem uvěřit, že jsi skutečně moje. Vždycky jsem si přála mít hezký domov, plný dětí. Bylo to mé jediné přání a sen.“ Sklopila oči ke kapesníku, který mačkala v dlani. „Když ses mi narodila, byl to

nejšťastnější den mého života. Porozumíš mi líp, až budeš mít sama vlastní děti.“

„Já vím, že jsi mě milovala.“ Vanessa opatrně volila slova. „Právě proto je to tak složité. Ale myslím, že teď není vhodná doba mluvit o těchhle věcech.“

„Asi ne.“ Loretta si nebyla jistá, jestli vůbec někdy najde odvahu všechno své dceři vysvětlit. Mohla by ji tím od sebe znovu zapudit – právě teď, když jí začíná znovu otvírat své srdce. „Chci jen, abys věděla, že ti rozumím, že se mi snažíš odpustit. Moc to pro mě znamená.“ Vzala svou dceru za ruku a pevně ji stiskla. „Miluju tě teď ještě víc, než tenkrát, když mi tě vložili jako maličkou do náruče. A ať půjdeš kamkoli a uděláš cokoli, zůstane to tak už navždy.“

„Já tě taky miluju.“ Vanessa si přitiskla jejich spojené ruce na chvíli k tváři. „Vždycky jsem tě milovala.“ A právě to bolelo nejvíc.

Vstala z postele a povzbudivě se na svou matku usmála. „Myslím, že by ses měla trochu prospat. Chceš přece zítra vypadat co nejlíp, vid’?“

„Ano. Dobrou noc, Van.“

„Dobrou noc.“ Vanessa za sebou tiše zavřela dveře.

OSMÁ KAPITOLA

Vanessu probudilo hlasité zařinčení na okno. Otevřela ospale oči. Prší? napadlo ji a pokoušela se vzpomenout, proč je tak důležité, aby zrovna dneska bylo hezky.

Svatba, došlo jí najednou a posadila se na posteli. Zjistila, že je celý pokoj zalitý sluncem. Jeho paprsky sahaly dovnitř pootevřeným oknem jako dlouhé, zlaté prsty. Ale řinčení se ozvalo znovu.

To je kamení! uvědomila si konečně a vyskočila z postele. Rozběhla se k oknu a otevřela ho dokořán.

Stál dole na dvoře, oblečený do vytahané mikiny, džin a tenisek a v ruce měl hrst kamení.

„To je dost,“ zašeptal na ni Brady nahoru. „Házím ti kamení do okna už nejmíň deset minut.“

Vanessa si opřela loket o římsu a položila si bradu do dlaní.
„Proč?“

„Abych tě probudil.“

„Slyšel jsi někdy, že existuje telefon?“

„Nechtěl jsem vzbudit tvou matku.“ Vanessa hlasitě zívla. „Kolik je hodin?“

„Bylo šest.“

Ohlédl se a všiml si, že se Kong hrabe v záhonu s maceškami.
Tiše na něj zapískal, aby ho přivolal zpátky.

Ted' stáli oba vedle sebe a dívali se na ni. „Tak přijdeš dolů?“

Usmála se. „Líbí se mi dívat se na vás odsud shora.“

„Máš deset minut. Pak se zkusím přesvědčit, jestli ještě umím vyšplhat nahoru po okapu.“

„To je těžké rozhodování.“ Se smíchem zavřela okno.

Ani ne za deset minut se vykradla ven zadními dveřmi – v nejstarších džínách, které doma našla, a vytahaném svetru. Když uviděla Joanie, Jacka a Laru, její představa o romantické schůzce ve dvou se rázem rozplynula.

„Co se děje?“ zeptala se věcně.

„Děláme výzdobu.“ Brady zvedl ze země lepenkovou krabici a vrazil jí ji do rukou. „Krepový papír, balónky, svatební zvonky. Řekli jsme si, že tady všechno uděláme jen diskrétně a elegantně na obřad, a pak půjdeme dolů k tátovi připravit piknik.“

„Další překvapení.“ Měla dojem, že ta krabice váží snad tunu.
„Kde začneme?“

Při práci si mezi sebou šeptali, potichu se smáli a přeli se o to, jak co nejlíp omotat vzrostlý javor krepovým papírem. Bradyho představa diskrétnosti spočívala v zavěšení půl tuctu papírových zvonečků a balónků do větví.

Ále Vanessa nic neříkala, dokud se nepřesunuli k Tuckerovým.

„Bude to svatební hostina, a ne cirkus,“ připomněla Bradymu.
Ten mezitím už vyšplhal na starý platan a pohazoval kolem sebe po větvích proužky krepu.

„Bude to oslava,“ odpověděl klidně. „Připomíná mi to, když jsme zdobili každý Halloween vrbu starého pana Taggerta. Podej mi ještě trochu růžové.“

I když měla Vanessa na celou výzdobu jiný názor, poslechla ho. „Vypadá to, jako kdyby si tu hrál nějaký pětiletý kluk.“

„Nerozumíš umění,“ odsekl trochu dotčeně.

Vanessa si jen pro sebe něco zamumlala a otočila se. Všimla si, že Jack už vylezl na střechu a upevňuje podél okapu balónky. Lara seděla na dece s hromadou plastických kostek a Kong jí ochotně dělal společnost. Joanie uvazovala poslední zvonky k mřížce, po které se pnula vinná réva.

Výsledek jejich úsilí neměl nic společného s elegancí, a rozhodně se nedal nazvat uměleckým dílem. Bylo to jedním slovem příšerné.

„Všichni jste se zbláznili,“ usoudila Vanessa, když Brady seskočil ze stromu na zem. „Co tu ještě chybí? Zaklínač hadů?“

Sáhl do krabice a vyndal z ní roli bílého a růžového papíru. „Toho sice asi neseženeme, ale tohle nám ještě zbylo.“

Vanessa se na chvíli zamyslela a pak se usmála. „Dej mi to.“ S krepovým papírem v ruce se rozběhla k domu.

„Pojď sem,“ zamávala na Bradyho. „Vyzvedni mě nahoru.“

„Cože?“

„Potřebuju se ti postavit na ramena.“ Stoupla si za něj, vyskočila nahoru a objala ho nohama kolem pasu. „Zkus se nehýbat,“ řekla a začala se pomalu narovnávat.

Snažil se nevnímat její štíhlá stehna a útlé kotníky.

„Teď mi podej obě role.“

Udělal, oč ho požádala. „Líbí se mi tvoje kolena,“ podotkl a do jednoho ji štípl.

„Představ si, jako kdybys byl žebřík.“ Upevnila kus krepového papíru k okapu. „Pomalu ustupuj dozadu. Já budu přitom papír svíjet do ruličky.“

„Kam mám jít?“

„Zpátky na dvůr – k té obludě, která kdysi bývala platanem.“

Pomalu začal couvat. Pokoušel se přitom držet rovnováhu a zároveň dávat pozor, aby se mu do cesty nepřípletl pes – nebo jeho malá neteř. „Co to děláš?“

„Výzdobu.“ Spletla proužky růžového a bílého krepu dohromady.
„Nevraz do stromu.“

Když se dostali až k němu, naklonila se dopředu. „Musím dosáhnout tady na tu větev. Fajn, hotovo.“

„A co teď?“

„Teď natáhneme další od stromu k druhé straně domu. Drž rovnováhu,“ napomenula ho. Naklonila se a podívala se na něj.
„Tomuhle *já říkám* umělecké dílo.“

Když byli hotovi a nezbyl už jediný kousek papíru, dala si ruce v bok a zkoumavě se zadívala na výsledek. „Je to hezké,“ usoudila.
„Moc hezké – až na ten ověšený platan.“

„To je pro změnu *moje* umělecké dílo,“ ohradil se. „Plné symbolismu.“

„Vypadá jako vrba pana Taggerta o Halloweenu,“ podotkla Joanie, která k nim mezitím došla s Larou v náručí. „Stačí jeden pohled a člověk hned uhodne, kdo ji každý rok omotával toaletním papírem.“

Usmála se pobaveně na Vanessu, která ještě pořád seděla na Bradyho ramenech. „Měli bychom už radši běžet. Do začátku té slávy zbývají jen dvě hodiny.“

Píchla Bradyho prstem do hrudníku. „Než se vrátíme, postarej se o tátu.“

„Nechystá se nikam jít.“

„S tím si starosti nedělám. Ale je tak nervózní, že si možná sváže tkaničky dohromady, až si bude obouvat boty.“

„Nebo si je zapomene vzít úplně,“ dodal Jack, vzal Joanie za ruku a vedl ji pryč. „Nebo by si mohl vzít boty a zapomenout na kalhoty – a jen kvůli tomu, že tady stojíš a děláš si kvůli tomu starosti, místo abys se šla domů převléknout a vrátila se ho tam sekýrovat.“

„Já nikoho nesekýruju,“ řekla se smíchem, když ji začal táhnout nemilosrdně pryč. „A Brady, nezapomeň zkontrolovat, jestli má paní Learyová připravený dort. A –“ Jack jí přitiskl ruku na pusu a rázně ji umlčel.

Když odešli, Brady otočil hlavu a zadíval se nahoru na Vanessu.
„Chceš svézt domů?“

„Samozřejmě.“

Odnesl ji přes dvůr.

„Nepřibrala jsi?“ zeptal se najednou. Všiml si, že jí džíny nejsou už tak volné jako dřív.

„Řídím se nařízením doktora.“ Zatahala ho za vlasy. „Tak si příště dávej pozor, co mi radíš.“

„Byla to čistě profesionální otázka. Co kdybych tě prohlédl?“ Pobaveně se na ni zadíval.

„Dávej pozor na –“ V poslední chvíli se přikrčila, takže jí prádelní šňůra sklouzla po hlavě. „Měl jsi ji obejít.“

„Hm, ale teď aspoň cítím, jak ti voní vlasy.“

Než se stačila znovu narovnat, políbil ji. „Uděláš mi snídani?“

„Ne.“

„Tak aspoň kávu?“

„Ne.“

„Ani instantní?“

„Ne.“ Se smíchem slezla z jeho zad zpátky na zem. „Dám si pořádnou horkou sprchu a pak strávím aspoň hodinu paráděním.“

Přitáhl si ji k sobě, i když se pes usilovně snažil vtěsnat mezi ně. „Vypadáš moc hezky už teď.“

„Ale může to být ještě lepší.“

„Vážně?“ Uchopil její obličej do dlaní a upřeně jí pohlédl do očí. „Nechceš se u mě po pikniku zastavit a pomoci mi vybrat barvu omítky?“

Stoupla si na špičky a impulzivně ho políbila. „Dám ti vědět,“ odpověděla a rozběhla se domů.

Lorettina nervozita jako kdyby se najednou přenesla na její dceru.

Zatímco se nevěsta v klidu oblékala, Vanessa pořád dokola kontrolovala květinovou výzdobu a láhve se šampaňským, připravené venku na první rodinný přípitek. Pak začala přecházet od jednoho okna ke druhému a vyhlížela fotografa.

„Měl tu být už před deseti minutami,“ řekla, když uslyšela Lorettu scházet dolů po schodech. „Tušila jsem, že je chyba najmout si švagra vnuka paní Driscollové. Nechápu proč –“ Otočila se, a když spatřila svou matku, na okamžik úplně ztratila řeč.

„Páni, tobě to ale sluší.“

Loretta měla na sobě světle zelené hedvábné šaty, lemované úzkým proužkem krajky. Byly jednoduše střižené a neuvěřitelně elegantní. Zase jednou se potvrdilo staré pravidlo, že v jednoduchosti je krása. Jediným doplňkem byl malý klobouček ve stejné barvě, který si Loretta přikoupila na poslední chvíli.

„Myslíš, že se ke mně hodí?“ zeptala se teď ustaraně a dotkla se krempy. „Je to jen malá, neformální svatba.“

„Neměj strach. Nikdy jsi nevypadala líp, věř mi.“

„A taky se tak cítím,“ podotkla Loretta s úsměvem. Doslova celá zářila – jako každá správná nevěsta. „Nevím, co se to se mnou včera večer dělo. Dneska je mi báječně. Jsem moc šťastná.“ Rychle zavrtěla hlavou. „Nechci brečet. Strávila jsem tolik času líčením.“

„Nebudeš brečet,“ ujistila ji Vanessa rozhodně. „Ten fotograf – díkybohu, právě přijel. Já –počkej. Máš všechno?“

„Jak to myslíš?“

„Něco starého a nového?“

„Bože, na to jsem úplně zapomněla.“ Loretta začala v duchu horečně přemýšlet. „Tyhle šaty jsou nové. A perly jsou po mamince, a předtím patřily babičce, takže jsou staré.“ Dotkla se náhrdelníku.

„Dobře. A něco modrého?“ Vanessa si rychle snažila vybavit, co všechno má nevěsta podle pověry mít, aby ji potkalo štěstí.

Loretta se začervenala. „Ano, pod šaty. Na spodničce jsou malé modré mašličky. Asi si myslíš, že jsem blázen, když jsem si koupila drahé prádlo, vid’?“

„Ne, kdepak.“ Vanessa se dotkla matčiny ruky a překvapeně si uvědomila, že by ji moc ráda objala. Ale místo toho ustoupila o krok stranou. „A ještě něco vypůjčeného.“

„Já nevím, ale –“

„Tady máš.“ Vanessa si odepnula z ruky úzký zlatý náramek. „Vezmi si ho a budeš připravená.“

Vyhlédla znovu z okna. „Už jde doktor Tucker a ostatní.“ Se smíchem jim zamávala. „Vypadají jako průvod. Jdi do hudebního salonu a počkej tam, dokud je nevyženu ven.“

„Van.“ Loretta ještě pořád stála nehybně na místě a v ruce držela náramek. „Děkuji ti.“

Vanessa počkala, dokud matka neodešla, a teprve pak otevřela dveře.

Uvnitř okamžitě zavládl všeobecný chaos. Joanie se začala přít s Bradym, jak by se měly přišpendlit do knoflíkové dírky kytičky. Jack obvinil svou ženu, že mu uvázala kravatu tak těsně, že nemůže skoro ani dýchat, natož mluvit. Ham začal nervózně přecházet sem tam po domě, dokud se Vanesse nepodařilo vystrčit ho ven.

„Ty jsi s sebou přivedl psa?“ zeptala se Vanessa udiveně a zadívala se na Konga, jehož obojek mimochodem zdobil červený karafiát.

„Patří přece do rodiny,“ prohlásil Brady. „Nemohl jsem se dotknout jeho citů.“

„Neměl bys mu dát aspoň vodítko?“ navrhla.

„Neurážej ho.“

„Očichává reverendu Taylorovi boty.“

„S trochou štěstí reverendovi nic víc neudělá.“ Vanessa se pobaveně usmála, ale nic už neřekla. Brady po ní sklouzl pohledem od hlavy až k patě a řekl: „Měla jsi pravdu.“

„V čem?“

„Že můžeš vypadat ještě líp.“

Měla na sobě tenké letní šaty se širokou sukní, s pestrým květinovým vzorem. Přiléhavý živůtek byl tmavě modrý, se širokým výstřihem, díky kterému nádherně vynikla křivka jejích ramen. Kolem krku měla připnutý zlatý řetízek, doplněný drobnými náušnicemi. Náramek předtím půjčila Lorettě.

„Ty taky.“ Bezděčně zvedla ruku, aby mu narovнала uzel na tmavě modré kravatě, kterou si vzal do světle bezového obleku. „Myslím, že jsme všichni připravení.“

„Něco nám ještě chybí.“

Rozhlédla se rychle kolem sebe. Košíky s květinami byly na svém místě. Joanie oprašovala otcí z rukávu neviditelná smítka prachu, zatímco reverend Taylor se rozplýval nad Larou a snažil se přitom obloukem vyhnout Kongovi. Papírové svatební zvonky se houpaly ve větru.

„Co chybí?“

„Nevěsta.“

„Proboha, já jsem na ni úplně zapomněla. Hned ji přivedu.“

Vanessa se otočila a rozběhla se dovnitř. Loretta našla v hudebním salonu sedět na stoličce u piana.

„Jsi připravená?“

Loretta se několikrát zhluboka nadechla, aby se aspoň trochu uklidnila. „Ano.“ Vstala a prošla domem.

Ale u zadních dveří se zastavila a vzala Vanessu za ruku. Spolu pak zamířily přes trávník k ostatním. S každým dalším krok se Ham víc a víc usmíval a matčina ruka se mívá a mívá chvěla.

Zastavily se před pastorem. Vanessa pustila matku, ustoupila stranou a vzala za ruku Bradyho.

„Drazí snoubenci...“ začal pastor.

A Vanessa se dívala na svou matku, jak se vdává ve stínu javoru, ozdobeného papírovými svatebními zvonky.

„Můžete políbit nevěstu,“ řekl kněz.

Ze sousedních dvorů, kde se mezitím už shromáždila spousta lidí, se ozval hlasitý jásot. Ham si přitiskl Loretta k sobě a dlouze, pořádně ji políbil. Ozvalo se cvaknutí fotoaparátu a další křik a jásot.

„Dobrá práce,“ podotkl Brady, když otce objal. Vanessa se otočila, aby pogratalovala své matce. „Hodně štěstí, paní Tuckerová.“

„Van.“

„Ještě žádné slzy. Musíme udělat spoustu fotografií.“

Joanie se k nim oběma radostně vrhla. „Jsem tak šťastná.“ Vzala Laru z Jackovy náruče. „Dej babičce pusu.“

„Babičce,“ zašeptala Loretta a s usazenými očima si od ní holčičku vzala, aby ji pochovala. „Jsem teď tvoje *babička*.“

Brady položil Vanesse ruku kolem ramen. „Jak se cítíš, teto Van?“

„Zmateně a užasle.“ Usmála se na něj a švagr vnuka paní Driscollové udělal další snímek. „Půjdeme nalít šampaňské.“

O dvě hodiny později byla na dvoře Tuckerových a nesla tác plný hamburgerů ke grilu.

„Myslela jsem, že tuhle poctu mívá vřdycky tvůj otec,“ řekla Bradymu.

„Letos předal vařečku mně.“ Svlékl si už sako, vyhrnul rukávy a sundal kravatu. Na grilu syčelo maso a kouřilo se z něj. Brady zkušeně obrátil několik plátků.

„Děláš to moc dobře.“

„Měla bys mě vidět se skalpelem v ruce.“

„Díky, ale to si nechám klidně ujit.“ Uhnula stranou, aby ji neporazily dvě honící se děti. „Piknik je přesně takový, jak jsem jsi ho pamatovala. Plno lidí, hluk a zmatek.“

Lidmi se to hemžilo doslova všude – na dvoře, v domě, dokonce i venku na chodníku. Někteří seděli u dlouhých stolů nebo na trávě. Malé děti šly z ruky do ruky. Ti starší se posadili ve stínu stromů, odháněli dotěrné mouchy, povídali si a vzpomínali na staré časy. Mládež pobíhala na sluníčku.

Někdo přinesl velké přenosné stereo. Hudba se linula ze vzdáleného rohu dvora, kde se shromáždila skupinka teenagerů.

„Před pár lety jsme byli taky mezi nimi,“ poznamenal Brady.

„Chceš tím říct, že jsi už příliš starý na to, abys tam flirtoval s děvčaty a tancoval rokenrol?“

„Ne. Ale myslí si to ostatní. Teď jsem *doktor* Tucker – a to ze mě automaticky dělá dospělého.“ Nabodl párek na rožeň. „K čertu s tím být dospělý.“

„A vážený a úctyhodný,“ dodala, když párek vložil do rozkrojené housky a postříkal ho hořčicí.

„A být za vzor mladší generaci. Řekni A,“ vyzval ji, a když to udělala, strčil jí párek do pusy.

V sebeobraně si kousla. „A zachovávat patřičné dekorum.“

„Přesně tak. Máš na puse hořčici. Tady.“ Než si ji stačila setřít, chytil ji za ruku. „Postarám se o to.“ Sklonil se a přejel jí špičkou jazyka po koutku úst. „Moc dobré,“ usoudil a kousl ji škádlivě do rtu.

„Spálí se ti hamburgery,“ zamumlala.

„Mlč. Dávám příklad mladší generaci.“ A znovu ji políbil, tentokrát mnohem vášnivěji. Úplně zapomněla, že jsou mezi lidmi. A on taky.

Když ji konečně pustil, úplně se jí zatočila hlava a chvíli vůbec nemohla promluvit.

„Přesně jako za starých časů,“ vykřikl někdo.

„Ještě lepší,“ podotkl Brady tiše a chtěl si ji znovu přitáhnout k sobě, ale někdo mu zaklepal na rameno.

„Nech to děvče na pokoji a chovej se slušně, Brady Tuckere.“ Violet Driscollová nad nimi zavrtěla hlavou. „Máš tu spoustu hladových lidí. Jestli se s ní chceš muchlovat, budeš to muset odložit na později.“

„Ano, madam.“

„Nikdy neměl ani špetku rozumu.“ Mrkla spiklenecky na Vanessa, která začala couvat do stínu. „Ale stejně mu to zatraceně sluší.“

„Má pravdu.“

Vanessa si odhrnula vlasy z čela.

„Že mi to sluší?“

„Ne, že jsi nikdy neměl rozum.“

„Hej!“ zavolal za ní. „Kam jdeš?“

Vanessa se na něj pobaveně ohlédla přes rameno a šla dál.

Jako za starých časů, pomyslela si, když se zastavila, aby si popovídala s kamarády ze střední školy, a dívala se na děti, jak se honí po trávníku, křičí a hltají jídlo. V obličejích všichni zestárli, narodila se spousta dětí, ale nálada zůstala stejná.

Vonělo to tu dobrým jídlem a všude zněl veselý smích. Ze vzdáleného konce dvora k ní dolehly hlasy několika sousedů, kteří si sdělovali nejčerstvější zahradnické typy a plány na léto. Na záhonech se už objevila poupata růží.

Když za ní Brady za chvíli přišel, seděla Vanessa na trávě s Larou.

„Co děláš?“

„Hraju si se svou neteří.“ Obě zvedly hlavu a usmály se na něj.

A v jeho nitru jako by se najednou něco pohnulo. Něco rychlého a nečekaného. A zároveň nevyhnutelného, uvědomil si překvapeně.

Díval se na ni, jak se na něj usmívá, s dětskou hlavičkou na rameni, a vlasy se jí lesknou v paprscích slunce. Jak by mohl tušit, že skoro celý život čekal právě na tenhle okamžik? Ale to dítě by mělo být moje, napadlo ho. Vanessa a to dítě.

„Děje se něco?“ zeptala se.

„Ne.“ Několikrát se zhluboka nadechl, aby se vzpamatoval.

„Proč?“

„Tak upřeně ses na mě díval.“

Sedl si vedle ní a dotkl se rukou jejích vlasů. „Ještě pořád jsem do tebe zamilovaný, Vanesso. A nevím, co s tím mám dělat.“

Podívala se na něj, ale nedokázala ze sebe vypravit jediné slovo. I kdyby se dovedla vyznat v té obrovské změti citů, které v ní jeho vyznání vyvolalo, neuměla by je vyjádřit. Teď už před sebou neměla osmnáctiletého kluka. Byl to dospělý muž a to, o čem mluvil, řekl záměrně.

A teď čekal na ni, co udělá a jak zareaguje. Jestli ho obejmě nebo vstane a odejde. Ale nedokázala se vůbec pohnout.

Lara jí poskočila na klíně a svým hlasitým vypísknutím prolomila napjaté ticho. „Brady, já –“

„Tady jste.“ Joanie se posadila vedle nich. „Páni,“ řekla, když vycítila, jak to mezi nimi jiskří. „Omlouvám se. Přišla jsem asi nevhod.“

„Běž pryč, Joanie,“ řekl jí Brady. „A hodně daleko.“

„Už jdu, když jsi mě o to tak hezky požádal, ale přijela limuzína. Lidi se už začínají kolem ní srocovat. Mám dojem, že je nejvyšší čas vyprovodit novomanžele.“

„Máš pravdu.“ Vanessa vstala z trávy, s malou Larou v náručí, jako kdyby ji chtěla použít místo ochranného štítu. „Nechceme přece, aby zmeškali letadlo.“ Konečně sebrala odvalu a podívala se znovu na Bradyho. „Máš letenky?“

„Ano, mám.“ Než kolem něj stačila proklouznout pryč, chytil ji za bradu. „Ta záležitost mezi námi zůstala nedokončená, Van.“

„Já vím.“ Byla ráda, že její hlas zní docela klidně, i když se v nitru celá chvěla. „Jak řekla Joanie, špatně jsme si to načasovali.“ S Larou v náručí běžela najít svou matku.

„Co tady dělá ta limuzína?“ zeptal se Ham, když mu Joanie začala stahovat dolů vyhrnuté rukávy. „Umřel někdo?“

„Kdepak.“ Joanie mu zapnula knoflíček u manžety. „Pojedeš se svou novomanželkou na malý výlet.“

„Na výlet?“ zopakovala Loretta, když jí Vanessa podala kabelku.

„Když novomanželé jedou na výlet,“ vysvětlil Brady, „říká se tomu svatební cesta.“

„Ale já mám na celý příští týden objednané pacienty.“

„Ne, nemáš.“

Brady s Jackem vzali za ruku Hama, Vanessa s Joanie Loretta a vyvedli zmatenou nevěstu se ženichem před dům.

„Můj bože.“ Na nic jiného se Loretta nezmohla, když uviděla na ulici stát nablýskanou bílou limuzínu.

„Letadlo vám odlétá v šest.“ Brady vytáhl z kapsy obálku a podal ji otci. „Vaya noc Dios.“

„Co to má všechno znamenat?“ zeptal se Ham zmateně. Vanessa si pobaveně všimla, že k nárazníkům jsou už přivázané staré boty a plechovky. „Moje práce –“

„Všechno je zařízené. Zastoupím tě.“ Brady poplácal Hama po zádech. „Uvidíme se za pár týdnů.“

„Cože?“ Zvedl tázavě obočí. „Kam k čertu pojedeme?“

„Na jih,“ vložila se mezi ně Joanie a dala svému otci pusu. „Nepij vodu.“

„Do Mexika?“ vyhrkla Loretta ohromeně. „Pojedeme do Mexika? Ale jak můžeme – co můj obchod? A nemáme ani zavazadla.“

„Obchod je zavřený,“ řekla jí Vanessa. „A zavazadlo máš ve voze.“ Políbila Loretta na tvář. „Užij si to.“

„Ve voze?“ vyhrkla zmateně, ale pak se najednou usmála. „Moji modrou hedvábnou halenku?“

„Kromě jiného.“

„Ty jsi tohle všechno zařídila. Vlastně vy všichni.“ I přesto, že neodbytný fotograf dělal další a další snímky, Loretta začala plakat dojetím.

„Přiznáváme se.“ Brady ji s úsměvem objal. „Sbohem, mami.“

„Vy jste ale horda uličníků.“ Ham si musel vytáhnout ze saka kapesník. „Loretto, myslím, že nám nezbývá nic jiného, než jet na svatební cestu.“

„Pokud nezmeškáte letadlo,“ podotkla Joanie ustaraně a začala je strkat k limuzíně. „Nesed'te moc dlouho na sluníčku. Tam dole je mnohem silnější. A kdykoli budete něco kupovat, nezapomeňte nejdřív smlouvat. Peníze si můžete vyměnit v hotelu – máte v kufru konverzační příručku a kapesní slovník. A kdybyste potřebovali –“

„Rozluč se, Joanie,“ umlčel ji Jack rázně.

Utřela si uslzené oči.

„Sbohem. Zamávej, Laro.“

„Bože, Hame. Moje gardénie.“ Loretta se znovu rozbřečela.

Za hlasitého jásotu celého města se limuzína dala pomalu do pohybu. I když za chvíli zmizela za rohem ulice, ještě dlouho bylo slyšet řinčení plechovek, zavěšených na nárazníku.

„Odjeli,“ zašeptala Joanie a zabořila obličej Jackovi do ramene. Pohladil ji po vlasech.

„To je v pořádku, miláčku. Děti musí jednou opustit rodné hnízdo. Pojď, dám ti trochu bramborového salátu.“ Usmál se na Bradyho a odvedl svou ženu pryč.

Vanessa si hlasitě odkašlala. „Byla to docela výprava.“

„Chtěl bych s tebou mluvit. Můžeme jet k tobě nebo ke mně.“

„Myslím, že bychom měli počkat, dokud –“

„Už jsme čekali dost dlouho.“

Vanessa se nervózně rozhlédla kolem sebe. Jak to, že tak rychle zůstali zase sami? „Máš tu přece hosty.“

„Jsem si jistý, že nás nikdo nebude postrádat.“ Položil jí ruku na rameno a obrátil ji směrem ke svému autu.

„Doktore Tuckere! Doktore Tuckere!“ Annie Cramptonová vyběhla zpoza rohu domu. „Pojďte rychle! Něco je s mým dědečkem!“

Než stačila Vanessa dojít na dvůr, Brady už klečel vedle starého pána a rozepínal mu límeček u košile.

„Bolest,“ zašeptal stařík. „V hrudníku... nemůžu dýchat.“

„Našla jsem tátovu brašnu,“ řekla Joanie a podala ji Bradymu. „Sanitka už jede.“

Brady přikývl. „Jen klid, pane Bensone.“ Vyndal ven malou lahvičku a injekční stříkačku. „Chci, abyste zůstal v klidu.“ Při práci nepřestával mluvit a snažil se starého pána uklidnit. „Joanie, sežeň jeho kartu,“ obrátil se na svou sestru.

Vanessa objala Annie konejšivě kolem ramen. „Pojď, Annie.“

„Dědeček umře?“

„Doktor Tucker se o něj postará. Je to moc dobrý doktor.“

„Stará se i o mou mámu.“ Popotáhla nosem a utřela si uslzené oči. „Pomůže jí, až se bude miminko hlásit na svět. Ale dědeček je

moc starý. On upadl. Najednou vypadal hrozně divně a pak upadl na zem.“

„Doktor Tucker tady naštěstí zrovna byl.“ Vanessa pohladila Annie po vlasech. „Kdyby tvůj dědeček onemocněl, nemohl si k tomu vybrat lepší místo. Až mu bude líp, můžeš mu zahrát svou novou písničku.“

„Myslíte tu od Madonny?“

„Přesně tak.“ Z dálky k nim dolehlo houkání sanitky. „Už jedou. Odvezou ho do nemocnice.“

„Pojede doktor Tucker s ním?“

„Určitě.“

Vanessa se dívala, jak obsluha vyběhla ven s nosítky. Brady s nimi rychle promluvil a dal jim pár instrukcí. Viděla ho, jak dává matce Annie konejšivě ruku na rameno a ona k němu vzhlíží s důvěrou a slzami v očích. Když Brady vykročil za nosítky, Vanessa Annie stiskla ruku.

„Co kdyby sis na chvíli sedla k mamince? Bude z toho všeho vyděšená.“

Vanessa moc dobře věděla, jak jí asi teď je. Vzpomněla si na strach a zoufalství, které ji zaplavily, když odvezli jejího vlastního otce. Otočila se a spěchala za Bradym.

„Brady.“ Věděla, že ho nemůže zdržovat. Když se k ní obrátil, v očích měl ustaraný, soustředěný a netrpělivý výraz. „Prosím tě, dej mi vědět, jak – co se děje.“

Mlčky přikývl a nastoupil dozadu do sanitky za svým pacientem.

Byla už skoro půlnoc, když Brady zastavil před svým domem. Na nebi svítil měsíc a bylo poseté snad milionem hvězd. Zůstal chvíli sedět v autě a snažil se uvolnit jeden po druhém napjaté svaly. Za staženými okny slyšel hučet vítr v korunách stromů.

Cestou domů na něj konečně dopadla únava z osmnáctihodinového pracovního dne. Byl vděčný Jackovi, že mu odvezl auto k nemocnici. Kdyby ho tam neměl, asi by se natáhl rovnou v hale.

Ale teď netoužil po ničem jiném, než aby si mohl své unavené tělo naložit do vany s horkou vodou a pořádně si loknout studeného piva.

V přízemí se svítilo. Byl rád, že zapomněl zhasnout. Připadalo mu daleko míň skličující, když se člověk vrací do prázdného domu, kde svítí světlo.

Cestou domů zajel do města a zastavil se u Vanessy. Ale v jejím domě byla všude tma.

Asi je to tak lepší, pomyslel si teď. Byl unavený a nervózní. Rozhodně neměl náladu na trpělivý, rozumný rozhovor. A možná, že neuškodí, když jí dopřeje trochu času, aby se vyrovnala s tím, že je do ní ještě pořád zamilovaný stejně jako kdysi.

A nebo je to naopak chyba? S rukou na klice dveří zaváhal. Co se to se mnou ztraceně děje? přemítal v duchu rozzlobeně. Býval vždycky tak rozhodný. Když si řekl, že se stane doktorem, tvrdě šel za svým cílem a neohlížel se napravo ani nalevo. Když se rozhodl odejít z prestižního místa v nemocnici v New Yorku, vrátit se domů a věnovat se lékařské praxi, udělal to, aniž by se jedinkrát ohlédl zpátky nebo něčeho litoval.

Pokud šlo o zásadní životní změny, uměl být vždycky rozhodný. Tak proč ztraceně nemůže přijít na to, co si má počít s Vanessou?

Pojede zpátky do města. Jestli mu neotevře dveře, vyšplhá nahoru po tom ztraceném okapu a vlezde k ní do ložnice oknem. V každém případě to mezi sebou ještě dneska večer vyřeší.

Otočil se a zamířil zpátky k vozu. Ale v tom okamžiku se najednou otevřely dveře domu.

„Brady?“ Na prahu stála Vanessa. „Nepůjdeš dovnitř?“

Zarazil se a ohromeně na ni zíral. Pak si nervózně prohrábl rukou vlasy. Jak se mohl divit, že se nemůže rozhodnout, co si s ní počít? Byla tak nevyzpytatelná.

Kong se vyřítíl s nadšeným štěkotem z domu a skočil na něj.

„Jack s Joanie nás tu vysadili.“ Vanessa zůstala stát nerozhodně ve dveřích. „Doufám, že ti to nevadí.“

„Ne.“ Zamířil zpátky. Kong kolem něj nadšeně pobíhal v kruzích. Vanessa ustoupila stranou.

„Přivezla jsem nějaké zbytky z pikniku. Nevěděla jsem, jestli jsi měl vůbec čas dát si večeři.“

„Ne, neměl.“

„A pan Benson?“

„Jeho stav je stabilizovaný. Chvíli to vypadalo dost špatně, ale má tuhé kořínky.“

„Jsem moc ráda. Annie měla hrozný strach.“ Zastrčila si ruce do kapes sukně. „Musíš být utahaný – a hladový. V lednici je spousta jídla. Mimochodem, kuchyň vypadá vážně báječně.“ Kývla tím směrem hlavou. „Ty nové skřínky, pracovní desky, všechno.“

„Práce pokračují pomalu, ale výsledek snad bude stát za to.“ Zůstal pořád stát na místě. „Jak dlouho tady už jsi?“

„Jen pár hodin.“ Přesněji řečeno pět. „Měl jsi tu nějaké knížky, tak jsem si četla.“

„Proč?“

„Abych si ukrátila čas.“

„Proč jsi tady, Van?“

Sehnula se a pohládila psa. „Kvůli té nedokončené záležitosti, o které jsi mluvil. Byl to dlouhý den a měla jsem hodně času k přemýšlení.“

„A?“

Proč ji jednoduše nevezme do náruče a neodnese ji nahoru? A neumlčí ji polibkem?

„A... uvažovala jsem o tom, co jsi mi dneska odpoledne řekl.“

„Že jsem do tebe zamilovaný.“

Odkáslala si a narovнала se. „Ano. Nejsem si jistá, co cítím. Ani tvými city.“

„Ale já už jsem ti řekl, co k tobě cítím.“

„Ano, ale je dost možné, že se jen domníváš, že tohle cítíš, protože tomu tak bývalo dřív – a protože vklouznout zpátky do stejného koloběhu a stejného vztahu – se mnou – je pohodlné.“

„Zatraceně, to je úplný nesmysl. Od chvíle, kdy jsem tě viděl sedět u piana, jsem neměl ani chvíli klidu.“

Začala si nervózně pohrávat s náhrdelníkem. „Změnila jsem se, Brady. Nejsem už tím člověkem, kterým jsem byla, když jsem odsud odjela. Nikdy nebudeme moct předstírat, že ta léta, kdy jsme žili každý po svém, neexistovala. Takže ať nás to k sobě přitahuje sebevíc, mohlo by být chybou zajít v tom vztahu dál.“

Pomalu došel až k ní a zadíval se jí upřeně do očí. Byl odhodlaný tu chybu udělat. Bez jediné výčitky svědomí.

„Kvůli tomu jsi tu na mě čekala? Abys mi tohle řekla?“

Navlhčila si špičkou jazyka vyprahlé rty. „Částečně.“

„Takže teď ti povím, co mám na srdci já.“

„Ráda bych to nejdřív dokončila.“ Na okamžik se odmlčela, a pak klidně pokračovala: „Přijela jsem sem dneska, protože jsem tě nikdy nedokázala úplně pustit z hlavy. Ani...“ Ani vypudit ze svého srdce. Chtěla to říct, ale nemohla. A tak tu větu nechala nedokončenou.

„Nikdy mi na tobě nepřestalo záležet, ani jsem na tebe nemohla přestat myslet. Kvůli něčemu, oč nás ošidili, než jsme stačili dospět. Vzali nám možnost rozhodnout se, jestli se chceme rozejít nebo se stát milenci.“ Zarazila se, ale jen na okamžik. „Přijela jsem sem dneska, protože jsem si uvědomila, že chci to, co nám bylo kdysi odepřené. Chci tebe.“ Přistoupila k němu blíž a objala ho. „Je to dost jasné?“

„Naprosto.“ Něžně ji políbil.

Usmála se na něj. „Miluj se se mnou, Brady. Vždycky jsem si to přála.“

Vzali se za ruce a vykročili spolu nahoru po schodech.

DEVÁTÁ KAPITOLA

Byla už nahoře předtím, když na něj čekala, až přijde domů – uhladila a narovнала příkrývky na posteli, načechrála polštáře a pak stála, dívala se kolem sebe po pokoji a uvažovala v duchu, jaké to bude, až sem vejde s ním.

Rozsvítil lampu vedle postele. Měla krásné růžové stínidlo a stála na dřevěné bedně. Podlahy nebyly ještě hotové a zdi jen hrubě omítnuté. Místo postele ležela jen na zemi pod okny matrace.

Ale byl to ten nejkrásnější pokoj, jaký kdy viděla.

Přál si, aby tu našla rozsvícené svíčky, voňavé růže a obrovskou polstrovanou postel se saténovým povlečením. Ale nemohl jí dát nic kromě sebe.

Najednou byl stejně nervózní jako šestnáctiletý kluk na první schůzce.

„Nevypadá to tu zatím nic moc,“ řekl omluvně.

„Je to tady hezké,“ ujistila ho. A myslela to upřímně.

Uchopil ji za ruce a zvedl je ke svým rtům. „Neublížím ti, Van.“ „Já vím.“ Políbila na oplátku jeho ruce. „Bude to znít hloupě, ale nevím, co mám dělat.“

Sklonil ústa k jejím rtům a zkusmo ji políbil. „Určitě na to brzy přijdeš.“

Usmála se a objala ho kolem pasu. „Asi máš pravdu.“ Instinktivně zaklonila hlavu a začala mu rukama přejíždět po zádech.

Bezděčně pootevřela rty a uslyšela ho tiše zasténat rozkoší. A když jí pak svými silnými, zkušenými rukama sklouzl dolů po těle, celá se zachvěla vzrušením.

Palcem jí přešel po obrysech řader, chvíli jí prsty hnětl jemnou kůži v útlém pase, pak jí přitiskl dlaně k bokům, sklouzl až dolů na stehna a zase je posouval pomalu směrem nahoru.

Přitiskla se k němu a nechala se unášet záplavou vlastních citů.

Když jí zuby přešel zlehka dolů po krku a přes obnažené rameno, zašeptala tiše jeho jméno. Vzdychala po něm jako vítr v koruně stromu, poddajná a ke všemu svolná.

Její bezmezná důvěra ho ohromila. Ať po něm jakkoli toužila, byla úplně nevinná. Měla sice tělo ženy, ale zůstala nedotčená jako ta dívka, kterou kdysi miloval a ztratil. Nesmí na to zapomenout. Musí jí dopřát čas, ovládnout se a být tu jen a jen pro ni.

Pomalu jí stáhl přiléhavý živůtek dolů k bokům a pak ji něžně políbil. Za okamžik celé její šaty sklouzly na zem.

Poodstoupil od ní kousek stranou a chvíli se jen kochal pohledem na ni.

Natáhla k němu nervózně ruce, aby mu rozepnula košili. Upřeně se mu zadívala do očí, svlékla mu ji pomalu z ramen a nechala ji dopadnout vedle svých šatů. Se srdcem divoce bušícím ho objala kolem krku.

„Dotýkej se mě.“ Zaklonila hlavu a nabídla mu svá ústa. „Ukaž mi všechno.“

Dychtivě, hladově ji políbil, ale snažil se, aby jeho ruce zůstaly něžné.

Když mu ale Vanessa začala dlaněmi přejíždět zlehka po obnaženém těle, jen stěží se ovládl.

Položil ji na postel a všiml si, že na okamžik zavřela oči. Když je znovu otevřela, měla v nich zasněný výraz.

Sklonil hlavu, aby svými rty ochutnal i její hebké tělo. Přejel špičkou jazyka kolem okraje její krajkové podprsenky, pak jím vklouzl dovnitř a dotkl se jejích ztuhlých bradavek. Prohnula se v bocích a zaryl mu prsty do zad.

Jediným trhnutím jí rozeplnul podvazky a pomalu jí svlékl jednu po druhé punčochy. Pak se k ní znovu sklonil.

Každý centimetr jejího těla, každá křivka mu připadala úchvatná. Pohrával si s ní jemnými prsty, dokud se znovu nezačala celá chvět.

Byl nekonečně trpělivý, ale zároveň nemilosrdný. Vedl ji dál a dál, až k místu, které ještě nikdy nepoznala. Celé tělo měla jako v jednom ohni.

Celou dobu se na ni upřeně díval a viděl, co cítí. Všechno jí vyčetl z očí.

Touhu. Vášně. Radost. Vzrušení.

Ano, znali se už, a to jim přinášelo útěchu a posilu. Ale přesto pro ně tohle všechno bylo úplně nové a jedinečné. Jako úžasné dobrodružství.

Kochal se pohledem na její hebkou kůži, s potěšením sledoval, jak se její tělo napne jako luk při každém jeho dotyku.

Stáhl jí dolů poslední kousek krajky.

Zvedla k němu ruce, teď už úplně nahá, a zatáhla ho za kalhoty. Poznal, že nad sebou každou vteřinou úplně ztratí kontrolu.

Uchopil do dlaní její hebký zadeček a pomalu, opatrně do ní vníkl. Vanessa nahlas vykřikla a celá se zachvěla.

Znovu a znovu šeptal tiše její jméno a snažil se ovládnout vlastní touhu, která ho nutila rychle si ji vzít a najít úlevu. Láska vyžadovala něhu.

Ztratila svou nevinnost úplně bezbolestně, v náručí muže, kterého opravdu milovala.

Ležela v Bradově posteli, pod jeho přikrývkou. Vrabec venku hlasitým štěbetáním ohlásil nový den.

Někdy během noci se pes přikradl k nim dovnitř a zaujal své právoplatné místo v nohách postele.

Vanessa ospale otevřela oči.

Brady měl obličej jen pár centimetrů od ní. Musela se kousek odsunout, aby na něj líp viděla. Tvrdě spal, jednou rukou ji objímal kolem pasu a klidně oddychoval. Teď, když byl úplně uvolněný a zranitelný, jí mnohem víc připomínal toho chlapce, jakým býval kdysi, než muže, kterého začínala poznávat.

Milovala ho. Už o tom vůbec nepochybovala. Její srdce jako by tím citem doslova překypovalo. Ale milovala chlapce nebo muže?

Něžně se dotkla jeho vlasů na čele. Byla si jistá jen jednou jedinou věcí – že je šťastná. A to prozatím stačilo.

Naprosto, pomyslela si v duchu, když se pomalu narovnávala. V noci jí ukázal, jak krásné může být milování, když dvěma lidem jeden na druhém záleží. Ať se stane v budoucnu cokoli, nikdy nezapomene na to, co spolu prožili.

Zlehka se dotkla rty jeho úst. Nechtěla ho probudit. Ale i ten letmý kontakt ji celou rozechvěl. Váhavě, zvědavě mu přejela konečky prstů přes ramena a pak dolů po zádech. Čím dál víc v ní narůstala touha.

Tohle je ten nejhezčí sen, jaký se mi kdy zdál, pomyslel si Brady. Bylo časně ráno a ležel pod teplou přikrývkou. Vanessa byla v posteli vedle něj. Přitiskla se k němu, nepatrně se pohnula a cítil, jak je vzrušená. Ty krásné, talentované prsty ho hladily po zádech. Její hebká ústa si pohrávala s jeho rty. Když se k ní natáhl, tiše vzdychla a prohnula se pod jeho rukou.

Všude, kde se jí dotkl, byla teplá a sametově hebká. Objímala ho rukama, těmi silnými, hedvábnými provazy, které ho doslova uvěznily.

Když zašeptala jeho jméno, otevřel oči – a uviděl ji před sebou.

Nebyl to žádný sen. Usmívala se na něj. Oči měla ztěžklé spánkem a vášní. Tiskla k němu svoje štíhlé, hebké tělo.

„Dobré jitro,“ řekla. „Nebyla jsem si jistá, jestli –“

Uzamkl jí ústa vášnivým polibkem. A když si ji znovu vzal, sen a skutečnost splynuly v jedno.

Ležela na něm, s hlavou na jeho hrudníku, celé tělo se jí ještě chvělo a do zad se jí opíralo sluníčko.

„Říkala jsi něco?“

Neměla sílu otevřít oči, a tak je nechala zavřeně. „Já?“

„Čím sis nebyla jistá?“

Chvíli pátrala v paměti. „Už vím. Jestli nemáš ráno nějaké povinnosti.“

NEDOKONČENÁ ZÁLEŽITOST 171

Začal jí pročesávat prsty vlasy. „Je neděle,“ připomněl jí. „Ordinace je zavřená. Ale musím se zajet podívat do nemocnice na pana Bensona a pár dalších pacientů. A co ty?“

„Nic moc. Jen několik lekcí klavíru. Mám teď deset studentů.“

„Deset?“ Jeho hlas zněl spíš pobaveně než překvapeně.

Trochu se nadzdvihla, položila mu ruce na hrudník a opřela si o ně bradu. „Včera na pikniku na mě zaútočili a vlákali mě do pasti.“

„Deset studentů.“ Usmál se. „To je docela slušný závazek. Znamená to, že máš v plánu se lady zase usadit?“

„Aspoň na léto. Zatím jsem se nerozhodla, jestli zahájím podzimní turné.“

Takže mám celé léto na to, abych ji přesvědčil, pomyslel si v duchu.

„Co bys říkala společné večeři?“

Zkoumavě na něj pohlédla. „Vždyť jsme ještě ani nesnídali.“

„Myslel jsem dneska večer. Mohli bychom si udělat ze zbytků svůj vlastní piknik. Jen ty a já.“

Jen ty a já. „Ráda.“

„Fajn. Co bychom teď měli udělat, abychom vykročili správně do nového dne?“

S úsměvem mu vtiskla polibek na hrudník. „Měla jsem dojem, že jsme to už udělali.“

„Napadlo mě, že bys mi mohla umýt záda.“ Se smíchem se posadil a vytáhl ji ven z postele.

Vanessa zjistila, že jí vůbec nevádí být v domě sama. Když ji tu Brady vysadil, převlékla se do džin a trička s krátkým rukávem. Chtěla strávit den u piana, naplánovat si hodiny, cvičit, a kdy – by jí vydržela momentální nálada, zkusit taky trochu skládat.

Na komponování nebylo na turné nikdy dost času, uvažovala v duchu, když si svazovala vlasy. Ale teď má celé léto pro sebe. I když jí deset hodin týdně zabere vyučování a skoro dalších deset jejich příprava, zbude jí spousta času na její první lásku.

První láska, zopakovala si s úsměvem. Ne, to nebylo komponování. Byl to Brady.

On byl její první láskou. Jejím prvním milencem. A s největší pravděpodobností i posledním.

Miloval ji. Nebo o tom byl aspoň přesvědčený. Nikdy by ta slova nevyslovil nahlas, kdyby tomu sám nevěřil.

Ale ani já, přemítala Vanessa. Musela si být absolutně jistá tím, co je pro ni, Bradyho a vůbec pro všechny nejlepší, než dá v sázku své srdce.

Jakmile by se mu vyznala ze svých citů, už by ji nepustil. Přestože za ta léta zmoudřel a zvážněl a stal se z něj zodpovědný dospělý muž, zůstalo v něm dost z toho divokého, umíněného kluka, aby si ji jednoduše přehodil přes rameno a odnesl si ji.

Ta představa měla sice své kouzlo, ale Vanessa byla příliš rozumná na to, aby věděla, že ve skutečném životě se takové chování nedá tolerovat.

Minulost je za námi, řekla si v duchu. Udělali jsme oba chyby – s tím už se nedá nic dělat. Ale nemůžeme riskovat budoucnost.

Ale nechtěla zatím myslet na zítřek. Ještě ne. Chtěla se soustředit jen na dnešek a těšit se z něj.

Když vykročila směrem k hudebnímu salonu, zazvonil telefon. Nejdřív zvažovala, jestli ho nemá nechat zvonit – jak to často dělávala v hotelových pokojích, když nechtěla, aby ji někdo rušil. Po pátém zazvonění to nakonec vzdala a zvedla sluchátko. „Prosím?“

„Vanesso? Jste to vy?“

„Ano. Franku?“ Okamžitě poznala hlas otcova nervózního, věrného asistenta.

„Ano, jsem to já,“ ujistil ji.

Vanessa ho v duchu viděla před sebou, jak se roztržitě hladí po plešatějící hlavě. „Jak se vede, Franku?“

„Dobře. A – a vám?“

„Taky dobře, děkuju.“ Musela se usmát. Přestože věděla, že její otec Franka Margoniho toleroval jen proto, že ochotně pracoval osmdesát hodin týdně, aniž by si jedinkrát postěžoval, Vanessa ho měla ráda. „Co váš nový chráněnc?“

„Chráněnc? Aha, vy myslíte Francesca. Je moc bystrý. A temperamentní. Hází kolem sebe věci, když má zlost. Ale umělec na to má nárok. Bude hrát na dobročinném koncertu v Cordině.“

„Na tom, který pořádá princezna Gabriella? Na pomoc handicapovaným dětem?“

„Ano.“

„Určitě bude mít úspěch.“

„Samozřejmě. Nepochybně. Jistě. Ale, víte, princezna... je hrozně zklamaná, že tam nebudete. Požádala mě osobně –“ ve sluchátku se ozvalo slyšitelné polknutí „– jestli bych vás nemohl přesvědčit, abyste všechno znovu uvážila.“

„Franku –“

„Bydlela byste samozřejmě v paláci. Je to nádherné místo.“

„Ano, já vím. Franku, ještě jsem se nerozhodla, jestli budu vůbec znovu koncertovat.“

v „Víte sama, že to nemyslíte vážně, Vanesso. S vaším talentem –“

„Ano, *můj* talent,“ řekla netrpělivě. „Není na čase uvědomit si, že patří jen a jen mně?“

Na chvíli mezi nimi zavládlo napjaté ticho.

„Vím, že váš otec byl často necitlivý k vašim osobním potřebám, ale bylo tomu tak jen proto, že si uvědomoval skutečnou velikost vašeho talentu.“

„Nemusíte ho přede mnou ospravedlňovat, Franku.“

„Ne... samozřejmě, že ne.“

Zhluboka si povzdychla. Nebylo správné vylívat si hněv na nešťastném Franku Margonim, jako to dělával vždycky její otec.

„Chápu, v jaké jste pozici, Franku, ale už jsem se písemně omluvila a poslala princezně Gabrielle dar.“

„Já vím. Právě proto se se mnou spojila a znovu na mě naléhala. Nejsem samozřejmě vaším oficiálním manažerem, ale princezna se dozvěděla o našem kontaktu a...“

„Jestli se rozhodnu znovu uspořádat turné, Franku, budu vás potřebovat, abyste se o všechno staral.“

„Nesmírně si toho vážím, Vanesso.“ Jeho sklíčený hlas se viditelně rozjasnil. „A uvědomuju si, že potřebujete trochu času pro sebe. Těch posledních pár let bylo opravdu vysilujících. Ale tenhle dobročinný koncert je moc důležitý.“ Hlasitě si odkašlal. „A princezna je neuvěřitelně umíněná.“

Vanessa se zdráhavě usmála. „Já vím.“

„Je to jen jedno představení,“ pokračoval, když vycítil slabé místo. „Nejedná se ani o celý koncert. A budete mít úplně volnou ruku, pokud jde o repertoár. Přáli by si, abyste zahrála dvě skladby, ale stačila by i jedna. Vaše jméno na programu by celému koncertu dodalo patřičný lesk.“ Zarazil se jen na tak dlouho, než se stačil znovu nadechnout. „Určitě by se to vyplatilo.“

„Kdy je ten koncert?“

„Příští měsíc.“

„Příští měsíc?“ Zvedla oči ke stropu. „Ale vždyť tenhle už vlastně končí, Franku.“

„Třetí sobotu v červnu.“

„Za tři týdny.“ Zhluboka si vydechla. „Dobře, udělám to. Pro vás a pro princeznu Gabriellu.“

„Vanesso, neumím říct, jak moc –“

„Tak to neříkejte.“ Zmírnila svůj příkaz nepatrným úsměvem. „Je to jen jeden koncert.“

„Můžete zůstat v Cordině, jak dlouho si budete přát.“

„Jeden večer,“ zopakovala. „Pošlete mi sem podrobnosti. A vyřídíte pozdrav Její Výsosti.“

„Samozřejmě. Bude nadšená. Všichni budou nadšení. Děkuju vám, Vanesso.“

„To je v pořádku, Franku. Uvidíme se za pár týdnů.“

Zavěsila a chvíli zůstala nehnuté stát na místě. Bylo to zvláštní, ale necítila při pomyslení na ten koncert žádné napětí ani nervozitu. A přitom to bude představení pro spoustu lidí.

Co by se stalo, kdyby ji tentokrát před klavírem přepadala zase úzkost? Nějak by ji přečkala. Vždycky to nakonec zvládla.

Možná, že zasáhl osud, když ji pozvali právě teď, když přemýšlela, co podnikne dál se svým životem.

Budu se muset rozhodnout brzy, uvažovala v duchu cestou k pianu. Jen se modlila, aby to rozhodnutí bylo správné.

Když se Brady vrátil, hrála. Otevřenými okny se k němu ven linula hudba – romantická a úplně neznámá. V koruně stromu bzučely včely, od sousedů hučela sekačka na trávu, a tohle všechno hudba přehlušila. Všiml si, že na chodníku stojí nějaká žena s dítětem a oba poslouchají.

Nechala mu otevřené dveře. Stačilo do nich jen zatlačit a mohl vejít. Proklouzl potichu dovnitř.

Neviděla ho. Oči měla napůl zavřené a na tváři úsměv. Jako kdyby v duchu na něco myslela a snažila se ty představy vyjádřit tóny.

Hudba byla pomalá, snová, ale zároveň plná skryté vášně. Cítil, jak se mu svírá hrdlo.

Když dohrála, otevřela oči a podívala se na něj. Nějak vytušila, že tu bude, až utichne poslední tón.

„Ahoj.“

Nebyl si jistý, jestli vůbec dokáže promluvit. Zamířil k ní a uchopil ji za ruce. „Připadá mi, jako kdyby byly kouzelné.“

„Ruce hudebníka,“ řekla prostě. „*Tvoje* jsou kouzelné. Umějí zahojit rány.“

„Na chodníku stála nějaká žena s malým chlapcem. Viděl jsem je, když jsem sem přijel. Poslouchala, jak hraješ, a po tvářích jí stékaly slzy.“

„Neexistuje větší kompliment. Líbilo se ti to?“

„Moc. Jak se to jmenovalo?“

„Nevím. Pracuju na tom už nějakou dobu. Ale , až dneska mi to připadalo dobré.“

„To jsi napsala ty?“ Teprve teď si všiml úhledně zapsaných not na papíře. „Nevěděl jsem, že komponuješ.“

„Doufám, že toho složím víc.“ Přitáhla si ho k sobě na stoličku. „Nedostanu pusy na přivítanou?“

„Rozhodně.“ Něžně ji políbil. „Jak dlouho už píšeš?“

„Několik let – když se mi podaří ukrást chvilku času pro sebe. Mezi cestováním, zkouškami, cvičením a koncerty.“

„Ale nikdy jsi nic vlastního nenahrála.“

„Žádnou skladbu jsem vlastně pořádně nedokončila. Já –“ Zarazila se a zvedla hlavu. „Jak to víš?“

„Mám všechno, co ti kdy vyšlo.“ Když si všiml jejího samolibého úsměvu, dodal rychle: „Ne, že bych si něco z toho pouštěl.“

Když ho dlouhla škádlivě do žeber, nahlas vykřikl. Ale za chvíli mu to nedalo a zeptal se: „Proč ji mi o tom nikdy neřekla?“

„Jaký by to mělo význam?“

„Děláš to ráda?“

„Miluju skládání.“

Pohrával si s jejími prsty. „Tak proč jsi žádnou skladbu nedokončila?“ Okamžitě vycítil její nervozitu a napětí.

„Už jsem ti to řekla. Nebyl čas. Koncerty, to není jen samé šampaňské a kaviár.“

„Pojď.“ Vzal ji za ruce a zvedl ji ze židle.

„Kam?“

„Tady na gauči se nám bude sedět pohodlněji.“ Usadil ji tam a dal jí ruce kolem ramen. Když se jí zadíval do obličeje, v očích měl pátravý pohled. „Povídej mi o tom.“

„O čem?“

„Chtěl jsem počkat, dokud se neuzdravíš.“ Cítil, jak ztuhla, a zavrtil hlavou. „Tohle nedělej. Jako tvůj přítel, doktor a taky muž, který tě miluje, chci vědět, proč jsi onemocněla. Chci se ujistit, že se to už znovu nestane.“

„Právě jsi sám řekl, že jsem zdravá.“

„Ale žaludeční vřed se může kdykoli objevit znovu.“

„Já jsem žádný vřed neměla.“

„Můžeš ho mít. Popírej si to, jak chceš – ale na věci to nic nezmění. Chci, abys mi řekla, jak jsi prožila posledních pár let.“

„Cestovala jsem. Koncertovala.“ Nervózně potřásla hlavou. „Jak jsme se od skládání dostali k tomuhle všemu?“

„Protože jedno vede k druhému, Van. Vředy jsou často vyvolané nejrůznějšími pocity. Zklamáním, hněvem, zatrpklostí, která se nahromadí v člověku a začne tam hnisat, místo aby vyšla ven.“

„Já nejsem zklamaná.“ Zvedla vzdorně bradu. „A ty bys měl ze všech lidí nejlíp vědět, že v sobě nic nepotlačuju. Informuj se o mně, Brady. Můj temperament znají na třech kontinentech.“

Pomalů přikývl. „O tom nepochybuju. Ale vůbec si nevzpomínám, že by ses někdy přela se svým otcem.“

Na tuhle poznámku neměla žádný pádný argument. Byla to pravda.

„Chtěla jsi skládat, nebo koncertovat?“

„Dá se dělat obojí. Je to jen otázka kázně a priorit.“

„A co bylo *tvou* prioritou?“

Nervózně si poposedla. „Myslím, že je naprosto zřejmé, že to byly koncerty.“

„Předtím jsi mi řekla, že jsi je nenáviděla.“

„Jak to myslíš?“

„To bys mi měla povědět sama.“

Odtáhla se od něj, vstala a začala přecházet sem tam po pokoji. Teď na tom už sotva záleží, řekla si v duchu. Ale on tu seděl, sledoval ji a čekal. Z dřívější zkušenosti už věděla, že na ni bude naléhat tak dlouho, dokud se mu nesvěří.

„Dobře. Nikdy mě netěšilo koncertovat.“

„Nechtěla jsi hrát?“

„Ne,“ opravila ho. „Nechtěla jsem hrát na veřejnosti. Musím hrát, potřebuju to k životu stejně jako dýchání, ale...“ Nechala tu větu nedokončenou, protože si najednou připadala jako úplný hlupák. „Mám trému,“ vyhrkla. „Je to dětinské, ale nikdy jsem ji v sobě nedokázala překonat.“

„Není to nic dětinského.“ Vstal a chtěl k ní jít, ale začala před ním ustupovat. „Jestli jsi nenáviděla koncerty, proč jsi na ně pořád jezdila? Jistě, chápu,“ řekl, ještě než stačila odpovědět.

„Bylo to pro něj důležité.“ Posadila se na opěradlo židle, ale za okamžik zase vstala. Nedokázala vydržet v klidu. „Nerozuměl tomu. Zasvětil celý svůj život mojí kariéře. Představa, že bych nemohla hrát, že mi to nahání hrůzu –“

„Že z toho dokonce můžeš onemocnět...“ pokračoval dál v jejím výčtu.

„Nikdy jsem nemocná nebyla. Neodřekla jsem ani jedno představení.“

„Ne, ty jsi hrála i přes své zdravotní potíže. Ztraceně, Van, neměl na to právo.“

„Byl to můj otec. Víím, že to byl problematický člověk, ale hodně jsem mu toho dlužila.“

Především to byl pěkný sobec, pomyslel si Brady. Ale nechal si to radši pro sebe.

„Uvažovala jsi někdy o nějaké léčbě?“ Vanessa zvedla ruce.

„Byl proti. Netoleroval žádný projev slabosti.“ Zavřela na okamžik oči. „Snaž se ho pochopit, Brady Byl to člověk, který odmítl připustit, že je pro něj něco nepříjemné. Pro něj i pro druhé.“ Unaveně si povzdychla. „Nikdy jsem nenašla způsob, jak ho přinutit, aby pochopil, jak mě to všechno děsí.“

„Pověz to teď aspoň mně,“ vybídl ji tiše.

Chvilí zůstala mlčet, než pokračovala dál. „Pokaždé, když jsem jela do koncertní síně, jsem si v duchu říkala, že se to tentokrát nestane... Tentokrát nebudu mít strach. Ale pak jsem stála na jevišti, celá se třásla a bylo mi zle. Kůži jsem měla studenou a vlhkou potem, zvedal se mi žaludek a točila se mi hlava. Ale jakmile jsem začala hrát, přestalo to. Nakonec jsem byla v pořádku. A tak jsem si vždycky říkala, že příště...“ Pokrčila bezmocně rameny.

Rozuměl jí až moc dobře. A jen těžko se smířoval s představou, že celá léta takhle trpěla.

„Nenapadlo tě nikdy, že on vlastně tvým prostřednictvím žije svůj život?“

„Ano,“ řekla otupěle. „Byl vším, co mi zbylo. A já jsem byla tím jediným, co měl. Poslední rok byl moc nemocný, ale nikdy mi nedovolil přestat hrát, abych se o něj mohla postarat. Odmítl poslouchat rady lékařů a léčit se. Jsi doktor – víš, jaké bolesti člověk s rakovinou na konci má. Ty poslední týdny v nemocnici byly nejhorší. Nemohli mu nijak pomoci. Všichni se jen dívali, jak den za dnem pomalu umírá. A já jsem pořád hrála, protože na tom trval, a při každé příležitosti za ním létala zpátky do nemocnice v Ženevě. Nebyla jsem u něj, když zemřel. Měla jsem koncert v Madridu. Skončil bouřlivými ovacemi.“

„Nemůžeš si nic vyčítat,“ podotkl tiše.

„Ne. Ale můžu některých věcí litovat.“

„Co máš v úmyslu dělat teď?“

Sklopila oči.

„Když jsem se sem vrátila, byla jsem unavená. Potřebovala jsem čas – ještě pořád ho potřebuju – abych se vyznala sama v sobě. V tom, co cítím, co chci, a kam dál půjdu.“

Šla k němu a uchopila do dlaní jeho obličej. „Nechtěla jsem si s tebou nic začít, protože jsem věděla, že bys pro mě znamenal jen další velkou komplikaci.“

Nepatrně se pousmála. „A měla jsem pravdu. Ale když jsem se dneska ráno probudila v tvé posteli, byla jsem šťastná. Nechci to ztratit.“

Vzal ji za ruce. „Miluju tě, Vanesso.“

„Tak mi dej čas, abych si tohle všechno vyřešila.“ Nechala se od něj obejmout. „A buď přitom se mnou.“

Vtiskl jí polibek do vlasů. „Neboj se, nemám v úmyslu nikam odejít.“

DESÁTÁ KAPITOLA

„To byl poslední pacient, doktore Tuckere.“ Brady roztržitě zvedl hlavu od spisu na svém stole a zadíval se na sestru. „Prosím?“

„Tohle byl poslední pacient.“ Už si přehazovala kabelku přes rameno a myslela na to, jak si dá doma nohy nahoru a odpočine si. „Chcete, abych zamkla?“

„Ano. Díky. Na shledanou zítra.“

Za chvíli uslyšel cvakání zámků a pak se za ní zavřely dveře.

Dvanáctihodinový pracovní den konečně skončil. Tenhle týden už čtvrtý.

Hayttown byl daleko od New Yorku, ale pokud šlo o úsporu času, Brady zjistil, že lékařská praxe v malém městě je stejně náročná jako šéfování v městské nemocnici. A když se kromě pravidelných pacientů, nemocničních vizit a administrativy musel vypořádat ještě s několika případy neštovic a angíny, v podstatě celý týden nesundal z krku stetoskop.

Sklonil se nad spisem, který měl před sebou na stole, a v duchu ho napadlo, že snad půlku města postihl kašel a škrábání v krku. Čekárna byla přeplněná už od minulého víkendu.

Protože tu byl jediným stálým doktorem, ordinoval, navštěvoval nemocné doma a chodil za nimi na kontroly.

A na jídlo mi vůbec nezbyl čas, pomyslel si sklíčeně. Litoval, že nemají už v zásuvce pro dětské pacienty zásobu lízáték.

Dokázal přečkat několik dní jen o kávě a mraženém jídle, ohřátém v mikrovlnné troubě. Vydržel i pár nocí skoro nespát. Ale Vanessa mu hrozně chyběla.

Od svatby ji skoro neviděl – od víkendu, který strávili výhradně celý v posteli. Byl donucený zrušit tři schůzky. Věděl, že pro některou ženu by to samo o sobě stačilo, aby z takového vztahu vycouvala.

Ale bude lepší, když Vanessa předem pozná, co ji čeká. Být vdaná za doktora znamená spoustu nepohodlí. Zrušené večere, odložené dovolené, přerušovaný spánek.

Zavřel desky se spisem a promnul si unavené oči.

Provdá se za něj. O to se postará. Jen kdyby si našel aspoň hodinu času, aby ji mohl požádat o ruku.

Zvedl ze stolu pohlednici, kterou tam měl vystavenou. Bylo na ní slunce, zapadající nad vodní hladinou, palmy a písek. A rychle naškrábaný vzkaz od otce na zadní straně.

„Pořádně si to tam užij, táto,“ přemítal Brady nahlas. „Protože až se vrátíš, budeš mi za to muset zaplatit.“

Napadlo ho, jestli by se Vanesse líbila svatební cesta v tropech. Mexiko, Bahamy, Havaj. Horké, zahálčivé dny. A žhavé, vášnivé noci.

Nespěchej, napomenul se v duchu. Nemůžeš jet na žádnou svatební cestu, dokud nemáš svatbu. A nemůžeš mít svatbu, dokud

svou ženu nepřesvědčíš, že bez tebe nemůže žít. v Slíbil si, že s Vanessou nic neuspěchá. Dá jí všechnu romantiku, kterou kdysi v jejich vztahu postrádala. Dlouhé procházky za svitu měsíce. Večere se šampaňským. Večerní projížďky a tiché rozhovory.

Ale čím dál víc se v něm začínala probouzet stará netrpělivost.

Kdyby už byli svoji, mohl by se teď – k smrti utahaný – vrátit domů. Čekala by na něj. Možná, že by hrála na piano. Nebo by ležela schoulená v posteli, s knížkou v ruce. Ve vedlejším pokoji by spalo dítě. Nebo dvě.

Jdeš na to moc rychle, napomenul se znovu.

Ale dokud ji znovu neviděl, neměl vůbec tušení, jak moc touží po obyčejném, tradičním domově. Po ženě, kterou miluje, a dětech, které by spolu zplodili.

Opřel se na židli a zavřel oči. V duchu si to všechno dovedl snadno představit. Až moc dobře. Ale věděl, že v těchhle jeho představách zůstává spousta otázek nezodpovězených a řada problémů nedořešených.

Nebyli už dávno dětmi, které by mohly žít ze svých snů.

Ale byl teď příliš unavený na to, aby dokázal rozumně uvažovat.

Vanessa stála ve dveřích a dívala se na něj –překvapeně, ale i s respektem a úctou.

Tak tohle je Brady, připomněla si v duchu. Její Brady. Vypadal tady úplně jinak – v bílém plášti, obklopený orámovanými diplomy. Na stole měl úhledně složené spisy pacientů a z kapsy mu vykukoval oftalmoskop.

Tohle nebyl ten divoký, tvrdohlavý mladík, kterého kdysi znala. Byl to vyrovnaný, zodpovědný muž, na kterém závisely stovky lidí. Našel už své místo v životě.

A co já? přemítala v duchu. Brady si už vybral, zatímco ona pořád tápala.

Ale přesto ji to k němu pořád přitahovalo. Vždycky toužila vrátit se k němu zpátky.

S nepatrným úsměvem na rtech vešla dovnitř. „Máte tu dalšího pacienta, doktore Tuckere.“

„Cože?“

Otevřel oči. Zíral na ni chvíli jako na zjevení. Měl pocit, jako kdyby sen a skutečnost najednou splynuly v jedno.

Stála na druhé straně jeho stolu, s vlasy staženými do ohonu, ve vzdušné bavlněné halence a kalhotách.

Položila na stůl košík, který s sebou přinesla, a s úsměvem se rozhlédla kolem sebe po ordinaci. „Skoro jsem se neodvážila vejít,“ řekla mu. „Když jsem přišla ke dveřím, vypadal jsi tak... hrozivě.“

„Hrozivě?“

„Jako doktor. Opravdický doktor,“ řekla se smíchem. „Ten, který používá jehly, dělá vyhýbavé poznámky a škrábe latinská slova do karet.“

„Hm,“ řekl Brady. „Aha.“

„Přesně tak.“

„Můžu si svléknout plášť.“

„Ne, vlastně mám dojem, že se mi na tobě líbí. Viděla jsem odsud odcházet tvou sestru. Říkala, že jsi pro dnešek skončil.“

„Ano.“ Zbytek administrativy bude muset počkat. „Co máš v tom košíku?“

„Večeři. Protože jsi nepřišel domů zkontrolovat můj zdravotní stav, usoudila jsem, že bych se měla pokusit vtěsnat se do tvého plánu v ordinaci.“

„Je to úžasná shoda náhod, ale právě jeden pacient zrušil návštěvu.“ Když se na ni podíval, únava z něj úplně spadla. Měla úžasně hebká ústa a na nose pár roztomilých pih. „Co kdyby ses posadila a pověděla mi, co tě trápí?“

„Dobře.“ Vanessa si sedla na židli. „Víte, pane doktore, hrozně často se mi z ničeho nic zatočí hlava. A jsem roztržitá. Uprostřed práce se najednou přistihnu, jak zírám někam do prázdna.“

„Hmmm.“

„A pak je tu ta bolest. Tady,“ řekla a přitiskla si ruku na srdce. „Aha.“

„Takové zvláštní bušení srdce. A v noci...“ Kousla se do rtu. „Mám neuvěřitelné sny.“

„Vážně?“ Obešel stůl a posadil se na roh. Okamžitě k němu zavanula její svěží vůně. „Jaké sny?“

„Jsou moc osobní,“ odpověděla prostě. „Jsem doktor.“

„Vážně?“ Usmála se na něj. „Ještě jste mě ani nepožádal, abych si svlékla šaty.“

„Dobrá poznámka.“ Vstal a vzal ji za ruku. „Pojďte se mnou, slečno.“

„Kam?“

„Váš případ vyžaduje důkladnou prohlídku.“

„Brady –“

„Pro tebe jsem *doktor* Brady.“ Rozsvítil světla ve vyšetřovně číslo jedna. „A teď k té bolesti.“

Uchopil ji za boky a vysadil ji na vyšetřovací stůl. „Uvolni se, drahoušku.“ Vytáhl z kapsy oftalmoskop a posvítil jí do očí. „Ano, jsou jasně zelené, nezkalené.“

„To je ale úleva.“

„Teď si rozepni halenku.“

Když ho poslechla a začala se svlékat, na okamžik zatajil dech.

„Připadá mi, že jsi ve vynikajícím zdravotním stavu,“ podotkl, když se vzpamatoval. „Řekl bych, že vypadáš přímo perfektně.“

„Ale tady mě to bolí.“ Vzala ho za ruku a přitiskla si ji na ňadra. „Zrovna teď mi buší srdce. Cítíš to?“

„Hm. Obávám se, že je to nakažlivé.“

„Mám úplně rozpálenou kůži,“ zašeptala. „A podlamují se mi nohy.“

„Je to rozhodně nakažlivé.“ Konečkem prstu jí stáhl tenké hedvábné ramínko z ramene. „Budeš muset být v karanténě.“

„Doufám, že s tebou.“

Rozepnul jí zip u kalhot. „To je dobrý nápad.“ Když si zouvala sandály, sklouzlo jí dolů druhé ramínko.

„Znáš už diagnózu?“ zeptala se ochraptěle.

Přetáhl jí kalhoty přes boky. „Vypadá to na rockový zápal plic a chřipku boogiewoogie.“

Vrhla na něj užaslý pohled. „Cože?“

„Příliš mnoho Mozarta.“

„Aha.“ Objala ho kolem ramen. A když vyhledal rty malou prohlubeň vedle její klíční kosti, usmála se. „Můžete mi pomoci, pane doktore?“

„Vynasnažím se.“

Pak ji dychtivě políbil a Vanessa měla dojem, jako kdyby se zase vrátila domů z daleké cesty. Přitiskla se k němu a její tichý vzdech splynul s tím jeho.

Ať měla jakoukoli nemoc, byl pro ni Brady přesně tím správným lékem.

„Cítím se už líp.“ Kousla ho do rtu. „Mnohem.“

„Van?“

Zadívala se na něj a pohládila ho s úsměvem po vlasech. V očích jako by jí hořely dva plamínky. Zase se v nich uviděl, uvězněný v jejich temné zeleni. Ale tentokrát si nepřipadal ztracený. Právě naopak – jako by konečně našel sám sebe.

Všechno, co kdy chtěl, po čem toužil a o čem snil, bylo právě tady. Cítil, jak se dráždivá rozkoš jako mávnutím kouzelného proutku mění v palčivou, svíravou bolest. Přitiskl si ji pevně k sobě.

Tentokrát neměl žádnou trpělivost. Ta změna ji sice překvapila, ale nevydělala. Byl jejím přítelem a milencem. Jediným.

Měla pocit, že se ho nikdy nedokáže nabažit. A vzrušovala ji představa, že ji tolik chce. Touha a vášně jí proudily celým tělem jako droga.

Stáhla mu z ramen bílý plášť, a než stačil dopadnout na zem, svlékla mu tričko. Chtěla cítit jeho kůži a její žár pod rukama. I na svých rtech.

Předtím se spolu milovali něžně a pomalu, beze spěchu. Jako by si chtěli vychutnat každý okamžik. Tentokrát toužila po ohni, vášni a šílenství.

Přestal se ovládat, přitiskl ji zády na úzký polstrovaný stůl a strhl z ní krajkové prádlo.

Připadala mu jako zázrak – ty štíhlé nohy, křehké křivky, alabastrová pleť, drobné kosti. Chtěl se jí dotýkat, vychutnat každý centimetr toho svůdného těla.

A ona po tom toužila taky. Přitáhla si ho k sobě a zasypala polibky jeho tváře, krk i hrudník. A pak sklouzla ještě níž.

Drsnýma, hladovýma rukama jí začal bloudit po těle, zatímco její pátravá ústa ho přiváděla doslova k šílenství. Dotýkala se ho hbitými, šikovnými prsty, jako kdyby hrála ten nejvášnivější koncert.

Měla strach, že jí snad pukne srdce, jak divoce jí bušilo. Točila se jí hlava a celé tělo se jí chvělo. A přesto v sobě cítila dosud nepoznanou sílu. Neměla nejmenší tušení, že může někomu tolik dát – a zároveň si tolik vzít...

V jeho očích viděla ozvěnu své vlastní vášně a cítila ji, i když přitiskla rty k jeho dychtivým ústům. Tohle všechno je kvůli mně, pomyslela si v duchu, než se znovu utopila v jeho polibku.

Uchopil ji za boky a prsty jí zaryl do kůže. Při každém nadechnutí do sebe nasával její vůni, která ho čím dál víc mámila, jako by to byla droga.

Sklonila se nad ním a oči jí zářily šťastným úsměvem. Každým pohybem ho k sobě lákala a vábila.

„Proboha, Van,“ vydechl tiše. Znělo to skoro jako modlitba. Cítil, že snad zemře touhou, jestli si ji hned teď nevezme.

Prohnula se v bocích a vyšla mu sama vstříc.

Na okamžik jako kdyby se čas úplně zastavil. A spolu s ním i jeho dech, všechny jeho myšlenky, jeho život. Viděl jen ji, její vlasy, splývající jí kolem obličeje v rudé řece, její sametově hebké tělo, zářící v ostrém světle. A její tvář, plnou síly a odhodlání, které v sobě právě objevila.

Byla to nádhera.

Oddala se tomu úžasnému pocitu a celý svět pro ni úplně přestal existovat. Byl to zázrak. Žádná symfonie nebyla nikdy tak strhující a bouřlivá. Žádná předehra tak vášnivá.

V té nenasytnosti bylo tolik volnosti a svobody. Pocit, že si může vzít, kolik chce, jí přinášel nesmírné vzrušení. A těšilo ji vědomí, že může stejně štědře dávat i ona.

Srdce jí bušilo jako o závod. Když poslepu nahmatala jeho ruce, pevně jí je stiskl. A spolu se pak přehoupili přes vrchol.

Hlava se jí točila a srdce zběsile tlouklo. Oba měli vlhkou kůži a malátné, ochablé tělo.

Dokázala jsem to, uvědomila si Vanessa, ještě úplně omámená. Dala mu všechno, po čem toužil. Jemu i sobě. Nemusela o ničem přemýšlet, jen jednat, cítit. S pocitem nového sebevědomí se opřela o lokty a usmála se na něj.

Oči měl zavřené a obličej úplně uvolněný. Poznala, že brzy usne. Přesto cítila, jak se v ní při pohledu na něj znovu probouzí touha.

„Doktore,“ zašeptala a kousla ho do ucha.

„Hmmm.“

„Cítím se o hodně líp.“

„To je dobře.“ Zhluboka se nadechnul. „Pamatuj si, že tvoje zdraví je v mojím péči.“

„To ráda slyším.“ Přejela mu zkusmo konečkem prstu po hrudníku. Cítila, jak se mu napjaly svaly. „Protože mám dojem, že budu potřebovat další léčbu.“ Sklouzla mu špičkou jazyka dolů po krku. „Ještě pořád cítím tu zvláštní bolest.“

„Vezmi si dva aspiriny a zavolej mě za hodinu.“

Ale když uslyšel její ochraptělý smích, znovu se mu rozproudila krev v žilách.

„Myslela jsem, že jsi víc obětavý.“ Zasypala mu celý obličej něžnými polibky a pak přitiskla rty k jeho ústům.

„Vanesso.“ Když se ho tak něžně dotýkala, dokázal by snadno usnout. Ale jakmile posunula ruku níž, přestalo se mu chtít spát. Otevřel oči a zjistil, že se na něj usmívá. Všiml si, že se tím vším skvěle baví. A je úplně nad věcí. „Říkáš si o potíže,“ podotkl věcně.

„Hm.“ Sklonila hlavu a znovu ho políbila. „Ale co když mi to vůbec nevadí?“

Odpověděl na její otázku k jejich vzájemné spokojenosti.

„Bože,“ řekl, když se mohl znovu nadechnout. „Nechám tenhle stůl pozlatit.“

„Myslím, že jsem vyléčená.“ Odhrnula si vlasy z obličej a sklouzla na zem. „Prozatím.“

Trochu zasténal a svěsil nohy ze stolu. „Počkej, až ti pošlu účet.“

„Už se na něj těším.“ Podala mu jeho kalhoty a pak se sama oblékla. „Když si pomyslím, že jsem sem přišla, abych ti nabídla šunkové chlebičky –“

„Chlebičky?“ Zarazil se. „Mluvíš o jídle? O masu a chlebu?“

„A bramborových lupínkách.“

Už teď se mu začaly sbíhat sliny. „V tom případě jsme vyrovnaní a nejsi mi nic dlužná.“

„Pokud tomu dobře rozumím, máš hlad.“

„Nejedl jsem od snídaně. Můžou za to ty zatracené neštovice,“ vysvětlil, než si oblékla halenku. „Kdyby mi někdo nabídl šunkový chlebiček, zlíbal bych mu nohy.“

Zakroutila špičkami. „

„Zadrž.“ Vzal ji za ruku. „Jestli zůstaneme v téhle místnosti, až sem zítra ráno vejde sestra, utrpí pěkný šok.“

„Dobře.“ Zvedla ze země jeho tričko. „Co kdybychom to jídlo odvezli zpátky ke mně domů?“ Přitiskla si hebkou bavlnu na okamžik k tváři, než mu ji podala. „A snědli ho v posteli?“

„Skvělý nápad.“

O hodinu později leželi natažení ve Vanessině posteli a Brady nalíval z láhve poslední kapku vína. Vanessa prohledala celý dům a přinesla balíček svíček. Teď byly rozmístěné všude po pokoji a v rádiu, které stálo na nočním stolku, hráli Chopina.

„Tohle byl ten nejlepší piknik, který jsem kdy zažil – od svých třináctých narozenin, když jsem přepadl dívčí skautskou oslavu.“

Vylovila ze sáčku poslední bramborový lupínek a rozlomila ho na dva kousky. „Slyšela jsem o tom.“ Neměla kvůli cvičení čas na podobné večírky. „Byl jsi vždycky pěkný zhýralec.“

„Představ si, že jsem tam viděl Betty Jean Baumartnerovou nahou. Tedy skoro nahou,“ opravil se. „Měla na sobě jen cvičební úbor, a to člověku ve třinácti připadá úžasně erotické.“

„Ty uličníku.“

„Měly to na svědomí hormony.“ Usrkl si vína. „Naštěstí pro tebe, jich mám ještě dost.“ Se spokojeným povzdechem si opřel hlavu o polštář. „I když už stárnu.“

Sklonila se a vtiskla mu polibek na pokrčené koleno. „Chyběl jsi mi, Brady.“

Otevřel zase oči. „Ty mně taky. Mrzí mě, že tu byl tenhle týden takový blázonec.“

„Mám pro tebe pochopení.“

Natáhl ruku a obtočil si pramínek jejích vlasů kolem prstu.

„V to doufám. Ordinační hodiny byly tenhle týden dvakrát tak dlouhé.“

„Já vím. Neštovice. Dva moji studenti se taky omluvili kvůli nemoci. A slyšela jsem, že jsi porodil dítě – chlapce, tři kila sedmdesát – vytrhl jedny mandle, zašil Jackovi tržnou ránu a dal do dlahy zlomený prst. A tohle všechno jsi stihl kromě každodenního kýchání, bolestí a vyšetřování.“

„Jak to všechno víš?“

„Mám své zdroje.“ Dotkla se jeho tváře. „Musíš být unavený.“

„Byl jsem, než jsem tě uviděl. Mimochodem, ten nápor poleví, až se táta vrátí. Dostala jsi pohled?“

„Ano, zrovna dneska.“ Opřela se o zeď, se sklenicí vína v ruce. „Palmy, písek, hráči mariáše a západ slunce. Vypadá to, že se tam mají báječně.“

„V to doufám, protože mám v úmyslu vyměnit si s nimi místa, až se vrátí zpátky.“

„Vyměnit si místa?“

„Chci s tebou někam odjet, Van.“ Vzal ji za ruku a vtiskl jí do dlaně polibek. „Kamkoli budeš chtít.“

„Pryč?“ vyhrkla nervózně. „A proč?“

„Protože s tebou chci být úplně sám – jako jsme k tomu nikdy neměli příležitost.“

Ztěžka polkla. „Teď jsme přece sami.“

Postavil svoje víno stranou a vzal jí z ruky i její skleničku. „Van, chci, aby sis mě vzala.“

Nemohla předstírat, že je překvapená. Věděla, jakmile začal mluvit o lásce, že přijde na řadu

v

manželství. Necítila ani strach, i když to čekala. Ale byla z toho všeho hrozně zmatená.

Mluvili o manželství už kdysi, když byli ještě oba mladí a společný život jim připadal jako krásný sen. Teď už o těchhle věcech věděla své. Poznala, že manželství znamená spoustu práce a závazků.

„Brady, já –“

„Takhle jsem to nechtěl,“ přerušil ji. „Přál jsem si udělat to tak, jak se sluší – s prstýnkem a hezkou, poetickou řečí. Ale nemám

žádný prstýnek, a můžu ti říct jen jedno jediné – že tě miluju. A bude tomu tak už navždy.“

„Brady.“ Přitiskla si jeho ruku na tvář. At' by řekl cokoli, nemohlo by to znít poetičtěji. „Přála bych si, abych ti mohla říct ano. Až do téhle chvíle jsem si neuvědomila, jak moc bych po tom toužila.“

„Tak to udělej.“

Když se na něj podívala, v očích se jí zaleskly slzy. „Nemůžu. Je na to příliš brzy. Ne,“ řekla, než ji stačil přerušit. „Vím, co mi chceš říct. Známe se skoro celý život. Je to pravda. Ale svým způsobem je taky pravda, že jsme se seznámili teprve před několika týdny.“

„Pro mě neexistovala nikdy žádná jiná žena,“ řekl pomalu. „Všechny ostatní, se kterými jsem se víc sblížil, byly jen náhradou za tebe. Byla jsi duch, který mě děsil všude, kam jsem šel, a vytratil se pokaždé, když jsem se k němu snažil vztáhnout ruku a dotknout se ho.“

Nic ji nemohlo víc dojmout.

„Můj život se obrátil úplně vzhůru nohama, když jsem se sem vrátila. Nikdy mě nenapadlo, že tě tady zase uvidím – a myslela jsem si, že kdyby k tomu došlo, nezáleželo by mi na tom a nic bych k tobě už necítila. Ale cítím. A tím je to všechno ještě složitější.“

Říkala skoro to, co si přál slyšet. Skoro. „Nemělo by se tím všechno usnadnit?“

„Ne. Kéž by tomu tak bylo. Já si tě nemůžu vzít, Brady, dokud se nepodívám do zrcadla a neuvidím tam samu sebe.“

„Nevím, o čem to ztraceně mluvíš.“

„Tomu se nedivím.“ Přejela si nervózně rukou po vlasech. „Sotva se v sobě vyznám sama. Ale vím jen, že ti nemůžu dát, co chceš. A možná to nedokážu nikdy.“

„Je nám spolu dobře. Van. Ztraceně, moc dobře to víš.“

„Ano.“ Ubližovala mu. Věděla to a hrozněji to mrzelo. „Brady, je spousta věcí, kterým nerozumím. Příliš mnoho nezodpovězených otázek. Nemůžu mluvit o manželství a vztahu na celý život, dokud na ně nebudu znát odpověď.“

„Moje city k tobě se nezmění.“

„V to doufám.“

Pomalů se od ní odsunul stranou. „Tentokrát mi neutečeš, Van. Kdyby ses o to pokusila, přijdu za tebou. A jestli se budeš snažit zmizet potají, najdu si tě.“

V jejím nitru začala svádět hrdost boj s lítostí. „Zní to jako výhrůžka.“

„Přesně tak.“

„Já ale výhrůžky nemám ráda, Brady.“ Pohodila vzdorně hlavou. „Měl by sis to dobře zapamatovat.“

Uchopil ji pevně za ramena a přitáhl si ji k sobě. „A ty by sis měla zapamatovat, že patříš ke mně, Vanesso. Dřív nebo později to pochopíš.“

V nitru se zachvěla vzrušením – jako vždycky, když spatřila v jeho očích to nebezpečné světlo. Ale hrdě zvedla bradu. „Patřím především sama sobě, Brady. Budeš se s tím muset vyrovnat. Teprve pak možná budeme moct mít my dva něco společného.“

„Ale to máme už teď.“ Hladově se zmocnil jejích rtů. A když pak zvedl hlavu, dodal přesvědčivě: „To nemůžeš popřít.“

„V tom případě to bude muset stačit.“ Upřeně se mu zadívala do očí. „Jsem tady, s tebou. A dokud tomu tak je, neexistuje nic ani nikdo jiný.“ Objala ho kolem ramen. „Prozatím to musí stačit.“

Ale nestačilo. I když ji znovu začal líbat a krev se mu rozproudila v žilách, i když ji držel v náručí, poznal, že to nestačí.

Když se ráno probudila – sama, s jeho vůní na polštáři, z něhož se už vytratilo jeho teplo – měla strach, že ani jí už to nikdy nebude stačit.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Hezké, moc hezké, pomyslela si Vanessa, když Annie dohrála jednu ze svých oblíbených skladeb od Madonny.

Musela připustit, že to je líbivá melodie. Pro nezkušené prsty Annie ji sice trochu zjednodušila, ale na celkovém vyznění to nic nezměnilo. A to bylo nejdůležitější.

Možná, že Annie nezlepšila techniku hraní nijak závratně, ale jistý pokrok u ní byl patrný. A pokud šlo o nadšení, žádný ze studentů nehrál s větším zápalem než ona.

I můj vlastní postoj se změnil, uvažovala Vanessa. Neměla tušení, že ji bude tolik těšit ovlivňovat mladá srdce a duše hudbou. A prozatím se jí to dařilo.

Kromě toho jí pravidelné lekce klavíru pomohly odpoutat se myšlenkami od Bradyho. Aspoň hodinu nebo dvě denně.

„Bylo to dobré, Annie.“

„Zahrála jsem to úplně celé,“ vyhrkla dívka, ohromená sama sebou. „Zkusím to znovu.“

„Příští týden.“ Vanessa složila Annie noty, a v tom okamžiku uslyšela bouchnout přední dveře. „Chci, abys na tom pracovala do příští hodiny. Ahoj, Joanie.“

„Slyšela jsem hudbu.“ Přesunula si Laru na druhý bok. „Annie Cramptonová, to jsi hrála ty?“

Annie se začervenala a pak se tak šťastně usmála, až se jí v ústech zablýskala rovnátka. „Zahrála jsem to celé. A slečna Sextonová říká, že to bylo dobré.“

„Měla pravdu. Jsem úplně ohromená. Mě totiž nikdy nedokázala naučit víc než pár etud.“

Vanessa pohládila Annie po vlasech. „Paní Knightová málo cvičila.“

„Já hraju poctivě. A máma tvrdí, že jsem se toho za tři týdny naučila víc, než za tři měsíce v hudební škole.“ Znovu se usmála a složila si věci do tašky. „A je to i mnohem větší zábava. Na shledanou příští týden, slečno Sextonová.“

„Vážně hrála moc dobře,“ zopakovala Joanie ještě jednou, když Annie vyběhla ven za dveří.

„Má šikovné prsty.“ Vanessa natáhla ruce k miminku. „Ahoj, Laro.“

„Třeba bys jí jednou taky mohla dávat hodiny.“

„Možná.“ Vzala holčičku do náruče.

„A co jinak? Jak to jde? Kolik už máš vlastně žáků?“

„Dvanáct. A to je můj absolutní limit. Už nepřijmu ani jednoho.“

Přitiskla si tvář k Lařinu malému nosíku a holčička se vesele zahihňala.

„Ale celkem vzato jim to jde dobře. Než si sednou ke klavíru, naučila jsem se jim zkontrolovat ruce. Nikdy se mi nepodařilo zjistit, čím mi Scott Snooks umazal klávesy.“

„Jak to vypadalo?“

„Bylo to odporně zelené,“ podotkla se smíchem a posadila Laru na zem. „Teď mu je prohlížím před každou hodinou.“

„Jestli se ti podaří naučit Scotta Snookse něco jiného než se prát, dokážeš učiněný zázrak.“

„Měla bych to brát jako výzvu,“ podotkla Vanessa s úsměvem. „Jestli máš čas, můžu rozmrazit plechovku limonády.“

„Ne, nemůžu se zdržet. Hrozně spěchám. Nepřijde ti další student?“

„Zachránily mě neštovice.“ S Larou v závěsu zamířila Vanessa do obývacího pokoje. „Kam tak spěcháš?“

„Zastavila jsem se tu, jen abych se zeptala, jestli něco nepotřebuješ ve městě. Táta s Loretou se vrátí už za pár hodin a chci je přivítat. Mezitím musím stihnout vyřídit spoustu věcí. Železářství, obchod s potravinami a se stavebním dřevem.“

Zhroutila se na židli. „Skoro celé dopoledne jsem strávila sbíráním věcí, které Lara rozhazovala po domě ve snaze celý ho zdemolovat. Když si pomyslím, jak jsem byla radostí bez sebe, když udělala první samostatný krok –“

„Potřebovala bych nějaké noty.“ Vanessa vzala Laře z ruky svůj náhrdelník. „Víš co? Napíšu ti jejich názvy a výměnou ti pohlídám Laru.“

Joanie nevěřícně zavrtěla hlavou. „Promiň, ale říkala jsi, že ji pohlídáš?“

„Ano. To znamená, že ji tady můžeš nechat pár hodin se mnou.“

„Pár hodin,“ zopakovala pomalu. „Chceš mi tím naznačit, že budu moct jít do obchodů sama?“

„Pokud bys radši –“

Joanie vykřikla nadšením, vyskočila ze židle a dala pusku nejdřív Vanesse a pak malé Laře. „Laro, holčičko, miluju tě. Sbohem.“

„Joanie, počkej.“ Vanessa ji se smíchem popadla za ruku. „Nenapsala jsem ti ještě názvy těch not.“

„Ano, samozřejmě. Promiň, nechala jsem se moc unést.“ Odfoukla si vlasy z očí. „Už si ani nevzpomínám kdy jsem byla naposledy sama nakupovat.“ Úsměv se jí vytratil z obličeje a vystřídal ho provinilý výraz. „Jsem příšerná matka. Měla jsem radost, že ji tady nechám. Byla jsem tím přímo nadšená. Jsem vážně hrozná.“

„Ne, jsi sice ztřeštěná ženská, ale báječná máma.“

Joanie se trochu uklidnila.

„Máš pravdu, byla jsem jen nadšená, že budu moct jít do železářství bez kočárku a tašky s plenkami. A ta radost mi stoupla do hlavy. Víš jistě, že to tu s ní zvládneš?“

„Budeme se mít skvěle.“

„Dobře.“ Pozorně se rozhlédla po obývacím pokoji. „Možná, že bys některé důležité věci měla přesunout nahoru. Nebo je víc připevnit.“

„Neboj, my si tu nějak poradíme.“ Posadila Laru na podlahu a podala jí módní časopis – aby si ho prohlédla a pak ho roztrhala. „Vidíš?“

„Fajn... Nakrmila jsem ji, než jsme vyšly z domu, a v tašce s plenkami má pro každý případ láhev jablečného džusu. Umíš vyměnit plenu?“

„Už jsem viděla, jak se to dělá.“ Nemůže to být přece nijak těžké, nebo snad ano?

„Tak dobře. Jestli jsi si jistá, že tě nebude zdržovat od práce –“

„Mám celý večer volno. Až se novomanželé vrátí domů, mám to k nim jen přes ulici.“

„Myslím, že se tam zastaví i Brady.“

„Nevím.“

Joanie se zadívala na Laru, batolící se ke stolku.

„Takže se mi to jen nezdálo.“

„Co?“

„Že už nejmíň týden mezi vámi panuje zvláštní napětí.“

„To je nesmysl, Joanie.“

„Neřekla bych. A kdykoli jsem v posledních dnech Bradyho viděla, byl buď nabručený nebo roztržitý. Víš, přiznám se ti, že jsem potajím doufala, že se vy dva dáte zase dohromady.“

„Požádal mě o ruku.“

„Páni!“ vyhrkla Joanie nadšeně. „Ale to je báječné!“ A vrhla se Vanesse kolem krku. Lara začala bouchat do stolu a radostně výskat. „Vidíš, i Lara je nadšená.“

„Řekla jsem mu *ne*.“

„Cože?“ Joanie od ní pomalu ustoupila stranou. „Ty jsi odmítla?“

Vanessa se odvrátila stranou, aby neviděla Joanin zklamany výraz v obličejí.

„Je na to všechno ještě moc brzy, Joanie. Jsem zpátky teprve pár týdnů, a tolik se toho za tu dobu stalo. Moje matka, tvůj otec...“ Šla k Laře a odstranila z jejího dosahu skleněnou vázu. „Když jsem sem přijela, nebyla jsem si ani jistá, jak dlouho tu zůstanu. Pár týdnů? Nebo měsíc? Uvažuji o jarním koncertním turné.“

„Ale to je až příští rok! A neznamená to přece, že bys nemohla mít i svůj vlastní, soukromý život. Jestli ho chceš.“

„Já nevím, co vlastně chci.“ Vrhla na Joanie bezradný pohled. „Manželství je... Nevím ani, co to znamená, tak jak bych mohla uvažovat o tom, že bych se provdala za Bradyho?“

„Ale miluješ ho.“

„Ano, myslím, že ano.“ Zvedla ruce a zase je bezmocně svěřila. „Nechci udělat stejnou chybu, jaké se dopustili moji rodiče. Potřebuju si být jistá, že oba chceme totéž.“

„A co chceš ty?“

„Ještě pořád se na to snažím přijít.“

„Měla by sis radši pospíšet. Jak znám svého bratra, nedopřeje ti moc času.“

„Tentokrát ale nebudu s ničím spěchat.“ Než stačila Joanie něco namítnout, zavrtěla Vanessa hlavou. „Měla bys radši už jít, jestli se chceš vrátit, než matka s Hamem přijedou domů.“

„Máš pravdu. Dojdu pro tašku s plenkami.“ U dveří se ještě zastavila. „Vím, že jsme už nevlastní sestry, ale ještě víc by se mi líbilo, kdyby se z nás staly švagrové.“

Brady věděl, že si říká jen o další zklamání, když zamířil nahoru po cestě k domu Vanessy.

V posledním týdnu se od ní snažil držet v bezpečné vzdálenosti. Když žena, kterou milujete, odmítne si vás vzít, neprospěje to moc vašemu egu.

Brady chtěl věřit, že je jen tvrdohlavá a nakonec za ním sama přijde. Ale zároveň se bál, že to je všechno mnohem komplikovanější. Zaujala určité stanovisko a nehodlala z něj za žádnou cenu ustoupit. Mohl odejít, nebo jí zoufale bušit na dveře. Nebyl v tom pro ni žádný rozdíl.

Ale v každém případě se s ní potřeboval vidět.

Zaklepal na dřevěný rám dveří, ale nikdo se neozval. Ani ho to nepřekvapilo, vzhledem k ranám a řinčení, které se ozývalo zevnitř a spolehlivě přehlušilo všechno ostatní. Třeba má zlost, pomyslel si v duchu a vzplála v něm malá jiskřička naděje. Vzteká se sama na sebe, že se vzdala šance na štěstí.

Ta představa se mu hned zalíbila. Když otevřel dveře, skoro si pískal. Prošel rychle halou.

Ale ať čekal cokoli, to, co uviděl před sebou, ho přinejmenším šokovalo. Jeho malá neteř seděla na zemi a radostně bouchala o sebe hrnci a pánvemi, rozmístěnými všude kolem ní. Vanessa stála u pracovního pultu, celá zaprášená od mouky.

Když si ho Lara všimla, zvedla pokličku a uhodila s ní radostně do dna hrnce. „Ahoj.“

S rukama plnými celeru se Vanessa otočila. Když ho uviděla, čekala, že jí poskočí srdce radostí a vzrušením. Vždycky tomu tak bylo. Ale neusmála se. A on taky ne.

„Neslyšela jsem tě vejít.“

„Tomu se vůbec nedivím.“ Sehnul se, vzal Laru do náruče a rychle se s ní zatočil dokola. „Co tady děláš?“

„Hlídám.“ Setřela si mouku z nosu. „Joanie musela jet do města, tak jsem se nabídla, že jí Laru pár hodin pohlídám.“

„Je to pěkné kvítko, vid’?“

Vanessa si unaveně povzdychla. Děsilo ji pomyšlení, jaký nepořádek po sobě zanechaly v obývacím pokoji. „Líbí se jí tady.“

Brady holčičku škádlivě poplálal po zadečku a posadil ji zpátky na zem, aby si mohla hrát s malou věží plechovek. „Počkej, až zjistí, jak se z nich strhávají etikety. Máš něco k pití?“

„Lara tady má láhev jablečného džusu.“

„Nerad bych ji o tu dobrotu připravil.“

„V lednici je plechovka limonády.“ Pustila se znovu do krájení celeru. „Jestli ji chceš, budeš se muset obsloužit sám. Mám plné ruce.“

„To vidím.“ Otevřel lednici. „Co to děláš?“

„Nepořádek,“ odsekla zamračeně. „Napadlo mě, že když se má máma s Hamem už brzy vrátit, bylo by hezké uvařit jim třeba dušené maso se zeleninou. Joanie toho už udělala tolik. Chtěla jsem se pokusit –“ Zhnuseně odhodila nůž na pult. „Nejde mi to. Nikdy v životě jsem nic nevařila.“

Když šel Brady ke dřezu, aby si natočil do džbánu studenou vodu, otočila se k němu. „Jsem dospělá ženská, a kdyby nebylo hotelové služby a mražených polotovarů, zřejmě bych umřela hladu.“

„Umíš připravit báječné šunkové chlebičky.“

„Já si nedělám legraci, Brady.“

Začal dřevěnou lžící míchat limonádu. „Možná, že bys měla.“

„Když jsem sem přišla, řekla jsem si, že se zkusím vžít do role doktorovy manželky.“

Přestal míchat a upřeně se na ni zadíval.

„Cože?“

„Co kdyby přišel domů vyčerpaný po náročném dni? Neměla bych mu připravit nějaké jídlo, ke kterému bychom si spolu mohli sednout a popovídat si? Copak by to neočekával?“

„Proč se ho nezeptáš?“

„Zatraceně, Brady, copak to nevidíš? Nemohlo by nám to spolu fungovat.“

„Vidím jen, že máš potíže udělat –“ Zadíval se na nepořádek na pracovním pultě. „Co to je?“

Sešpulila vzdorně rty. „Má to být dušený tuňák se zeleninou.“

„Máš potíže uvařit tuňáka se zeleninou. A já osobně doufám, že se to ani nikdy nenaučíš.“

„O to vůbec nejde.“

Zvedl ruku a něžně jí setřel mouku z tváří. „A o co tedy jde?“

„Je to jen taková drobnost, možná dokonce hloupost. Ale když nezvládnou ani tohle –“ strčila rukou do nakrájené cibule, až se rozlétla po stole „– jak si můžu poradit s něčím jiným?“

„Myslíš, že si tě chci vzít jen proto, abych měl každý večer doma teplé jídlo?“

„Ne. Myslíš, že já si tě chci vzít a připadat si pak jako nešikovná a úplně zbytečná?“

Začínal z ní být zoufalý. „Protože nevíš, co si počít s plechovkou tuňáku?“

„Protože nevím, jak se stát správnou manželkou,“ vybuchla hněvivě, ale rychle se ovládla a ztišila hlas. Možná, že byla Lara ještě moc malá a zajímala se jen o svoje hrnce a pánve, ale Vanessa zažila jako dítě příliš mnoho hádek, než aby k takovým věcem byla lhostejná. „A přestože mi na tobě moc záleží, nevím, jestli takovou manželkou vůbec chci být. Existuje jen jedna jediná věc, kterou umím dobře, Brady – a to je moje hudba.“

„Nikdo po tobě nechce, aby ses jí vzdala, Van.“

„A když odjedu na turné a budu celé týdny pryč? Nebo budu muset věnovat spoustu hodin cvičení a zkouškám? Jaké bychom spolu měli manželství, Brady, kdybychom se vídali jen mezi koncerty?“

„Já nevím.“ Zadíval se na svou neteř, která spokojeně skládala plechovky do hrnců. „Netušil jsem, že vážně uvažuješ znovu o koncertování.“

„Musím o tom uvažovat. Příliš dlouho bylo součástí mého života, než abych ho jen tak pustila z hlavy.“ Vrátila se zpátky ke krájení zeleniny. „Já jsem hudebník, Brady, stejně jako ty jsi doktor. Tím, co dělám, nezachraňuji lidské životy, ale obohacuju je.“

Prohrábl si nervózně rukou vlasy. Náplní jeho práce bylo nejen hojit rány, ale i mírnit pochybnosti a strach. Proč nedokázal uklidnit Vanessu?

„Vím, že to, co děláš, je důležité, Van. Obdivuju tě za to. Ale nechápu, proč by tvůj talent musel být překážkou pro to, abychom byli spolu.“

„To je jen jedna z *mnoha* překážek,“ zašeptala.

Vzal ji za ruku a pomalu ji obrátil čelem k sobě. „Chci si tě vzít. Chci s tebou mít děti a vytvořit jim domov. A tohle všechno můžeme udělat tady, kam oba patříme, když mi budeš důvěřovat.“

„Já potřebuju nejdřív věřit sama sobě.“ Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahu. „Příští týden odjíždím do Cordiny.“

Pustil ji. „Do Cordiny?“

„Na výroční dobročinný koncert princezny Gabrielly.“

„Slyšel jsem o něm.“

„Souhlasila jsem, že tam zahraju.“

„Aha.“ Protože se potřeboval něčím zaměstnat, otevřel skříňku a vyndal z ní sklenici. „A kdy jsi tu nabídku přijala?“

„Smlouvu jsem podepsala před dvěma týdny.“

Křečovitě sevřel skleničku. „A nezmínila ses o tom ani slovem.“

„Ne.“ Otrěla si ruce o stehna. „Vzhledem k tomu všemu, co se mezi námi stalo, jsem si nebyla jistá, jak bys zareagoval.“

„•Chtěla jsi mi to říct až před odjezdem na letiště, nebo jsi mi odtamtud měla v úmyslu poslat pohlednici? Ztraceně, Van.“ Jen stěží se ovládl, aby nehodil sklenicí do zdi. „Jakou hru to se mnou k čertu hraješ? Chtěla jsi tím vším jen zabít čas? Rozdmýchat starý plamen?“

Zbledla, ale hlas měla klidný a rozhodný. „Víš sám moc dobře, jak to je.“

„Vím jen, že odjíždíš.“

„Je to jedno představení.“

„A pak?“

Otočila se a zadívala se ven z okna. „Nevím. Frank, můj manažer, už se nemůže dočkat, až mi dá dohromady turné.“

„Proboha, přijela jsi sem se žaludečním vředem, protože ses stěží dokázala přinutit vystoupit na jeviště a několik let jsi přepínala svoje síly. A už s tím chceš začít znovu.“

„Tohle si musím vyřešit sama.“

„Tvůj otec –“

„Je mrtvý,“ skočila mu do řeči. „Nemůže mě nutit, abych koncertovala. Doufám, že ty se mě nebudeš snažit přesvědčit, abych to nedělala.“

Několikrát se zhluboka nadechla, aby se uklidnila, ale nepomohlo to.

„Nevěřím tomu, že jsem se moc přepínala. Děkala jsem to, co jsem musela. A teď chci jen dostat příležitost rozhodnout se co dál.“

Brady v duchu smutně uvažoval, jestli tahle bitva vůbec bude mít nějakého vítěze. Nebo jestli budou jen samé oběti. „Přemýšlíš o návratu zpátky, ale se mnou sis o tom vůbec nepromluvila.“

„Ne. Zní to sice možná sobecky, Brady, ale tohle je něco, co si potřebuju rozhodnout sama. Uvědomuju si, že by bylo nefér žádat tě, abys počkal. Proto to neudělám.“ Zavřela na okamžik oči a pak je znovu otevřela. „Ať se stane cokoli, chci, abys věděl, že těch posledních několik týdnů s tebou pro mě hodně znamenalo.“

„K čertu s nimi.“ Znělo to až moc jako sbohem. Strhl ji k sobě. „Můžeš jet do Cordiny, i kamkoli jinam, kam se ti zlíbí, ale na mě nezapomeneš. Na tohle nezapomeneš.“

Ten polibek byl plný hněvu.

A taky zoufalství.

Nebránila se. Jak by mohla, když sama cítila totéž?

„Brady.“ Zvedla ruce k jeho obličeji a zhluboka se nadechla. „Musí existovat něco víc než jen tohle. Pro nás oba.“

„Spojuje nás mnohem víc.“ Uchopil ji za bradu a zaklonil jí hlavu. „A ty to moc dobře víš.“

„Dneska jsem si něco slíbila. Že si dopřeju čas, abych se mohla zamyslet nad celým svým dosavadním životem, nad každým okamžikem, který mi v něm připadal nějak důležitý. A až s tím budu hotová, dokážu udělat to správné rozhodnutí. Bez váhání, výmluv a pochybností. Ale prozatím mě musíš nechat jít.“

„To jsem udělal už jednou.“ Než stačila zavrtět hlavou, sevřel ji pevněji. „Poslouchej mě. Jestli odjedeš, nestrávím zbytek života tím, že budu umírat touhou po tobě. Nedopustím, abys mi podruhé zlomila srdce.“

Nehybně stáli proti sobě, s očima upřenýma jeden na druhého. V tom okamžiku vešla do pokoje Joanie.

„Tak vy jste tu na hlídání dokonce dva.“ Se smíchem zvedla Laru do náruče a objala ji. „Nemůžu uvěřit, že se mi po téhle malé uličnici opravdu stýskalo. Omlouvám se, že to trvalo tak dlouho.“ Usmála se

na Laru a pokračovala dál, i když cítila, že to v místnosti doslova jiskří napětím. „V obchodě byla hrozná fronta.“ Zadívala se na rozházené hrnce a konzervy. „Vypadá to, že vás pořádně zaměstnala.“

„Byla moc fajn,“ promluvila konečně Vanessa. „Snědla půl krabice sušenek.“

„Připadalo mi, že trochu přibrala. Ahoj, Brady. Dobře sis to načasoval.“ Když jen něco nesrozumitelného zabručel, dodala s úsměvem: „Myslela jsem tím, že jsem ráda, že jsi tady. Hádej, koho jsem venku potkala.“ Otočila se právě v okamžiku, když Ham s Loretou vcházelí dovnitř, ruku v ruce. „Nevypadají úžasně?“ zeptala se Joanie. „Jsou tak opálení. Víím, že opalovat se není zdravé, ale moc jim to sluší.“

„Vítejte zpátky.“ Vanessa se usmála, ale zůstala stát na místě. „Měli jste se dobře?“

„Báječně.“ Loretta položila na stůl obrovskou slaměnou tašku. Byla krásně opálená a v očích měla spokojený, šťastný výraz. „Je to určitě nejhezčí místo na světě. Všude samý bílý písek a křišťálově čistá voda. Dokonce jsme se i potápěli.“

„Nikdy v životě jsem neviděl tolik ryb,“ řekl Ham a položil na stůl druhou slaměnou tašku.

„Ha!“ Loretta na něj vrhla výmluvný pohled. „Pozoroval pod vodou všechny ty krásné nohy. Některé ženy na sobě neměly skoro nic.“ Pak se usmála. „A muži taky ne.“ Zalovila v tašce. „Podívej, Laro. Přivezli jsme ti panenku.“

Zahoupala s barevnou tanečnicí, zavěšenou na provázcích.

„Kromě spousty dalších věcí,“ vložil se do řeči Ham. „Počkejte, až uvidíte ty snímky. Půjčil jsem si dokonce podvodní fotoaparát a udělal záběry ryb.“

„Bude nám trvat týdny, než všechno vybalíme.“ Loretta si s povzdechem sedla ke stolu.

„A ty nádherné stříbrné šperky. Myslím, že jsem jim trochu propadla.“

„Ne trochu, ale hodně,“ upřesnil Ham.

„Chci, abyste si obě vybraly, co se vám bude nejvíc líbit,“ obrátila se Loretta k Vanesse a Joanie. „Až je najdeme. Brady, to je limonáda?“

„Zrovna jsem ji udělal.“ Nalil jí sklenici. „Vítejte doma.“

„Počkej, až uvidíš svoje sombrero.“

„Sombrero?“

„Je červeně stříbrné – a má snad metr v průměru.“ Usmála se na Hama. „Nemohla jsem mu to vymluvit. Bože, jsem tak ráda, že jsme zase doma.“ Zadívala se na kuchyňský stůl. „Co je tohle všechno?“

„Já jsem...“ Vanessa vrhla bezmocný pohled na nepořádek, který tu udělala. „Snažila jsem se připravit večeři. Já... napadlo mě, že se asi nebudete chtít hned první večer zdržovat vařením.“

„Stará dobrá americká kuchyně.“ Ham si vzal od Lary panenku. „Nic by mi teď neudělalo větší radost než domácí jídlo.“

„Já jsem vlastně –“

Joanie všechno hned pochopila. „Vypadá to, že jsi zrovna začala. Co kdybych ti trochu pomohla?“ nabídla se pohotově.

Vanessa ustoupila dozadu a bezděčně narazila do Bradyho. Otočila se ke dveřím. „Za chvíli se vrátím.“

Vyběhla ven a utíkala nahoru. Brala schody po dvou.

Ve svém pokoji si sedla na postel a přemýšlela, jestli úplně ztratila rozum. Zřejmě ano, když by se dokázala rozbřečet i kvůli tuňáku se zeleninou.

„Van.“ Loretta stála ve dveřích, s rukou na klice. „Můžu na chvíli dál?“

„Chtěla jsem se zrovna vrátit dolů. Já jen –“ Začala se zvedat, ale pak se znovu posadila. „Omlouvám se. Nechtěla jsem ti zkazit první večer.“

„Nic jsi nezkazila.“ Loretta tiše zavřela dveře a šla si sednout na postel vedle své dcery. „Poznala jsem, jakmile jsme vešli dovnitř, že jsi z nějakého důvodu rozčilená. Napadlo mě, že je to možná kvůli... kvůli mně.“

„Ne, vůbec ne.“

„Chtěla by sis se mnou o tom promluvit?“

Vanessa váhala tak dlouho, že se už Loretta bála, že nepromluví vůbec.

„Jde o Bradyho. Vlastně o mě,“ opravila se Van. „Chce, abych si ho vzala, a já nemůžu. Mám k tomu mnoho důvodů, ale on je nemůže pochopit. Neumím vařit, prát, ani všechny ty ostatní věci, které Joanie zvládá levou rukou.“

„Joanie je báječná žena,“ řekla Loretta opatrně. „Ale je jiná než ty.“

„To já jsem jiná – než Joanie, než ty, než všichni.“

Loretta se zlehka, opatrně dotkla jejích vlasů. Bála se, aby nezašla ve svém projevu náklonnosti příliš daleko. „Není žádný zločin ani nic nenormálního, když někdo neumí vařit.“

„Já vím.“ Ale tím víc si připadala hloupě. „Jde jen o to, že jsem se chtěla cítit soběstačná, a místo toho jsem ukázala, jak jsem neschopná a nešikovná.“

„Nikdy jsem tě nenaučila vařit, ani vést domácnost. Částečně proto, že jsi veškerý čas věnovala hudbě. Ale měla jsem k tomu ještě další důvod – chtěla jsem totiž tohle všechno mít pro sebe. Dům a péče o něj byly jediné dvě věci, které mě skutečně naplňovaly.“ Zhluboka si povzdychla. „Ale my teď nemluvíme o tuňáku se zeleninou a praní, vid’?“

„Ne. Cítím se hrozně pod tlakem – kvůli tomu, co Brady chce. Nebo spíš *koho* vedle sebe chce. Manželství. To slovo zní tak hezky. Ale –“

„Ale vyrostla jsi v rodině, která nefungovala.“ Loretta vzala Vanessu za ruku. „Je zvláštní, jak můžeme být někdy slepí. Když jsi byla malá, nikdy mě nenapadlo, že to, co se odehrává mezi mnou a tvým otcem, tě ovlivňuje. A samozřejmě tomu tak bylo.“

„Byl to váš život.“

„Náš, Vanesso, a v tom je velký rozdíl. Když jsme byli pryč, tohle všechno jsme s Hamem probrali. Chtěl, abych ti to vysvětlila. Byla jsem nejdřív proti, ale teď cítím, že je to nutné.“

„Dole na nás čekají.“

„Výmluv už bylo dost.“ Nevydržela sedět, a tak vstala a přešla k oknu.

„Byla jsem ještě hodně mladá, když jsem se provdala za tvého otce. Bylo mi sotva osmnáct.“ Nepatrně potřásla hlavou. „Bože, připadá mi to tak dávno. Jako kdybych tenkrát byla úplně jiným

člověkem. Bylo mu skoro třicet a právě se vrátil z cesty po světě. Viděl Paříž, Londýn, New York, všechna ta nádherná, vzrušující města.“

„Ale neměl tam moc úspěchů,“ podotkla Vanessa tiše. „Nikdy se o tom nezmínil, ale dočetla jsem se o tom – a našlo se samozřejmě pár lidí, kteří rádi mluvili o jeho prohrách.“

„Byl to vynikající hudebník. To mu nikdo nemohl upřít.“ Loretta se otočila. V očích měla nezvykle smutný výraz. „Ale když nedosáhl takového úspěchu, jaký si přál, na hudbu úplně zanevřel. Vrátil se domů jako náladový, nevraživý člověk.“

Na okamžik se odmlčela, aby sebrala odvalu ke svým dalším slovům. V duchu doufala, že dělá správně, když o tomhle všem se svou dcerou mluví.

„Byla jsem prostě děvče, Van. Vedla jsem velmi jednoduchý život. Možná, že právě to ho na mně nejdřív přitahovalo. A mě pro změnu oslnila jeho kultivovanost a světáctví. Byla jsem jím jako omámená. Udělali jsme chybu – já i on. Lichotilo mi, že o mě má zájem, a po uši jsem se do něj zamilovala. A pak jsem otěhotněla.“

Vanessa na okamžik úplně ztratila řeč. Vrhla na matku ohromený pohled a pomalu vstala. „Se mnou? Vdala ses kvůli mně?“

„Vzali jsme se, protože jsme se jeden na druhého dívali růžovými brýlemi a viděli jen to, co jsme vidět chtěli. Ty jsi toho byla výsledkem. Chci, abys věděla, že když jsme tě počali, oba jsme pevně věřili, že nás spojuje láska. A možná, že tomu tak skutečně bylo. Rozhodně to byla náklonnost, starost a touha.“

„Byla jsi těhotná,“ řekla Vanessa tiše. „Neměla jsi na vybranou.“

„Vždycky existuje možnost volby.“ Loretta se Vanesse zadívala upřeně do očí. „Nebyla jsi žádným omylem, nedopatřením ani výmluvou. Byla jsi tím nejlepším, co nás potkalo, a oba jsme to věděli. Byla jsem nadšená, že čekám jeho dítě, a on byl stejně šťastný. První rok naše manželství docela dobře fungovalo. Dá se říct, že jsme byli šťastní.“

„Nevím, co na to říct.“

„Byla jsi tím nejlepším, co mě kdy potkalo. Mě i tvého otce. Tragédií bylo, že my dva jsme se vůbec neměli nikdy potkat. To byl omyl. Ale za to ty jsi nenesla žádnou odpovědnost. Byli jsem to my,

kdo udělal chybu. Ať se potom stalo cokoli, nejdůležitější bylo, že jsme měli tebe.“

„Co se stalo?“

„Moji rodiče zemřeli a přestěhovali jsme se do tohoto domu. Do domu, ve kterém jsem vyrůstala a který mi patřil. Nechápala jsem, jak hrozně to tu nesnášel. Byly ti tenkrát teprve tři. Tvůj otec tady byl nespokojený a byl čím dál víc zatrpklý. Nedokázal se přimět čelit možnosti prohry a pokusit se znovu začít hrát.

A pak začal učit tebe a najednou jako by veškerou svoji energii vložil do toho, aby z tebe udělal umělce. Slavnou hvězdu, kterou cítil, že on sám už se nikdy nestane.“

Znovu se obrátila k oknu. „Nesnažila jsem se ho zastavit. Připadala jsi mi u klavíru šťastná a spokojená. Čím víc se ti dařilo, tím zatrpklejším se stával. Ne vůči tobě, to nikdy. Ale vůči životu, a hlavně vůči mně. A ten cit byl vzájemný.

Byla jsi jedinou dobrou věcí, kterou jsme spolu kdy udělali, tím jediným, co jsme oba milovali. Ale nestačilo to k tomu, abychom milovali i jeden druhého. Rozumíš mi?“

„Proč jste tedy zůstali spolu?“

„Vlastně nevím. Ze zvyku. Ze strachu. Nebo jsme doufali, že z té lásky ještě přece jen něco zbylo. Ale čím dál častěji jsme se hádali. Vím, jak ti to vadilo. Když jsi byla starší, často jsi utíkala z domu, abys nás neslyšela.

Zklamali jsme tě, Van. Oba. A ačkoli vím, že tvůj otec udělal hodně věcí, které byly sobecké, možná i neodpustitelné, já jsem tě zklamala víc –protože jsem před tím zavírala oči. Místo abych se snažila všechno napravit, hledala jsem, jak tomu uniknout. A našla jsem pro sebe vysvobození v náručí jiného muže.“

Konečně sebrala odvalu znovu se podívat na svou dceru. „S tvým otcem jsme spolu už nežili. Měla jsem ale samozřejmě i jiné možnosti. Přemýšlela jsem o rozvodu, ale k tomu je zapotřebí odvahy, a já byla zbabělec.

Najednou se objevil někdo, kdo na mě byl hodný. Někdo, komu jsem připadala hezká a žádoucí. Protože to bylo zakázané a špatné, bylo to zároveň vzrušující.“

Vanessa cítila, jak se jí do očí derou slzy. Ale musela se to všechno dozvědět, aby matku dokázala pochopit. „Cítila ses osamělá.“

„Ano,“ přikývla Loretta zastřeným hlasem. „Není to žádná omluva –“

„Já žádné omluvy nechci. Chci vědět, jak ses cítila.“

„Ztracená,“ zašeptala. „Prázdná. Jako kdyby můj život skončil. Chtěla jsem, aby mě někdo zase potřeboval, držel mě v náručí. Aby mi říkal hezké věci, i kdyby to byly jen lži.“ Na chvíli se odmlčela, a když znovu promluvila, měla už zase klidný, vyrovnaný hlas. „Byla to chyba, Vanesso, stejně jako byl omyl, že jsme se s tvým otcem vzali, aniž bychom všechno pořádně zvážili.“

Vrátila se zpátky k posteli a vzala Vanessu za ruku.

„Chci, aby to s tebou bylo jiné. A jsem si jistá, že bude. Odpírat si něco, co je správné, je stejně nesmyslné, jako vrhnout se do něčeho, co je jen nešťastnou, nerozvážnou volbou.“

„A jak poznám rozdíl?“

„Není to tak těžké.“ Nepatrně se usmála. „Trvalo mi skoro celý život, než jsem to pochopila. S Hamem jsem to poznala hned.“

„Takže to nebyl Ham, s kým...“ Vanessa v sobě nemohla najít odvahu, aby tu větu dokončila. Ale potřebovala znát odpověď.

„Tenkrát před lety? Ne. Ham by Emily nikdy nezahlavil. Hluboce ji miloval. Byl to někdo jiný. Nezahlavil se ve městě dlouho, jen pár měsíců. Myslím, že tím to pro mě bylo všechno snazší. Byl to cizí člověk, někdo, kdo mě neznal a komu na mně nezáleželo. Když jsem se s ním rozešla, přestěhoval se.“

„Ty ses s ním rozešla? Proč?“

Loretta věděla, že teď přijde to nejtěžší. „Bylo to ten večer, když jsi měla ples. Byla jsem s tebou nahoře ve tvém pokoji. Pamatuješ si, jak jsi byla nervózní a rozčilená?“

„Nechal Bradyho zatknout.“

„Já vím.“ Sevřela Vanessinu ruku pevněji. „Přísahám ti, že jsem o tom neměla nejmenší tušení. Nakonec jsem tě nechala o samotě, protože jsem cítila, že se s tím vším potřebuješ vypořádat sama. V duchu jsem přemýšlela, co Bradymu Tuckerovi řeknu, až ho potkám. Byla jsem z toho všeho ještě rozčilená, když se tvůj otec vrátil domů.“

Byl doslova zuřivostí bez sebe. A pak to vyšlo najevo. Měl zlost, protože šerif Bradyho pustil – protože se tam objevil Ham a rozpoutal kvůli tomu hotové peklo.

Byla jsem šokovaná. Věděla jsem, že tvůj vztah s Bradym nikdy neschvaloval. Ale jemu by vadil každý, kdo by mu zasahoval do plánů, které s tebou měl. Ale že by dokázal udělat něco tak hanebného, to jsem prostě nedovedla pochopit. Tuckerovi byli naši přátelé a všichni museli vidět, že jste do sebe s Bradym zamilovaní.

Připouštím, že jsem si o tebe dělala trochu starost, abys nepřišla do jiného stavu, ale když jsem si s tebou o těchhle věcech promluvila, připadalo mi, že se na to díváš moc rozumně. V každém případě byl tvůj otec nepřičetný zlostí, a já taky. A v tom zápalu jsem se neovládla a řekla mu něco, co jsem se před ním několik týdnů snažila utajit. Že jsem těhotná.“

„Těhotná,“ zopakovala Vanessa ohromeně. „Ty jsi – můj bože.“

Loretta vstala a začala přecházet sem tam po pokoji.

„Čekala jsem, že začne křičet, ale byl úplně klidný.“ Nemělo smysl říkat své dceři, jakými hrubými, nevybíravými slovy ji tím tichým, vyrovnaným hlasem zahrnul. „Řekl, že nepřichází v úvahu, abychom dál zůstali spolu. Že požádá o rozvod a vezme si tě s sebou. Čím víc jsem křičela, prosila a vyhrožovala, tím byl klidnější. Tvrdil, že si tě vezme k sobě, protože jedině on je schopný patřičně se o tebe postarat. Měl už jízdenky do Paříže. Dvě jízdenky. Nevěděla jsem o tom, ale měl v plánu tě odvézt v každém případě. Nepodnikla jsem nic, čím bych ho zastavila. Věděla jsem, že by mě začal vláčet po soudech kvůli opatrovnictví a nakonec by vyhrál – až by vyšlo najevo, že čekám nemanželské dítě s jiným mužem.“ Začala tiše plakat. „Kdybych nesouhlasila s rozvodem, počkal by, až se dítě narodí a pak by mě obvinil, že jsem jako matka nezpůsobilá. Přísahal, že se postará, aby mi i to druhé dítě vzali. A já bych pak neměla vůbec nic.“

„Ale ty... nemohl...“

„Nevěděla jsem, čeho všeho by byl schopný. Měla jsem strach, že ztratím jedno dítě, a možná dvě.

Chtěl s tebou jet do Paříže, postarat se, abys hrála ve všech těch pohádkových koncertních sálech. Věděla jsem, že v sobě máš dost

talentu, aby ses stala hvězdou.“ Na chvíli se odmlčela, než dokázala pokračovat. „Bůh je mi svědkem, Vanesso, že nevím, jestli jsem s tím souhlasila proto, že jsem se domnívala, že si tohle všechno sama přeješ, nebo kvůli tomu, že jsem se bála udělat něco jiného.“

„Na tom nezáleží.“ Vanessa vstala a šla k matce. „Teď už na tom nezáleží.“

„Věděla jsem, že mě budeš nenávidět –“

„Ne, tak to není.“ Objala Lorettu kolem ramen a přitiskla si ji k sobě. „To dítě,“ zašeptala. „Povíš mi, co se s ním stalo?“

Lorettu zaplavil nesnesitelný žal a lítost, jako kdyby se to všechno odehrálo teprve včera, a ne před mnoha lety.

„Ve třetím měsíci jsem potratila. Ztratila jsem vás nakonec obě. Nikdy jsem neměla dům plný dětí, o kterém jsem celý život snila.“

„Bože, mami.“ Vanesse začaly po tvářích stékat slzy. Nebránila se jim. „Je mi to tak líto. Muselo to pro tebe být hrozně těžké.“

„Neuběhl jediný den, kdy bych na tebe nemyslela. Jediný den, kdy bys mi nechyběla. Kdybych to mohla všechno vrátit –“

Ale Vanessa zavrtěla hlavou. „Ne, minulost nemůžeme vzít zpátky. Ale teď hned začneme znovu, mami.“

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Seděla v šatně, obklopená záplavou květin. Ale sotva si jich všimla. Doufala – asi bláhově –že jí jednu z těch nádherných kytic poslal Brady.

Jako kdyby ho neznala.

Nepřišel ji ani vyprovodit na letiště. Nezavolal, aby jí popřál hodně štěstí, nebo jí řekl, že mu bude chybět. To není jeho styl, pomyslela si Vanessa a smutně se zadívala na svůj odraz v zrcadle. Nikdy takový nebyl.

Když měl Brady Tucker zlost, prostě zuřil. A dával to jak se patří najevo.

Musela připustit, že tentokrát na to měl právo.

Koneckonců ho opravdu opustila. Sama ho vyhledala, oddala se mu, milovala se s ním se vši vášní, kterou jen žena může muži dát

najevo. Ale slova, kterými by vyjádřila, co k němu cítí, si nechala pro sebe. A tím ho zřejmě ztratila.

Ted' už věděla, proč se tak zachovala. Měla strach, aby neudělala chybu, kterou by už nikdy nemohla napravit. Brady by nikdy nepochopil, že byla opatrná nejen kvůli sobě, ale i kvůli němu.

Ted' už tomu všemu rozuměla, když vyslechla životní příběh své vlastní matky. Člověk se může dopustit chyb i z těch nejlepších důvodů. Stejně jako z těch nejhorších.

Bylo už příliš pozdě na to, aby se zeptala svého otce, pokusila se pochopit i jeho pocity a důvody.

Doufala jen, že není ještě příliš pozdě pro ni.

Kam se poděly ty děti, které se kdysi tak vášnivě a pošetile milovaly? Brady měl svůj vlastní život. Rodinu, přátele, domov. Z ukvapeného, zbrklého chlapce se stal zodpovědný muž.

A já? pomyslela si Vanessa sklíčeně a zadívala se na své ruce a dlouhé, talentované prsty. Měla svou hudbu. Ta jediná vždycky patřila jen a jen jí.

Ano, ted' už rozuměla – možná dokonce víc, než by si přála – matčiným prohrám a zklamáním, i chybám a omylům, kterých se dopustil její otec. Svým způsobem ji oba milovali. Ale ta láska z nich nedokázala udělat šťastnou rodinu.

A tak zatímco Brady zapustil kořeny v rodném městě, kde oba vyrostli, ona seděla sama v šatně, plné květin, a čekala, až vstoupí na další jeviště.

Když se ozvalo zaklepání na dveře, zadívala se na sebe znovu do zrcadla a uvědomila si, že se usmívá. Ano, představení vlastně už dávno začalo – mnohem dřív, než zasedne ke klavíru.

„Entrez“

„Vanesso.“ Princezna Gabriella, oslnivě krásná v modrém hedvábí, vplula dovnitř. „Vaše Výsosti.“

Než stačila Vanessa vstát a uklonit se, Gabriella jí pokynula, aby zůstala sedět.

„Prosím, nevstávejte. Doufám, že vás neruším.“

„Samozřejmě, že ne. Můžu vám nabídnout trochu vína?“

„Jestli nějaké máte.“ Ačkoli ji po dlouhém, vyčerpávajícím dni bolely nohy, když se posadila, jen si tiše povzdychla.

„Dneska byl tak hektický den, že jsem vůbec neměla příležitost se s vámi vidět a ujistit se, že máte všechno, co potřebujete.“

„Ve vašem paláci by se nikdo nemohl cítit špatně, Vaše Výsosti.“

„Říkejte mi Gabriello, prosím.“ Přijala od ní sklenici vína. „Jsme tu samy.“ Napadlo ji, že by si mohla zout boty, aby si aspoň na chvíli odpočinula, ale nakonec si to rozmyslela. „Chtěla jsem vám ještě jednou poděkovat, že jste souhlasila s dnešním koncertem. Je to pro nás moc důležité.“

„Pro mě je vždycky potěšením hrát v Cordině.“ Drobné perličky a korálky na Vanessiných bílých šatech se roztančily ve světlech, rozmístěných kolem zrcadla. „Je mi ctí, že jste mě pozvala.“

Gabriella se usmála a pak si usrkla vína. „Zlobíte se, že jsem vás s tím obtěžovala, když jste byla na dovolené.“ Odhrnula si vlasy z čela. „A nemám vám to za zlé. Ale naučila jsem se být krutá – a nemilosrdná.“

Vanessa se musela usmát. Přestože patřila princezna Gabriella ke královskému dvoru, nebylo těžké se s ní sprátnit.

„Doufám, že dnešní koncert bude mít úspěch.“

„Určitě.“ Princezna si tím byla už předem absolutně jistá. „Eve – Znáte moji švagrovou?“

„Ano, několikrát jsem se s Její Výsostí už setkala.“

„Je Američanka – a proto nesmírně ctižádostivá a ambiciózní. Nesmírně mi pomohla.“

„Váš manžel je taky Američan?“ Gabrielle se rozzářily oči. „Ano. Reeve je taky ctižádostivý. Letos jsme s sebou vzali i naše děti, takže to bude větší cirkus než obvykle. Můj bratr Alexander byl několik týdnů pryč, ale vrátil se včas, abychom ho mohly taky využít.“

„Jste ke své rodině nemilosrdná, Gabriello.“

„Je nejlepší být nemilosrdný k těm, které milujete.“ Neuniklo jí, že se ve Vanessiných očích objevil na okamžik zvláštní, zastřený výraz. „Hannah se omlouvá, že za vámi nepřijde do zákulisí před představením. Bennet ji nepustí z očí.“

„Váš mladší bratr na to má právo, když má jeho žena každým dnem porodit dítě.“

„Hannah se o vás moc zajímala, Vanesso.“ Gabriella se usmála. „Protože vaše jméno se často spojovalo s Bennetovým, než se oženil.“

Vanessa nechala tu poznámku bez komentáře. „Jeho Výsost mi byla tím nejlepším doprovodem.“

„Byl to ničema.“

„Lady Hannah ho myslím zkrotila.“

„Nezkrotila, ale možná trochu usměrnila.“ Princezna odložila skleničku. „Mrzelo mě, když nás váš manažer informoval, že hodláte v Cordině strávit jen jediný den. Je to už tak dávno, co jste nás naposledy navštívila.“

„Neexistuje místo, kde bych se cítila vítanější.“ Vanessa si pohrávala s okvětními lístky sněhobílé růže. „Vzpomínám si, jak nádherné dny jsem strávila minule na vaší farmě, v kruhu vaší rodiny.“

„Moc rádi bychom vás zase někdy měli pro sebe – kdykoli vám to váš program dovolí.“ Najednou ji Gabriella soucitně vzala za ruku. „Je vám dobře?“

„Ano, děkuju.“

„Moc vám to sluší, Vanesso, možná ještě víc než jindy, protože máte v očích tak smutný výraz. Moc dobře ho znám. Vídala jsem ho i ve svých očích, když jsem se na sebe podívala do zrcadla. A není to tak dávno. Mají ho na svědomí muži.“ Stiskla Vanesse ruku. „Můžu vám nějak pomoci?“

„Já nevím.“ Zadívala se Gabrielle upřeně do očí. „Smím se vás zeptat, co je nejdůležitější věcí ve vašem životě?“

„Moje rodina.“

„Ano.“ Vanessa se usmála. „Vzpomínám si na váš příběh. Bylo to úžasně romantické – myslím, jak jste se seznámila se svým budoucím manželem a zamilovala se do něj.“

„Ten příběh je čím dál romantičtější, jak ubíhá čas. A mívá bolestný a traumatický.“

„Váš manžel je Američan a bývalý policista, vidíte?“

„Ano.“

„Kdybyste se bývala musela vzdát svého postavení, svého práva prvorozeného, abyste se za něj mohla provdat, udělala byste to?“

„Ano. S velkou bolestí v srdci. Žádá vás tenhle muž, abyste se vzdala něčeho, co je vám hodně drahé?“

„Ne, nic takového po mně nechce. A přesto mě žádá o všechno.“

Gabriella se znovu usmála. „Na tohle mají muži talent.“

„Dozvěděla jsem se hodně věcí o sobě a své rodině, se kterými je těžké se vyrovnat. Nejsem si jistá, jestli dokážu tomu muži dát, co chce.“

Gabriella se na okamžik odmlčela.

„Můj příběh znáte. Hodně se o něm psalo a mluvilo. Když mě unesli a ztratila jsem paměť, podívala jsem se do tváře svého otce a nepoznala jsem ho. Pohlédla jsem do očí vlastního bratra a spatřila jsem jen oči cizího člověka. I když mě to moc bolelo, pro ně to bylo ještě mnohem horší. Ale musela jsem najít znovu sama sebe. Bylo to děsivé a nesmírně bolestné. Nejsem rozhodně nijak trpělivý ani mírný člověk.“

Vanessa se znovu usmála. „Říká se to o vás.“

Gabriella se smíchem vzala do ruky skleničku a znovu se napila.

„Teprve po dlouhé době jsem se konečně poznala. Podívala jsem se na svou rodinu a viděla jsem je všechny před sebou. Ale jinýma očima,“ řekla. „Není snadné to vysvětlit. Ale když jsem je znovu poznala a začala je zase milovat, bylo to jiné. Ať měli jakékoli chyby a nedostatky, ať mně v minulosti jakkoli ublížili, nebo já jim, už na tom nezáleželo.“

„Chcete tím říct, že jste zapomněla na minulost.“

Zavrtěla hlavou a diamanty jí zacinkaly kolem krku. „Na minulost se nedá zapomenout. Ale dívala jsem se na ni jinýma očima. A když jsem se svým způsobem znovu narodila, nebylo tak těžké se zamilovat.“

„Váš manžel je šťastný muž.“

„Ano. Často mu to připomínám.“ Gabriella vstala. „Radši bych už měla jít a nechat vás, abyste se mohla připravit.“

„Děkuju vám.“

U dveří se Gabriella ještě zastavila a otočila se. „Až příště přijedu na návštěvu do Ameriky, třeba mě pozvete, abych strávila den u vás doma.“

„S největší radostí.“

„A budu mít příležitost seznámit se s tím mužem, kvůli kterému máte teď tolik smutku v očích.“

„Ano.“ Vanessa se najednou rozesmála. „Myslím, že ano.“

Když se za Gabriellou zavřely dveře, znovu se posadila. Pomalu otočila hlavu a zadívala se na sebe do zrcadla. Uviděla tam tmavě zelené oči a pečlivě nalíčené rty. Záplavu zrzavých vlasů. Alabastrovou pleť. Měla před sebou úspěšnou klavíristku. A ženu.

„Vanessa Sextonová,“ zašeptala s úsměvem.

Najednou přesně věděla, proč je tady a proč půjde za chvíli na jeviště. A proč se potom, až dohraje, vrátí domů. Tam, kam patří a kde je její místo.

Je zatraceně horko na to, abych ve třiceti jako nějaký blázen pobíhal na sluníčku po hřišti a hrál basketbal. Přesně tohle si říkal Brady, než znovu vyskočil a dal koš.

Přestože dětem už začaly letní prázdniny, měl celé hřiště pro sebe. Očividně měly totiž mnohem víc rozumu než nešťastně zamilovaný doktor.

Teplota snad každou minutou stoupala výš a výš, ale Brady zjistil, že potit se na hřišti je pro něj mnohem lepší než osamělé bloumání po domě.

Proč si k čertu ten den volna bral? Potřeboval svou práci. Potřeboval něčím zaplnit čas.

Ale hlavně potreboval Vanessu.

Budu se s tím nějak muset vyrovnat. A rychle. Dřív, než se úplně zblázním, pomyslel si v duchu a dal další koš.

Samozřejmě, že Vanessu viděl. Objevila se v televizi a jejích fotografií byly plné noviny. Lidi ve městě celé dva dny nemluvili o ničem jiném.

Přál si, aby ji nikdy neviděl v těch třpytivých bílých šatech, s vlasy splývajícími po zádech. Aby se nemusel dívat na její nádherné ruce, které dovedly vykouzlit tak úchvatnou hudbu.

Hrála tutéž skladbu, kterou slyšel, když za ní před pár dny přišel domů.

Svou vlastní skladbu. Dokončila ji.

A s ním taky skončila.

Jak mohl čekat, že se vrátí zpátky do tohohle zapadlého města, kde dávají lišky dobrou noc, a vrhne se do náručí své školní lásce? Vždyť jí u nohou klečel celý královský dvůr. Mohla se stěhovat z jednoho paláce do druhého. A on jí nemohl nabídnout nic víc než dům v lesích, společnost nevychovaného psa a trochu cukroví, které občas dostal v ordinaci místo peněz.

Byla by hloupá, kdyby o tohle stála, pomyslel si trpce a vyhodil míč do výšky. Odrazil se od rámu a dopadl na zem.

„Jdi se vycpat,“ vybuchl na Konga, když začal pes najednou štěkat.

Znovu zkusil dát koš, ale zase měl smůlu. Prostě nejsem zrovna v nejlepší kondici, snažil se sám sebe přesvědčit.

Otočil se – a zůstal ohromeně stát.

Byla tam, v těch svých zatraceně krátkých šortkách a halence, která jí sotva zakrývala řadra. V ruce držela láhev sodovky a svůdně se na něj usmívala.

Seřel si z čela pot. Bude to asi lim horkem. A taky tím, že už dvě noci skoro vůbec nespál.

Ale nemohl si vzpomenout, že by někdy trpěl halucinacemi. Vůbec se mu to nelíbilo.

„Ahoj, Brady.“ Srdce jí radostně poskočilo, ale snažila se ovládnout, aby hned nepoznal, jak je šťastná, že je zase zpátky. „Zdá se, že je ti pěkné horko.“ S očima upřenýma na něj si pořádně lok la z láhve, pak si jazykem olízla horní ret a pomalu k němu zamířila. „Chceš napít?“

Zřejmě se úplně zbláznil. Už dávno mu přece nebylo osmnáct. Ale když došla až k němu, okamžitě k němu zavanula její svěží vůně. Sklonila se a pohladila psa. Pak si odhrnula vlasy z obličeje a znovu se na Bradyho usmála.

„Milý pes.“

„Co to k čertu děláš?“

„Šla jsem se projít.“ Narovnála se, dopila limonádu a prázdnou plechovku zahodila do koše. „Měl bys víc trénovat.“ Sešpulila rty. „Ty mě ani neobejmeš?“

„Ne.“

Kdyby to udělal, nebyl si jistý, jestli by ji přitom neuškrtil.

Vanessa cítila, jak ji rychle opouští sebevědomí. „Znamená to, že mě nechceš?“

„K čertu s tebou, Vanesso.“

Rychle se od něj odvrátila, aby si nevšiml, že se jí do očí derou slzy. Pochopila, že udělala obrovskou chybu, když se snažila zapůsobit na jeho city.

„Máš právo se na mě zlobit.“

„Zlobit se?“ Zahodil míč. Pes se za ním hned radostně rozběhl. „Tímhle slovem se dá těžko vyjádřit, co cítím. Jakou hru to se mnou zase hraješ?“

„To není žádná hra.“ Obrátila se k němu zpátky. „Nikdy jsem s tebou nehrála žádnou hru. Já tě miluju, Brady.“

Nevěděl, jestli mu její slova zlomí srdce, nebo naopak zahojí všechny rány. „Dala sis s tím vážně na čas.“

„Potřebovala jsem ho. Mrzí mě, že jsem ti ublížila.“ Cítila, že jestli tu zůstane ještě chvíli, asi se opravdu rozbřečí. „Kdyby sis se mnou chtěl promluvit, budu doma,“ řekla jen a obrátila se k odchodu.

Ale popadl ji za ruku. „Neopovažuj se zase odejít. Už nikdy.“

„Nechci se s tebou prát ani hádat.“

„Vrátila ses zpátky a rozdmýchala staré vášně. Čekáš, že to tak nechám? Že nezáleží na tom, co já chci a potřebuju? Že se budu pokaždé jen dívat, jak někam odjíždíš – bez naděje na společnou budoucnost? To neudělám. Buď všechno, nebo nic, Van. Vyber si – a hned.“

„Co kdybys mě nejdřív vyslechnul?“

„K čertu s tebou.“ Přitáhl si ji k sobě, ale v jeho polibku nebyla ani stopa nejistoty nebo váhání. Byl žhavý a dychtivý, plný bolesti, ale zároveň i radosti.

Bránila se, rozhořčená tím, že použil sílu. Ale svaly měl jako z ocele a kůže se mu leskla potem. Tolik divokosti a vášně, která z něj teď doslova sálala, u něj ještě neviděla.

Když konečně zvedl hlavu, Vanessa zalapala po dechu. A měla sto chutí ho uhodit – kdyby z jeho očí nevyzařoval najednou takový smutek.

„Běž pryč, Van,“ vyzval ji **rázně**. „chci být sám.“

„Brady.“

„Jdi pryč.“

Zůstala stát nehnuté na **místě**. „Chtěla bych, abys sis přestal hrát na furianta a vyslechl mě.“

„Fajn. Jdu do stínu.“ Otočil se k ní zády, zvedl ze země ručník a cestou na trávník si jím otíral zpocený obličej.

„Chováš se pořád stejně nemožně jako kdysi,“ vybuchla hněvivě.

Vrhl na ni jízlivý pohled a beze slova se zhroutil do stínu pod starý dub. Když na něj začal dorážet pes, hodil mu klacek, aby odvedl jeho pozornost.

„Tak o čem se mnou chceš mluvit?“

„Zajímalo by mě, jak jsem se do tebe vůbec mohla zamilovat. A ještě k tomu dvakrát.“ Zhluboka se nadechla, aby se trochu uklidnila. Rozhodně to neprobíhalo tak, jak si představovala. „Mrzí mě, že jsem se nedokázala vyslovit před svým odjezdem.“

„Vyjádřila ses dost jasně. Nechceš být mojí manželkou.“

Zatnula zuby. „Myslím, že jsem řekla, že nevím, jak se jí stát – a jestli jí vůbec chci být. Dobře si totiž vzpomínám, jak byla moje matka v manželství nešťastná. Navíc jsem se cítila hrozně nejisté.“

„Kvůli jednomu mizernému tuňáku se zeleninou.“

„Ne, ztraceně, kvůli tomu ne. Nevěděla jsem, jestli bych zvládla být manželkou a ženou, matkou a klavíristkou.“ Zamračila se na něj. „Neměla jsem vůbec příležitost si žádnou z těch rolí vyzkoušet.“

„Ženou a klavíristkou jsi přece už byla. A vedla sis docela dobře.“

„Než jsem se sem vrátila, byla jsem dcerou svého otce, a nikým jiným.“ Sedla si vedle něj na travu. „Hrála jsem na požádání, Brady. Skladby, které mi vybral. Šla jsem tam, kam mě poslal. A cítila jen to*co si on přál.“

Smutně si povzdychla a zadívala se do dálky, na temné obrysy hor. „Nemůžu mu to mít za zlé. Ani nechci. Měl jsi pravdu, když jsi řekl, že jsem se s ním nikdy kvůli ničemu nepřela. To byla moje chyba. Kdybych to udělala, možná, že by spousta věcí teď byla jinak. Kdo ví.“

„Van –“

„Ne, nech mě domluvit. Prosím. Stálo mě tolik času, než jsem si tohle všechno ujasnila.“

Vycítila, že se na ni ještě pořád zlobí, ale potěšilo ji, že neodtáhl ruku pryč, když se jí dotkla.

„Můj návrat sem byl první věcí za dvanáct let, ke které jsem se odhodlala úplně sama. Ale vlastně jsem neměla na vybranou. *Musela* jsem se vrátit. Kvůli jedné nedokončené záležitosti.“ Zadívala se na

něj a usmála se. „Ty jsi neměl být její součástí. A když se to stalo, byla jsem jen ještě víc zmatená.“

Na chvíli se odmlčela, než v sobě našla odvalu pokračovat. „Chtěla jsem tě. I když jsem se zlobila a ještě pořád mě bolelo, že jsi tenkrát nepřišel, chtěla jsem tě. Možná, že v tom byl právě ten problém. Nedokázala jsem ve tvé blízkosti vůbec rozumně uvažovat. Všechno se mi hrozně rychle vymklo z rukou. Ale když jsi začal mluvit o manželství, uvědomila jsem si, že nestačí jen chtít. A brát.“

„Vždyť jsi nic takového nedělala.“

„V to doufám. Nechtěla jsem ti ublížit. Nikdy. Možná, že jsem se o to svým způsobem snažila až moc. Věděla jsem, že ti bude vadit, že jedu do Cordiny hrát.“

Cítil, jak se z něj pomalu vytrácí hněv. „Nikdy bych po tobě nechtěl, aby ses vzdala hudby, Van. Ani své kariéry.“

„Já vím.“ Vstala a vyšla ze stínu zpátky na sluníčko. Zvedl se ze země a zamyšlil za ní. „Ale bála jsem se, že bych byla ochotná vzdát se úplně všeho, abych tě potěšila. A kdybych to udělala, nebyla bych už nikdy sama sebou, Brady.“

„Miluju tě takovou, jaká jsi, Van.“ Položil jí ruce na ramena a obrátil ji k sobě. „To ostatní není důležité.“

„Máš pravdu. Ale teprve když jsem zase odjela, začala jsem si pořádně uvědomovat, čeho se vzdávám a kam směřuju. Celý život jsem dělala jen to, co mi řekli druzí. Všechna rozhodnutí udělal někdo za mě. Tentokrát jsem se rozhodla já. Chtěla jsem jet do Cordiny. Chtěla jsem hrát. Když jsem stála na jevišti, čekala jsem, že zase pocítím ten hrozný strach. Že se mi sevře žaludek úzkostí, ruce mi zvlhnou potem a začne se mi točit hlava. Ale nic z toho se nestalo.“

V očích se jí zaleskly slzy. „Byl to úžasný pocit. Já jsem *chtěla* vyjít na jeviště, mezi všechna ta světla. *Chtěla* jsem hrát lidem, kteří tam seděli a čekali na mě. Já jsem to sama chtěla. A tím se všechno změnilo.“

„Jsem moc rád.“ Pohladil ji po paži a pak od ní ustoupil stranou. „Dělal jsem si o tebe starost.“

„Bylo to nádherné. A v hloubi duše vím, že jsem ještě nikdy nehrála líp. Cítila jsem najednou takovou... volnost. Ví, že bych se

mohla vrátit zpátky na všechna ta jeviště, do všech **koncertních** sálů a zahrát tak znovu.“ Upřeně se mu /a dívala do očí. „Cítím to.“

„To mě moc těší,“ zopakoval znovu. „Nesnesl jsem pomýšlení, že budeš hrát zase pod stresem Nikdy bych nedopustil, abys znovu hazardovala se svým zdravím a onemocněla. Ale myslel jsem to vážně, když jsem ti řekl, že bych po tobě nikdy nechtěl, aby ses vzdala své kariéry.“

„To ráda slyším.“

„Zatraceně, Van, chci vědět, jestli se ke mně zase vrátíš. Víím, že dům v lesích se nedá srovnat s Paříží nebo Londýnem, ale chci, abys mi řekla, že se sem ze všech svých turné nakonec zase vrátíš. A že až budeš tady, budeme žít spolu a mít vlastní rodinu. Chci, abych směl jezdit s tebou, kdykoli to jen trochu půjde.“

„Tohle všechno bych ti ráda slíbila, ale –“

„Už nechci slyšet žádná ale,“ vybuchl hněvivě.

„Ale,“ zopakovala klidně, „já už nepojedu na žádné turné.“

„Vždyť jsi právě řekla –“

„Řekla jsem, že budu hrát, a myslím to vážně. Občas, když dostanu lákavou nabídku a neohrozí to ani v nejmenším můj soukromý život.“ S úsměvem ho vzala za ruce. „Pro mě je nejdůležitější vědomí, že můžu hrát, když chci. Když se sama rozhodnu. Teprve teď si připadám skutečně jako dospělá.“

Než jsem šla naposledy na jeviště, podívala jsem se do zrcadla. A konečně jsem si uvědomila, kdo skutečně jsem. A když jsem pak vešla do záře všech těch oslnivých světél, necítila jsem žádný strach, ale jen a jen radost.“

Poznal jí to na očích. A vyčetl z nich ještě mnohem víc. „Ale vrátila ses.“

„Protože jsem se k tomu sama rozhodla.“ Stiskla mu ruku. „Musela jsem. Možná, že budu mít další koncerty. Brady, ale **chci** hlavně skládat a nahrávat. A i když **mě to samotnou** ještě pořád udivuje, chci taky učit. A tohle všechno můžu dělat tady. Obzvlášť kdyby byl někdo ochotný přistavět k domu, který právě buduje, nahrávací studio.“

Brady na okamžik zavřel oči a pak si přitiskl její ruce ke rtům a něžně je políbil. „Myslím, že by se to dalo snadno zařídit.“

„Chci se znovu sblížit se svou matkou – a naučit se vařit. Ale ne tak dobře, abys byl na jídle závislý.“ Počkala, až se na ni zase podívá. „Rozhodla jsem se sem vrátit zpátky – k tobě. Ale jedna věc se stala, aniž bych ji mohla nějak ovlivnit – to, že jsem se do tebe zamilovala.“

S úsměvem uchopila jeho obličej něžně do dlaní. „To se prostě stalo. Ale myslím, že s tím dokážu žít. Miluju tě, Brady, ještě víc než dřív.“

Když se pak dotkla ústy jeho rtů, uvědomila si, že je to pravda. Ta láska byla ještě mnohem silnější než kdysi.

„Požádej mě znovu,“ zašeptala. „Prosím.“

Zadíval se jí upřeně do očí.

„O co tě mám požádat?“

„Zatraceně, Brady, udělej to.“

Vtiskl jí polibek do vlasů.

„Ještě před pár minutami jsem se na tebe hrozně zlobil.“

„Já vím,“ připustila. „Ale vždycky jsem si tě nakonec snadno dokázala omotat kolem prstu.“

„Máš pravdu.“ Doufal, že to tak zůstane ještě dalších padesát nebo šedesát let. „Miluju tě, Van.“

„Já tebe taky. Tak už se mě zeptej.“

Položil jí ruce na ramena a odstoupil od ní kousek stranou.

„Chci to tentokrát udělat, jak se patří. Svítí tu tlumené světlo a hudba.“

„Postavíme se do stínu a budu tiše broukat nějakou melodii.“

„Už se nemůžeš dočkat, vid’?“ Se smíchem ji znovu políbil. „Ale nemám prstýnek.“

„Máš.“ Přišla za ním připravená. Zalovila v kapse a vyndala z ní prstýnek s malíčkým smaragdem. Když ho Brady poznal, na okamžik úplně zatajil dech.

„Ty sis ho nechala,“ zašeptal dojatě.

Vzal ho do chvějících se prstů a vzpomněl si, že se mu stejně třásl i tenkrát.

Zadíval se na ni a v jejích očích našel lásku, která přetrvala celé desetiletí.

„Vezmeš si mě, Van?“

„Ano.“ Šťastně se usmála a setřela si hřbetem ruky slzy z tváří.

„Ano,“ zopakovala pro jistotu ještě jednou.

Navlékl jí prstýnek.

Ještě pořád jí padl jako ulitý.